

מהי הבשורה?

גרג גילברט

מהי הבשורה?

גרג גילברט

What Is the Gospel?

Copyright © 2010 by Gregory D. Gilbert. All rights reserved.

Published by Crossway, Wheaton, Illinois

מאנגלית: ארי גרינברג

©2019. כל הזכויות למהדורה העברית שמורות להוצאת הגפן

ת"ד 60, ראשל"צ 7510001

טלפון: 03-9661898

office@ha-gefen.org.il

www.ha-gefen.org.il

אין להעתיק, לשכפל, לצלם, להקליט, לשכתב, לאחסן במאגר מידע או להפיץ ספר זה או קטעים ממנו בשום צורה או בשום אמצעי – אלקטרוני, אופטי או מכאני, ללא אישור מראש ובכתב מהוצאת הגפן.

כל המובאות מהברית החדשה לקוחות מהתרגום החדש של הברית החדשה.
© כל הזכויות לתרגום החדש של הברית החדשה שמורות לחברה לכתבי הקודש בישראל.

נדפס בישראל

ISBN: 978-1-951474-03-4

הקדשה

למוריה
אני אוהב אותך.
מאוד-מאוד.

ספר זה מוקדש לזכרו של אנטוני סימון
2017-1967
מבשר ורועה הקהילה "קול במדבר" בירושלים

In memory of Antony Simon
1967-2017
Evangelist and pastor of the Voice in the
Wilderness congregation, Jerusalem

תוכן העניינים

7.....	הקדמה
9.....	מבוא
17.....	פרק 1 הבשורה בספר הבריתות
29.....	פרק 2 אלוהים הבורא הצדיק
37.....	פרק 3 האדם החוטא
47.....	פרק 4 ישוע המשיח המושיע
57.....	פרק 5 תגובה – אמונה וחזרה בתשובה
69.....	פרק 6 המלכות
81.....	פרק 7 הקפד להשאיר את הצלב במרכז
91.....	פרק 8 כוח הבשורה
99.....	תודה מיוחדת

קיצורי שמות ספרי התנ"ך והברית החדשה:

הברית החדשה		התנ"ך	
מתי	מתי	ברא'	בראשית
מרק'	מרקוס	שמות	שמות
לוקס	לוקס	ויק'	ויקרא
יוח'	יוחנן	במד'	במדבר
מה"ש	מעשי השליחים	דבר'	דברים
רומ'	רומים	יהו'	יהושע
קור"א	הראשונה לקורינתים	שופ'	שופטים
קור"ב	השנייה לקורינתים	שמ"א	שמואל א
גלט'	גלטים	שמ"ב	שמואל ב
אפס'	אפסים	מל"א	מלכים א
פיל'	פיליפים	מל"ב	מלכים ב
קול'	קולוסים	ישע'	ישעיה
תסל"א	הראשונה לתסלוניקים	ירמ'	ירמיה
תסל"ב	השנייה לתסלוניקים	יחז'	יחזקאל
טימ"א	הראשונה לטימותיאוס	הושע	הושע
טימ"ב	השנייה לטימותיאוס	יואל	יואל
טיט'	טיטוס	עמוס	עמוס
פילמ'	פילימון	עוב'	עובדיה
עבר'	עברים	יונה	יונה
יעקב	יעקב	מיכה	מיכה
פטר"א	הראשונה לפטרוס	נחום	נחום
פטר"ב	השנייה לפטרוס	חבק'	חבקוק
יוח"א	הראשונה ליוחנן	צפנ'	צפניה
יוח"ב	השנייה ליוחנן	חגי	חגי
יוח"ג	השלישית ליוחנן	זכר'	זכריה
יהודה	יהודה	מלא'	מלאכי
התג'	ההתגלות	תהי'	תהילים
		משלי	משלי
		איוב	איוב
		שה"ש	שיר השירים
		רות	רות
		איכה	איכה
		קוה'	קוהלת
		אסתר	אסתר
		דני'	דניאל
		עזרא	עזרא
		נחמ'	נחמיה
		דה"א	דברי הימים א
		דה"ב	דברי הימים ב

הקדמה

יותר משלושים שנה של הוראת סטודנטים לתיאולוגיה, לימדו אותי שהשאלות הכי מתריסות שהם שואלים, משתנות מדור לדור. הדבר נכון גם לגבי הציבור הרחב. בעבר יכולת לעורר בקלות דיון לוחט סביב השאלות האלה: מה אתה חושב על התנועה הכריזמטית? האם ראוי להגן על העמדה שספר הבריתות חף מטעויות? מה דעתך על קהילות שמנסות להתאים את עצמן לדרישת הקהל? קל למדי למצוא אנשים המוכנים לדון בשאלות אלה היום, אבל בדרך כלל אין להם הרבה להט או הבנה. השאלה שכפי הנראה תצית את הפתיל היום, כמו שמחבר הספר הזה טוען, היא - מהי הבשורה? וכדאי אולי להוסיף שאלה קרובה אחרת - מהם עיקרי האמונה?

העובדה שהשאלות האלה גוררות תשובות שסותרות זו את זו, ושלעיתים קרובות נשענות על עיון קלוש ביותר בספר הבריתות, מדאיגה ביותר כי הסוגיות האלה בסיסיות מאוד. כאשר מאמינים מחזיקים בדעות כה מנוגדות לגבי המשמעות של הבשורה, אפשר להסיק אחת משתי מסקנות: האחת, שהתנועה המשיחית מגוונת מאוד, ללא בשורה מוסכמת וללא תחושת אחריות "להילחם למען האמונה שנמסרה אחת ולתמיד" לנו המאמינים (יהודה א 3); השנייה, שאנשים רבים קוראים לעצמם מאמינים אף שאין להם שום זכות לגיטימית לעשות זאת כי הם נטשו את הבשורה.

ספרו של גרג גילברט איננו מתיימר לפרוץ דרך חדשה אלא לבחון מחדש דרך ותיקה שלא היה צריך להתעלם ממנה, כל שכן לנטוש אותה. בהירות המחשבה וההבעה של גרג מעוררות הערצה. ספר זה יחדד את

החשיבה של לא מעט מאמינים בוגרים. מעל לכול, זהו ספר שיש להפיץ באופן נרחב בקרב מנהיגי קהילה ומאמינים צעירים, והוא מתאים אפילו לאנשים שעדיין אינם מאמינים במשיח אבל רוצים הסבר ברור לגבי מהות הבשורה. קרא את הספר, ואחר כך קנה ארגז מלא בעותקים שלו וחלק אותם ביד רחבה.

ד"א קרסון

מבוא

מהי הבשורה של ישוע המשיח?

נדמה שקל לענות על השאלה הזאת, במיוחד למאמינים. בעצם נדמה שכתבת ספר כזה - המבקש מהמאמינים לחשוב היטב על השאלה "מהי הבשורה של ישוע?" - מיותרת לחלוטין. זה כמו לבקש מנגרים לשבת בחיבוק ידיים ולהרהר בשאלה "מה זה פטיש?" אחרי הכול, הבשורה של ישוע המשיח עומדת בלב ליבה של האמונה המשיחית, ואנחנו, המאמינים, טוענים שהבשורה חשובה יותר מכל דבר אחר. עליה אנחנו אמורים לבסס את חיינו, וסביבה לבנות את הקהילות שלנו. היא הנושא שעליו אנחנו מדברים עם אחרים, ומתפללים שגם הם ישמעו אותה ויאמינו בה.

לפיכך, עד כמה לדעתך מוצקה התפיסה של רוב המאמינים לגבי התוכן של הבשורה המשיחית? מה היית עונה אם מישהו היה שואל אותך: "מהן החדשות האלה שהמשיחיים מדברים עליהן ללא הפסק? ומה כל כך טוב בהן?"

לתחושתך, התשובה של הרבה מאוד מאמינים הייתה לוקה בחסר ורחוקה ממה שספר הבריתות מכנה "הבשורה של ישוע המשיח". אולי הם היו אומרים: "הבשורה היא שאלוהים יסלח לך על חטאיך אם תאמין בו". ואולי הם היו אומרים: "החדשות הטובות הן שאלוהים אוהב אותך ויש לו תוכנית נפלאה לחיים שלך", או "הבשורה היא שאתה ילד של

אלוהים, ואלוהים רוצה שהילדים שלו יצליחו וישגשגו בכל דרך". יש כאלה שהיו יודעים שחשוב לומר משהו על מותו של ישוע על הצלב ועל תחייתו, אבל איך כל זה מתיישב?

העובדה היא שהשגת הסכמה בקרב המאמינים לגבי תשובה לשאלה "מהי הבשורה?" איננה פשוטה כפי שהיא צריכה להיות. אני עובד ב-9Marks, ארגון המסונף ל-Capitol Hill Baptist Church בווישינגטון. על פי רוב, האנשים שקוראים את הפרסומים שלנו ומגיבים עליהם, הם פלח צר למדי של המאמינים המשיחיים. הם מאמינים שספר הבריתות הוא אמיתי וחרף מטעויות, שישוע מת על הצלב וקם גופנית מן המתים, ושבני האדם הם חוטאים הזקוקים לישועה, והם שואפים להיות מרוכזים בבשורה וחדורים בה.

אבל מהו לדעתך הנושא שמעורר את ההערות והתגובות הנמרצות ביותר על כל דבר שעליו אנו כותבים? כן, זאת הבשורה. אנחנו יכולים לכתוב ולדבר במשך חודשים על הטפה, על תלמידות, על ייעוץ, על עמדת הקהילה, ואפילו על המוסיקה של הקהילה, והתגובות של הקוראים שלנו יהיו מעניינות אבל לא מפתיעות. אבל אם נפרסם מאמר המנסה להבהיר מהי הבשורה המשיחית על פי ספר הבריתות, התגובות יהיו מפתיעות.

לפני זמן מה, פרסם אחד החברים שלי מאמר קצר באתר שלנו על אומן משיחי ידוע, שהתבקש להגדיר בריון מהן מהי הבשורה המשיחית. כך הוא השיב:

שאלה טובה. אני מניח שאני כנראה... הנטייה הטבעית שלי היא לומר שישוע בא, חי, מת וקם לתחייה. הוא התחיל בתהליך שבו הוא משיב את הכול אל עצמו, את הדברים שקיימים ואת אלה שעדיין לא קיימים... וזה קורה באמצעותו... והוא משיב את הכול על תיקונו... התהליך הזה גם מתחיל וגם כבר הפך למציאות בחייהם ובליבם של המאמינים, אבל יבוא יום שבו הוא יתגשם במלואו. הייתי אומר שהחדשות הטובות הן שהמלכות שלו קרבה, שהוא מקים את המלכות שלו... כך אני נוטה לחשוב באופן טבעי.

כמה מאיתנו הגיבו בשאלות כגון, "אם אנחנו מגדירים מהי הבשורה המשיחית, האם איננו צריכים להוסיף הסבר כלשהו על מותו ועל תחייתו של ישוע?" או "האם איננו צריכים לומר משהו על החטא ועל הצורך בישועה מזעמו של אלוהים כנגד החטא?"

התגובה לאותה סדרת פרסומים, הייתה בלתי נתפסת. במשך חודשים קיבלנו עשרות הודעות. חלק מהאנשים שכתבו לנו, העריכו את השאלות שהעלינו, אחרים תהו מה לא בסדר בהגדרה הזאת של הבשורה, שהרי ישוע דיבר על בואה של המלכות. אחרים חשבו שמרענן לשמוע מאמינים שחושבים בכובד ראש כיצד להציג את הבשורה בבירור.

במובנים מסוימים אני שמח לראות מאמינים מתרגשים כאשר מתחיל דיון על הבשורה. זה אומר שהם לוקחים את הנושא ברצינות, ושיש להם מחשבות עמוקות לגבי מהות הבשורה. אין שום דבר בריא במאמינים שלא אכפת להם איך אנחנו מגדירים את הבשורה ומבינים אותה.

עם זאת, אני חושב שהעוצמות שמתעוררות בדיונים על הבשורה, מצביעות על בלבול שאופף את הנושא בימים אלה. בשורש העניין, המאמינים המשיחיים פשוט אינם מסכימים ביניהם לגבי מהות הבשורה. אם תשאל מאה מאמינים מהן החדשות הטובות של ישוע, סביר להניח שתקבל כשישים תשובות שונות. אם תקשיב לדרשות, תקרא ספרים ותיכנס לאתרים משיחיים, תמצא הגדרה אחת אחרי השנייה של הבשורה, אבל רבות מההגדרות האלה אינן יכולות להתקיים בו-זמנית. הנה כמה הגדרות שמצאתי:

החדשות הטובות הן שאלוהים רוצה להראות לך את טובו הנהדר. הוא רוצה למלא את חייך ב"יין חדש", אבל האם אתה מוכן להיפטר מהיין הישן שלך? האם אתה מוכן להתחיל לחשוב בגדול? האם אתה מוכן להגדיל את החזון שלך ולהיפטר מכל אותם קיבעונות שכליים שליליים שבולמים אותך?

הנה הבשורה בקצרה. מאחר שישוע מת למעננו, אלה שמאמינים בו יודעים שאלוהים סלח להם על חטאיהם ושהם פטורים

מאשמה אחת ולתמיד. מה יהיה לנו לומר לפני כס המשפט של אלוהים? רק דבר אחד: ישוע מת במקומו. זאת הבשורה.

המסר של ישוע יכול בהחלט להיקרא המסר המהפכני ביותר בכל הזמנים: "האימפריה המהפכנית הרדיקאלית של אלוהים נמצאת כאן, מתקדמת בריצוי ובשלום, מתרחבת באמונה, בתקווה ובאהבה - החל בבני האדם הכי ענווים, חלשים, שפלי רוח ופחותי ערך. הגיע הזמן לשנות את החשיבה שלך. הכול עומד להשתנות. הגיע הזמן לדרך חיים חדשה. האמן לי. לך אחריי. האמן לחדשות הטובות האלה, כדי שתוכל ללמוד לחיות על פיהן ולהיות חלק מהמהפכה".

החדשות הטובות הן שפניו של אלוהים תמיד יהיו מופנות אליך, לא משנה מה עשית, איפה היית, או כמה טעויות עשית. הוא אוהב אותך ומביט אליך, הוא רוצה כך.

הבשורה עצמה מתייחסת להצהרה שישוע, המשיח שנצלב וקם לתחייה, הוא האדון האחד, האמיתי והבלעדי של העולם.

חדשות טובות! אלוהים הולך למלך, והוא עושה את זה באמצעות ישוע! ולכן, איזו הקלה - הצדק של אלוהים, השלום של אלוהים והעולם של אלוהים עומדים להתחדש. ובתוך כל זה, כמובן, יש חדשות טובות בשבילך ובשבילי. אבל זה משתמע או נובע מהבשורה, שהיא מסר על ישוע ויש לה השלכות לגביי, לגביך ולגבינו. עם זאת, הבשורה איננה אומרת שאתה אדם כזה וכזה וזה מה שיקרה לך. זוהי תוצאה של הבשורה, לא הבשורה עצמה. ישועה היא תוצאה של הבשורה, לא הבשורה עצמה.

הבשורה היא ההכרזה של ישוע, בשני מובנים. ההכרזה של ישוע - שתחום האפשרויות של אלוהים מגיע ("מלכותו") למבנים אנושיים של אפשרויות. אבל היא גם ההכרזה על ישוע - החדשות הטובות שבזכות מותו ותחייתו, הממלכה שהוא הכריז עליה, נהייתה זמינה לנו.

כמאמין, אני פשוט מנסה לכוון את עצמי לחיות בדרך מסוימת, הדרך שישוע לימד שהיא אפשרית. אני חושב שהדרך של ישוע היא הדרך הטובה ביותר לחיות... במשך הזמן, כשאתה מנסה לחיות בנחישות את הדרך של ישוע, אתה מתחיל לשים לב שקורה משהו עמוק יותר. אתה מתחיל להבין שזו הדרך הטובה ביותר לחיות כי היא מושרשת באמיתות עמוקות לגבי העולם. אתה מוצא את עצמך חי יותר ויותר בהתאמה למציאות האולטימטיבית. אתה מסונכרן יותר ויותר עם היקום, על היבטיו העמוקים ביותר... המאמינים הראשונים הכריזו שהדרך הזו של ישוע היא "החדשות הטובות".

להבנתי, המסר של ישוע מלמד אותנו לחיות במציאות של אלוהים עכשיו - כאן והיום. כאילו ישוע אומר כל הזמן, "שנה את החיים שלך. חיה בדרך הזאת".

אתה מבין למה אני מתכוון כשאני אומר שהבשורה אפופה בלבול? אילו מעולם לא שמעת על האמונה המשיחית, מה היית חושב אחרי קריאת הציטוטים המעטים האלה? ודאי היית מבין שהמאמינים מתכוונים להעביר מסר טוב אבל מעבר לכך, זו פשוט ערבוביה. האם החדשות הטובות הן פשוט שאלוהים אוהב אותי, ושאני צריך להתחיל לחשוב בצורה חיובית יותר? האם ישוע הוא דוגמה טובה שבאמת יכולה ללמד אותי לחיות חיים של אהבה וחמלה? זה בטח קשור לחטא ולסליחה. יש כנראה מאמינים שחושבים שהחדשות הטובות האלה קשורות למותו של ישוע. אחרים כנראה חושבים אחרת. אינני מנסה להחליט כאן ועכשיו אילו מהציטוטים טובות או גרועות יותר מהאחרות (אם כי אני מקווה שלאחר קריאת ספר זה, תוכל להחליט). אני פשוט רוצה להראות כמה דברים שונים עולים על דעתם של אנשים כשהם נשאלים "מהי הבשורה?"

בספר זה אני רוצה לתת תשובה ברורה לשאלה זו, תשובה המבוססת על מה שספר הבריתות עצמו מלמד על הבשורה. בתהליך זה אני מקווה ומתפלל שיקרו כמה דברים.

ראשית, אם אתה מאמין, אני מתפלל שהספר הקטן הזה - וחשוב יותר, האמיתות המפוארות שהוא מנסה להציג - יגרמו לליבך לגאות משמחה ומשבחים לישוע המשיח על מה שהוא עשה למענך. בשורה מצומקת מובילה לעבודת אלוהים מצומקת. היא גורמת לנו להסיר את עינינו מאלוהים ולהשפיל אותן אל עצמנו, ומפחיתה את הערך של מה שאלוהים השיג לנו במשיח. הבשורה שמציגים כתבי הקודש, לעומת זאת, היא כמו דלק בכור ההיתוך של עבודת האלוהים. ככל שאתה מבין אותה, מאמין בה וסומך עליה יותר, כך אתה מעריץ יותר את אלוהים הן בגלל מי שהוא והן בגלל מה שהוא עשה למעננו במשיח. "מה עומק עושר אלוהים, מה עומק חוכמתו ודעתו!" קרא שאול (רומ' יא 33), והוא קרא בהתלהבות כי ליבו היה מלא בבשורה.

שנית, אני מקווה שקריאת הספר הזה תעניק לך ביטחון עמוק יותר כשאתה מדבר עם אחרים על החדשות הטובות של ישוע. פגשת מאמינים שמהססים לחלוק את הבשורה עם חברים, בני משפחה ומכרים, מחשש שלא יהיו להם תשובות לכל השאלות. ובכן, זה כנראה נכון, ולא משנה מי אתה - לעולם לא תוכל לענות על כל השאלות! אבל אתה יכול לענות על חלק מהן, ואני מקווה שהספר הזה יעזור לך לענות על יותר.

שלישית, אני מתפלל שתבין את החשיבות של הבשורה הזאת לחיי הקהילה, ושכתוצאה מכך תפעל להבטיח שיבשרו, ישירו, יתפללו, ילמדו, יכריזו וישמעו אותה תמיד בקהילה שלך. שאול כתב שבאמצעות הקהילה, תיודע ליקום חוכמת אלוהים העתירה. ואיך זה קורה? באמצעות הפצת הבשורה שמאירה ל"עיני כול" את תוכנית העולמים של אלוהים להושיע את העולם (אפס' ג 7-12).

רביעית, אני מקווה שהספר הזה יעזור לך ליישב היטב את הקצוות של הבשורה. הבשורה היא מסר חריף, והיא מתפרצת לדרכי החשיבה של העולם ולסדרי העדיפויות שלו עם אמיתות חדות ומוצקות. למרבה הצער, מאמינים נטו תמיד לרכך מעט את הקצוות האלה, כדי שהעולם יוכל לקבל את הבשורה ביתר קלות. אחת התפילות שלי היא שהספר

הזה יעזור לך לשמור את הקצוות האלה ולמנוע את שחיקת האמיתות שאומנם קשה לעולם לבלוע אותן, אך הן הכרחיות לחדשות הטובות של ישוע. בשל רצוננו להיות עדים ולעשות נפשות, כולנו מתפתים להציג את הבשורה בצורה אטרקטיבית ככל האפשר. זה בסדר מבחינות מסוימות - אלה "חדשות טובות" אחרי הכול - אבל עלינו גם להזהר שלא לעגל את הפינות החדות של הבשורה. אנחנו חייבים לשמור על הקצוות, ואני מקווה שהספר הזה יעזור לנו לעשות זאת.

לבסוף, אם אינך מאמין, אני מתפלל שקריאת הספר הזה תעורר אותך לחשוב על החדשות הטובות של ישוע המשיח. זו הבשורה שאנו, המשיחיים, מבססים עליה את כל חיינו, ואנו מאמינים שהיא דורשת גם את התייחסותך. אם יש משהו בעולם שאינך יכול להרשות לעצמך להתעלם ממנו, זה קולו של אלוהים שאומר: "חדשות טובות! כך תוכל להינצל מהמשפט שלי!" הודעה כזאת דורשת תשומת לב.

פרק 1

הבשורה בספר הבריתות

האם ידעת שנווטנים (GPS) גורמים לבלבול בחלק מהערים ברחבי ארצות הברית? במיוחד בערים הקטנות. לאנשים שחיים בערים גדולות, המכשירים הקטנים האלה מצילים חיים. חבר את הנווטן, הקלד יעד וצא לדרך. כבר לא תחמיץ יציאות, לא תטעה בפניות - רק אתה, המכונית שלך, הנווטן שלך, ואו-טו-טו "הגעת ליעד!"

רק לאחרונה רכשתי את הנווטן הראשון שלי, רכישה שהייתה בעיקר התרסה כלפי מי שאחראי על מערכות הכבישים הבלתי אפשריות כמעט בושינגטון. אך הניסיון הראשון שלי עם המכשיר לא היה בושינגטון. זה היה בלינדן שבטקסס, עיירה כפרית קטנה מאוד ונידחת, עיר הולדתי.

מתברר שלנווטן שלי אין שום בעיה לנווט ברחובות השתי וערב לאורכה ולרוחבה של וושינגטון. אבל באופן מוזר התעוררה אצלו בעיה בלינדן. כבישים שהנווטן היה משוכנע למדי שהם קיימים, לא היו קיימים. פניות שהוא התעקש שהן מותרות, לא היו מותרות. יעדים שהוא האמין בתוקף שיהיו במקום מסוים, היו מרוחקים כמה מאות מטרים בהמשך הרחוב - או אפילו לא היו קיימים.

נראה שההתעלמות של מערכות הניווט מעיירות קטנות היא בעיה הולכת וגוברת. חדשות איי.בי.סי. פרסמו סיפור על שכונה שרחובותיה הפכו לכבישים סואנים כי מערכות הניווט מכוונות לשם את התנועה,

במקום לדרכים הראשיות. יש גם בעיות אחרות. בחור מסכן מקליפורניה עמד על כך שהוא פשוט עקב אחר הוראות הנווטן שלו כשפנה ימינה לכביש כפרי ומצא את עצמו תקוע על מסילת רכבת, בוהה בפנס הקדמי של קטר שהלך והתקרב! הוא שרד. אבל המכוננית השכורה שלו והנווטן המרגיז שלה, לא יצאו מזה טוב כל כך.

נציג מאיגוד התחבורה האמריקני הפגין כביכול אהדה: "ברור שהנווטן הטעה אותו כשהורה לו לפנות ימינה לפסי הרכבת", אמר. "אבל רק בגלל שמכשיר אומר לך לעשות משהו שהוא מסוכן, זה לא אומר שאתה צריך לעשות את זה". אכן!

אז מה קורה? יצרני הנווטנים אומרים שהבעיה אינה במכשירים עצמם. הם עושים בדיוק מה שהם אמורים לעשות. הבעיה היא בקבצים של המפות שהמכשירים מורידים. מתברר שהמפות של עיירות קטנות, הזמינות לנווטנים, הן בדרך כלל מיושנות, ולא עודכנו כמה שנים, או אפילו כמה עשרות שנים. לפעמים המפות אינן אלא תוכניות עתידות שמתכנני העיר התכוונו לבצע כשעיירותיהם יגדלו. ומה התוצאה? לפעמים יעדים המופיעים במקום אחד במפות האלה, מוקמו בסופו של דבר במקום אחר כשהעיר נבנתה. לפעמים כבישים שמתכנני העיר התכוונו לבנות, לא נבנו - ולפעמים הם לא נסללו אלא הפכו למסילות ברזל!

בעולם של מערכות ניווט מכוונות, כמו בחיים, חשוב שתקבל את המידע שלך ממקור אמין!

מהי הסמכות שלנו?

הדבר נכון גם כשאנו ניגשים לבחון את השאלה "מהי הבשורה?" כבר בהתחלה עלינו לקבל החלטה כזו או אחרת לגבי מקור המידע שבו נשתמש כדי לענות על השאלה. למאמינים קל בדרך כלל למצוא את התשובה: אנו מוצאים את התשובה בספר הבריתות.

זה נכון, אבל טוב לדעת כבר בתחילת הדרך שלא כל אחד מסכים לחלוטין עם תשובה זו. מסורות "משיחיות" שונות העניקו מספר

תשובות שונות לשאלה זו של סמכות. למשל, יש הטוענים שעלינו לבסס את הבנת הבשורה - לא רק, או אפילו לא בעיקר - על ספר הבריתות, אלא על המסורת המשיחית. לטענתם, אם הקהילה האמינה במשהו די זמן, עלינו להבין שזה הדבר הנכון. אחרים אומרים שאנחנו יודעים את האמת באמצעות שימוש בהיגיון. בניית הידע שלנו מהיסוד, כלומר: א מוביל ל-ב, ב שמוביל ל-ג, ג מוביל ל-ד, תביא אותנו לכדי הבנה נכונה של עצמנו, של העולם ושל אלוהים. ויש האומרים שעלינו לחפש את האמת של הבשורה בניסיון האישי שלנו. מה שמוצא הד בליבנו, הוא הדבר שבסופו של דבר נבין שהוא נכון לגבי עצמנו ולגבי אלוהים.

אם תחשוב על זה די זמן, תבין שכל שלושת המקורות הפוטנציאליים של סמכות אינם מספקים בסופו של דבר את מה שהם מבטיחים. המסורת מאלצת אותנו להסתמך רק על דעתם של אנשים. ההיגיון, כפי שכל פילוסוף מתחיל יגיד לך, מאלץ אותנו להתמודד בספקנות. (נסה להוכיח, למשל, שאיך פרי דמיון של מישהו אחר, או שחמשת החושים שלך אמיינים באמת.) והניסיון שלנו מאלץ אותנו להסתמך רק על ליבנו ההפכףכ כשעלינו להחליט מה נכון - אפשרות שרוב האנשים הכנים מוצאים שהיא מבלבלת, במקרה הטוב.

אז מה עושים? לאן עלינו לפנות כדי לדעת מה נכון, ולפיכך לדעת מהן באמת החדשות הטובות של ישוע המשיח? אנחנו, המשיחיים, מאמינים שאלוהים דיבר אלינו בדברו, בספר הבריתות. יתר על כן, אנו מאמינים שמה שאלוהים אמר בספר הבריתות הוא אמת ודאית ומהימנה, ולכן דברו אינו מוביל אותנו לספקנות, לייאוש או לחוסר ודאות, אלא מעניק לנו ביטחון. שאול אומר: "כל הכתוב נכתב ברוח אלוהים, ומועיל הוא להוראה" (טימ"ב ג 16). דוד המלך כתב:

האל תמים דרכו,
אמרת ה' צרופה (תהי' יח 30).

לפיכך אנו פונים לדבר אלוהים כדי למצוא את מה שהוא אמר לנו על בנו ישוע ועל החדשות הטובות של הבשורה.

לאן לפנות בספר הבריתות?

אבל לאן עלינו לפנות בספר הבריתות כדי למצוא זאת? אנו יכולים לנקוט כמה גישות שונות. גישה אחת היא להסתכל על כל המקרים שבהם המילה "בשורה" מופיעה בברית החדשה, ולנסות להסיק מהם למה התכוונו המחברים כשהשתמשו במילה. אין ספק שבכמה מקרים הם הקפידו להגדיר אותה.

אפשר ללמוד דברים חשובים מהגישה הזאת, אבל יש לה גם חסרונות. לעיתים קרובות בברית החדשה, ברור שהמחבר מתכוון לתמצת את החדשות הטובות של האמונה המשיחית, אבל הוא אינו משתמש כלל במילה "בשורה". למשל, הדרשה של שמעון כיפא, אחרי צליחת רוח הקודש, המתוארת במעשי השליחים פרק ב. אם אי פעם הייתה הכרזה של החדשות הטובות של האמונה המשיחית - זה ללא ספק המקרה - ועם זאת, כיפא אינו מזכיר את המילה "בשורה". יוחנן השליח משתמש במילה פעם אחת בלבד בכל כתביו בברית החדשה (התג' יד 6).

לעת עתה אני מציע שניגש למשימה של הגדרת קווי המתאר העיקריים של הבשורה המשיחית - לא דרך מחקר של המילה "בשורה" - אלא דרך התבוננות בדברים שהמאמינים הראשונים אמרו על ישוע ועל המשמעות של חייו, מותו ותחייתו. אם נתבונן בכתבי השליחים ובדרשותיהם בספר הבריתות, נגלה שהם מסבירים, לעיתים בקיצור נמרץ ולעיתים ביתר אריכות, את מה שלמדו מפיו של ישוע עצמו על החדשות הטובות. אולי גם אנחנו נוכל להבחין במערך כלשהו של שאלות או אמיתות משותפות, שעליהן השתיתו השליחים והמאמינים הראשונים את החדשות הטובות של ישוע.

הבשורה באיגרת אל הרומים א-ד

אחד המקומות הטובים ביותר להתחיל לחפש בו הסבר בסיסי של הבשורה, הוא האיגרת של שאול אל הרומים. האיגרת אל הרומים מציגה בשיטתיות, צעד אחר צעד, ואולי בצורה ברורה יותר מכל ספר אחר בספר הבריתות, את החדשות הטובות כפי ששאל הבין אותן.

למעשה האיגרת אל הרומים היא הדרך של שאול להציג את עצמו ואת המסר שלו לקבוצה של מאמינים שהוא לא פגש מעולם. לכן היא כתובה באופן כה שיטתי, צעד אחר צעד. שאול רצה שהמאמינים האלה יכירו אותו ואת שליחותו, ובמיוחד את המסר שלו. הוא רצה שהם ידעו שהחדשות הטובות שאותן הכריז, הן אותן חדשות טובות שבהן הם מאמינים.

שאול פותח ואומר: "אינני בוש בבשורת המשיח, שהרי היא כוח האלוהים להושיע את כל מי שמאמין" (רומ' א 16). משם, במיוחד לאורך ארבעת הפרקים הראשונים, שאול ממשיך ומסביר את החדשות הטובות של ישוע בצורה נפלאה. עיון בפרקים האלה מגלה ששאול משתית את הבשורה על כמה אמיתות מכריעות, אמיתות שמופיעות שוב ושוב כשהשליחים מכריזים את הבשורה. הבה נסתכל על ההתפתחות הרעיונית של שאול באיגרת אל הרומים א-ד.

ראשית, שאול אומר לקוראיו שהם חבים לאלוהים דין וחשבון. לאחר דברי המבוא שלו בפרק א פסוקים 1-7, שאול מתחיל את הצגת הבשורה בהכרזה: "זעם אלוהים נגלה מן השמיים" (פס' 18). כבר במילותיו הראשונות, שאול עומד על כך שהמין האנושי איננו ריבוני. לא בראנו את עצמנו, ואיננו נשענים על עצמנו או חבים דין וחשבון לעצמנו. לא, אלוהים ברא את העולם ואת כל מה שבו, כולל אותנו. מאחר שאלוהים ברא אותנו, יש לו הזכות לדרוש שנעבוד אותו. ראה מה שאול אומר בפסוק 21: "שהרי למרות שיודעים הם את אלוהים, לא כיבדו אותו כראוי לאלוהים, אף לא הודו לו, אלא נתפסו למחשבת הבל וניטמטם ליבם האווילי".

לפיכך, שאול מאשים את המין האנושי: הם חטאו בכך שלא כיבדו את אלוהים ולא הודו לו. כאנשים שנבראו על ידי אלוהים ושייכים לו, מחובתנו לתת לו את הכבוד ואת התהילה שלהם הוא ראוי, ולחיות, לדבר, לפעול ולחשוב באופן שמכיר ומודה בסמכותו. הוא עשה אותנו, אנו שייכים לו, תלויים בו, ולכן חבים לו דין וחשבון. זוהי הנקודה הראשונה ששאול מבהיר בהסבר שלו על החדשות הטובות של האמונה המשיחית.

שנית, שאל אומר לקוראיו שהבעיה שלהם היא שהם מרדו באלוהים. הם - וכל האחרים - לא כיבדו את אלוהים ולא הודו לו כפי שהיו צריכים. ליבם האווילי ניטמטם והם "המירו את כבודו של אלוהים בלתי חולף בדמות צלמו של אדם בן חלוף ובדמות צלמי עופות, חיות ורמשים" (פס' 23). זו תמונה ממש מזעזעת, נכון? כשבני אדם חושבים על בוראם, ואז מחליטים שדמות עשויה עץ או מתכת של צפרדע, של ציפור או אפילו של עצמם, היא מהוללת יותר, מספקת יותר, ובעלת ערך רב יותר - זהו שיא העלבון והמרד נגד אלוהים. זהו השורש והמהות של החטא, ותוצאותיו איזומות ביותר.

בחלק ניכר משלושת הפרקים הבאים, שאל מדגיש נקודה זו, ומאשים את כל המין האנושי בכך שהוא חוטא לאלוהים. בפרק א הוא מתמקד בגויים, ואחר כך בפרק ב הוא פונה באותה מידה של תקיפות ליהודים. שאל יודע שהיהודים הצדקנים היו מריעים לו על הדברים הקשים שהוא הטיח בגויים, ולכן בפרק ב פסוק 1 הוא מבצע תפנית חדה ומפנה את האצבע המאשימה לאותם מריעים. "על כן... אין לך במה להצטדק". הוא אומר שהיהודים הפרו את התורה של האלוהים והם נתונים למשפטו בדיוק כמו הגויים.

עד אמצע פרק ג שאל מאשים כל אדם בעולם במרד באלוהים. "שהרי כבר הוכחנו לעיל כי היהודים והגויים כאחד משועבדים כולם לחטא" (פס' 9). ומסקנתו המפוכחת היא שכאשר נעמוד לפני אלוהים השופט, לא יהיה פתחון פה לאיש. אף אחד לא יוכל לטעון להגנתו. שום תירוץ לא יתקבל. העולם כולו - יהודים, גויים, כל אחד מאיתנו - יישא באחריות מלאה כלפי אלוהים (פס' 19).

למען האמת, שתי הנקודות הראשונות האלה אינן חדשות טובות בכלל. הן חדשות רעות. המחשבה שמרדתי באלוהים הקדוש, השופט, שברא אותי, איננה מחשבה משמחת. אבל היא חשובה, כי היא סוללת את הדרך לחדשות הטובות. זה בהחלט הגיוני. אם מישהו אומר לך, "אני בא להושיע אותך!" - המילים שלו באמת אינן חדשות טובות אם אינן מאמין שאתה באמת צריך להיושע.

שלישית, שאול אומר שהפתרון של אלוהים לחטא של המין האנושי, הוא מותו המכפר של ישוע המשיח ותחייתו. לאחר ששאל הציג את החדשות הרעות על המצב הקשה שלנו כחוטאים העומדים לפני אלוהינו הצדיק, הוא פונה לחדשות הטובות, לבשורת ישוע המשיח.

למרות החטא שלנו, שאול אומר: "אך כעת נגלתה צדקת האלוהים בלי תורה" (פס' 21). במילים אחרות, לבני האדם יש דרך להיות צדיקים בעיני אלוהים במקום רשעים, להיקרא זכאים במקום אשמים, להיות מוצדקים במקום מורשעים. ואין לזה שום קשר למעשים טובים יותר או לאורח חיים צודק יותר. הדרך הזו היא "בלי תורה".

אז איך זה קורה? שאול מגדיר זאת בפשטות בפרק ג פסוק 24. על אף המרד שלנו באלוהים, ומצבנו הנואש, "אנו יכולים להיות מוצדקים בחסדו, בחינם, הודות לפדות שבמשיח ישוע". באמצעות מותו המכפר של ישוע ותחייתו - בגלל דמו וחיי, חוטאים יכולים להינצל מההרשעה שחטאינו ראויים לה.

אבל שאול עונה על שאלה נוספת. כיצד בדיוק החדשות הטובות האלה הן בשבילי? כיצד אוכל להיות כלול בישועה המובטחת הזאת? לבסוף שאול אומר לקוראיו כיצד הם עצמם יכולים להיכלל בישועה הזאת. על כך הוא כותב עד סוף פרק ג וממשיך לכתוב בפרק ד. הישועה שהבטיח אלוהים היא "באמצעות אמונת ישוע המשיח". אם כך, כיצד הישועה הזאת הופכת לחדשות טובות בשבילי ולא רק בשביל מישהו אחר? כיצד אוכל להיכלל בה? בזכות האמונה בישוע המשיח, האמונה שהוא ולא אחר יושיע אותי. שאול מסביר: "זה שאינו עובד, אלא מאמין במצדיק את החוטא, אמונתו נחשבת לו לצדקה" (ד 5).

ארבע שאלות מכריעות

עתה, לאחר שהבטנו בטיעון של שאול באיגרת אל הרומים א-ד, אנו יכולים לראות שבלב ההכרזה שלו על הבשורה, יש תשובות לארבע שאלות מכריעות:

1. מי ברא אותנו ולמי אנו חבים דין וחשבון?
2. מה הבעיה שלנו? במילים אחרות, האם אנו בבעיה, ומדוע?
3. מהו הפתרון של אלוהים לבעיה זו? מה הוא עשה כדי להושיע אותנו ממנה?
4. איך אני עצמי יכול להיכלל בישועה הזאת כאן ועכשיו? מה הופך את החדשות האלה לטובות בשבילי ולא רק בשביל מישהו אחר?

אפשר לסכם את ארבע הנקודות העיקריות בצורה כזאת: אלוהים, אדם, משיח, ותגובה.

שאל ממשיך כמובן לפרוש עולם של הבטחות אחרות שאלוהים הבטיח לאלו שנושעו במשיח, ולגבי רבות מההבטחות האלה אפשר לטעון בצדק שהן חלק מהחדשות הטובות של האמונה המשיחית, הבשורה של ישוע המשיח. אבל חשוב שנבין כבר בהתחלה שכל ההבטחות הגדולות האלה נסמכות על הבשורה ונובעות ממנה - הלב והמקור הנובע של החדשות הטובות. הבטחות אלה ניתנות רק לאלו שחטאם נסלח להם באמצעות האמונה במשיח הצלוב ובתחייתו. לכן כששאל מציג את עיקר הבשורה, הוא מתחיל כאן - בארבע אמיתות מכריעות אלה.

הבשורה בשאר חלקי הברית החדשה

לא רק שאל עושה את זה. כשאני קורא את כתבי השליחים לאורך הברית החדשה, אני רואה שהם עונים על ארבע השאלות האלה שוב ושוב. בכל נושא שעליו הם מדברים, אלו הם הנושאים המונחים במרכז הבשורה שהם מכריזים. ההקשרים משתנים, הזוויות משתנות, המילים משתנות, והגישות משתנות, אבל איכשהו ובדרך כלשהי, המאמינים הראשונים תמיד מגיעים לארבעת הנושאים האלה: אנחנו חבים דין וחשבון לאלוהים שברא אותנו; חטאנו לאלוהים ואנחנו נעמוד למשפט; אבל, אלוהים פעל באמצעות ישוע המשיח כדי להושיע אותנו; אנחנו לוקחים חלק בישועה הזאת באמצעות חזרה בתשובה מחטא ואמונה בישוע.

אלוהים. אדם. משיח. תגובה.

הבה נעיין בכמה קטעים אחרים בברית החדשה שבהם מתומצתת הבשורה של ישוע. לדוגמה, מילותיו המוכרות של שאול באיגרת הראשונה אל הקורинתיים פרק טו.

אחיי, אני מזכיר לכם את הבשורה שהשמעתי לכם, בשורה אשר גם קיבלתם אותה וגם עומדים אתם בה; באמצעותה אתם גם נושעים, אם מחזיקים אתם בדבר שבישרתי לכם – שאם לא כן, לשווא הייתה אמונתכם. מסרתי לכם בראש ובראשונה מה שגם קיבלתי, שהמשיח מת בעד חטאינו, לפי הכתובים; נקבר וקם לתחייה ביום השלישי, לפי הכתובים; ונראה אל כיפא ואחר כך אל השנים עשר (פס' 1-5).

האם אתה רואה את המבנה המרכזי של הפסוקים? שאול אינו מרחיב כמו שהוא עושה באיגרת אל הרומים א-ד, אבל קווי המתאר העיקריים עדיין ברורים. בני האדם נמצאים בצרה, שקועים בחטא, וזקוקים לישועה (ברור, אם כי במרומז, שהכוונה לישועה מהמשפט של אלוהים). אבל הישועה מתרחשת כך: "המשיח מת בעד חטאינו... נקבר... קם לתחייה". ובכל זה אנו לוקחים חלק "אם מחזיקים אתם בדבר שבישרתי לכם", באמונה אמיתית ולא באמונת שווא. שוב: אלוהים. אדם. משיח. תגובה. אפילו בדרשות שבספר מעשי השליחים, המסגרת המרכזית הזו של הבשורה ברורה. כאשר כיפא אומר לאנשים אחרי צליחת רוח הקודש בחג השבועות, מה עליהם לעשות בתגובה להכרזה שלו על מותו ותחייתו של ישוע, הוא אומר: "שוב בתשובה והיטבלו איש איש מכם בשם ישוע המשיח לסליחת חטאיכם" (מה"ש ב 38). שוב, כיפא אינו מרחיב, ומשפט אלוהים מופיע שוב במרומז, ובכל זאת הכול שם. הבעיה: אתה צריך שאלוהים יסלח לך על חטאיך, שלא ישפוט אותך בגללם. הפתרון: מותו ותחייתו של ישוע המשיח, שכיפא כבר דיבר עליהם ארוכות בדרשה. התגובה הנחוצה: חזרה בתשובה ואמונה, הבאות לידי ביטוי בפעולת הטבילה.

בדרשה אחרת של כיפא, במעשי השליחים ג 18-19, מתבררות ארבעת האמיתות האלה פעם נוספת:

אך אלוהים קיים בדרך זאת את אשר הודיע מקדם בפי כל הנביאים – שמשיחו יסבול. לכן התחרטו ושובו בתשובה כדי שיימחו חטאיכם.

הבעיה: אתה צריך שהחטאים שלך יימחו, שאלוהים לא ישפוט אותך בגללם. הפתרון: סבלותיו של המשיח. התגובה: חזור בתשובה ופנה לאלוהים באמונה.

שים לב כיצד הכריז כיפא את הבשורה לקורנליוס ולמשפחתו:

ואנו עדים על כל מה שעשה בארץ היהודים ובירושלים; הוא אשר גם הרגוהו בהוקעה על עץ. אותו הקים האלוהים ביום השלישי ונתן לו להיראות, לא לכל העם, אלא לעדים שאלוהים קבע אותם מראש, לנו אשר אכלנו ושתינו איתו אחרי קומו מן המתים. הוא ציווה עלינו להכריז לעם ולהעיד כי אותו שם האלוהים לשופט החיים והמתים. עליו כל הנביאים מעידים כי כל המאמין בו יקבל בשמו סליחת חטאים (מה"ש י 39-43).

סליחת חטאים, באמצעות שמו של המשיח שנצלב וקם לתחייה, לכל מי שמאמין.

גם שאול מכריז את אותה בשורה במעשי השליחים פרק יג:

על כן, אנשים אחים, שיהא ידוע לכם כי הודות לו מוכרזת לכם סליחת חטאים; ובכל הדברים שלא יכולתם להיצדק בהם בתורת משה, הרי שבו נצדק כל מי שמאמין (פס' 38-39).

שוב, זו המסגרת הניכרת בבירור: אלוהים, אדם, משיח ותגובה. אתה צריך שאלוהים יעניק לך "סליחת חטאים". זה קורה "הודות לו [לישוע]", וזה קורה ל"כל מי שמאמין".

האמיתות המרכזיות מוסברות בדרכים שונות

ברור שמבנה זה של אלוהים-אדם-משיח-תגובה, איננו נוסחה קבועה. כשהשליחים מכריזים את הבשורה, הם לא בהכרח מסמנים את הנקודות כמו ברשימת פריטים. הם מסבירים את ארבע הנקודות האלה בהתאם לתנאים ולנסיבות, לזמן שעומד לרשותם ולקהל המאזינים. לפעמים נקודה אחת או יותר מוזכרות במרומז ולא במפורש - במיוחד העובדה שאלוהים הוא זה שאנו חבים לו דין וחשבון ושממנו אנחנו צריכים את מתנת הסליחה. אבל עובדה זו כבר הייתה מושרשת עמוק במחשבה של היהודים שאליהם דיברו השליחים.

לעומת זאת, כששאל מדבר אל קבוצה של פילוסופים עובדי אלילים באריופגוס, הוא מדבר מיד בהתחלה על אלוהים עצמו. הדרשה של שאל במעשי השליחים פרק יז מצוטטת לעיתים קרובות כדגם להכרות הבשורה לעובדי אלילים. אבל יש משהו מעניין מאוד ובלתי רגיל בדרשה הזאת. עיון מעמיק מראה ששאל אינו מכריז כלל את החדשות הטובות של ישוע, אלא רק חדשות רעות!

"הרשו לי לספר לכם על האל הבלתי נודע שלו בניתם מזבח", כך הוא מתחיל למעשה. אחר כך הוא מסביר להם בפסוקים 24-28 שיש אלוהים, שהאלוהים הזה ברא את העולם, ושהוא קורא לנו לעבוד אותו. לאחר שביסס את טענתו, הוא פונה בפסוק 29 להסביר את מושג החטא ואת השורש שלו - סגידה לדברים שנבראו במקום עבודת אלוהים - ומצהיר שאלוהים ישפוט את שומעיו "על ידי איש אשר מינה", איש אשר אלוהים הקים מן המתים (פס' 31).

ואז הוא מפסיק! הסתכל על זה היטב. אין שום אזכור של סליחה, אין אזכור של הצלב, ואין הבטחה לישועה - רק הכרזה על תביעותיו של אלוהים והצהרה שתחיית המתים היא הוכחה למשפטו הקרב! שאל כלל אינו מזכיר את שמו של ישוע!

אז מה קורה פה? האם שאל אינו מכריז את הבשורה כאן? ובכן, לא, לא בהתחלה. אין כל בשורה ואין חדשות טובות בדרשה הפומבית שלו. החדשות ששאל מכריז הן כולן רעות. אבל הסתכל על פסוקים 32-34, שם נאמר שהאנשים רצו לשמוע שוב את שאל, ושכמה מהם

האמינו בסופו של דבר. ככל הנראה, שאול הכריז את החדשות הטובות - שחוטאים יכולים להיושע מהמשפט הקרב - במועד מאוחר יותר, אולי בפומבי, אולי באופן פרטי.

בדומה לשליחים האחרים, שאול היה מסוגל בהחלט להציג את האמיתות המרכזיות של הבשורה בדרכים שונות. אבל חשוב להבין שהיו למעשה כמה אמיתות מרכזיות של הבשורה, ומדרשות וכתבים שנשמרו, יש לנו מושג ברור מאוד מה היו האמיתות האלה שלא השתנו עד היום. באיגרת אל הרומים, באיגרת הראשונה אל הקורינתים, בדרשות שבספר מעשי השליחים, ולכל אורך הברית החדשה - השתיתו המאמינים הראשונים את הכרזת הבשורה על כמה אמיתות מכריעות. ראשית, החדשות הרעות: אלוהים הוא השופט שלך, ואתה חטאת לו. ולאחר מכן - הבשורה: אבל ישוע מת כדי שחוטאים יזכו לסליחת חטאים אם הם יחזרו בתשובה ויאמינו בו.

פרק 2

אלוהים הבורא הצדיק

הרשה לי להכיר לך את אלוהים.

אולי כדאי שתנמיך קצת את הקול שלך לפני שאנחנו נכנסים. הוא אולי ישן עכשיו. הוא זקן, אתה יודע, ואינו מבין או מחבב את העולם ה"חדש" והמתקדם הזה. תור הזהב שלו - הימים שהוא מדבר עליהם כשהוא מתחיל להתלהב - היה לפני הרבה זמן, לפני שרובנו בכלל נולדנו. זה היה בתקופה שבה לאנשים היה אכפת מה הוא חושב, והם ייחסו לו חשיבות רבה למדי בחייהם.

כמובן, כל זה השתנה עכשיו, ואלוהים המסכן פשוט לא הסתגל כמו שצריך. החיים המשיכו קדימה וחלפו על פניו. עכשיו הוא מבלה את רוב זמנו בגינה. אני הולך לשם לפעמים כדי לראות אותו, ואנחנו מתהלכים לנו בנחת ומדברים ברוך ובעדינות בינות לוורדים...

בכל אופן, הרבה אנשים עדיין אוהבים אותו, כך נראה, או לפחות הוא מצליח לשמור על מספר גבוה למדי של מתפקדים. תופתע לגלות כמה אנשים קופצים אפילו לבקר ולבקש כל מיני דברים מדי פעם בפעם. אבל זה בסדר מבחינתו. הוא כאן כדי לעזור.

תודה לאל, כל העצבנות שלו, שאתה קורא עליה לפעמים בספרים הישנים שלו - אתה יודע, האדמה פוערת את פיה ובוולעת אנשים, אש ניתכת מהשמיים על ערים, דברים כאלה - נדמה שכל זה נמוג בגילו המופלג. עכשיו הוא רק ידיד טוב מזג, לא תובעני, וקל לדבר איתו -

במיוחד כי כמעט אף פעם הוא איננו עונה, וכשהוא עונה, זה בדרך כלל כדי לומר לי באמצעות איזשהו "סימן" קצת מוזר שלא משנה מה אני רוצה לעשות, זה בסדר מבחינתו. זה באמת החבר הכי טוב, נכון?

אבל אתה יודע מה הדבר הכי טוב בו? הוא לא שופט אותי. אף פעם, על שום דבר. כן, אני בטוח שעמוק בפנים הוא היה רוצה שאהיה טוב יותר - אוהב יותר, פחות אנוכי, וכל זה - אבל הוא מציאותי. הוא יודע שאני רק בן אדם ושאר אחד לא מושלם. ואני משוכנע לגמרי שזה בסדר מבחינתו. מלבד זה, התפקיד שלו הוא לסלוח לאנשים. זה מה שהוא עושה. אחרי הכול, הוא אהבה, נכון? ואני אוהב לחשוב על אהבה שלעולם "איננה שופטת, רק סולחת". זה האלוהים שאני מכיר. ולא הייתי רוצה שיהיה שונה.

בסדר, רק רגע... אוקי, אנחנו יכולים להיכנס עכשיו. אל תדאג, אנחנו לא צריכים להישאר הרבה זמן. באמת. הוא אסיר תודה, ולא משנה כמה זמן נישאר.

הנחות בסיסיות לגבי אלוהים

בסדר, בסדר. התיאור הזה היה די מגוחך. אבל אני תוהה אם זה באמת רחוק כל כך ממה שאנשים רבים, אפילו אלה שקוראים לעצמם מאמינים, חושבים על אלוהים. על פי רוב, הוא סבא טוב, חביב, קצת מבולבל וחסר אונים, אבל הוא אוהב מאוד. יש לו משאלות אבל אין לו דרישות, ניתן להתעלם ממנו בלי בעיה אם אין לך זמן בשבילו, והוא מאוד, מאוד, מאוד מבין את העובדה שבני אדם טועים - למעשה הוא מבין הרבה יותר מאיתנו.

פעם, גם אם אנשים לא קראו לעצמם מאמינים, הם הבינו באופן בסיסי מה ספר הבריתות מלמד על אלוהים ועל אופיו. זה פשוט היה חלק מההאווירה שאנשים נשמו, ובדומה לשליחים שפעלו בקרב אחיהם היהודים, יכולת לשער מה אנשים ידעו כשהצגת להם את הבשורה.

זה כבר לא נכון, לפחות לא ברוב חלקי העולם. גדלתי בעיירה קטנה במזרח טקסס, ולרוב, כשסיפרתי למישהו את הבשורה, זה הסתכם

בחזרה על המסר שהם כבר שמעו אלף פעמים. אבל כשהתחלתי ללמוד בקולג' בניו הייבן שבקונטיקט, זה היה עולם אחר לגמרי. פתאום הייתי מוקף אנשים שלא שמעו על אלוהים בסביבה שבה גדלו, והם בעצם אתגרו אותי בנושא מלכתחילה. אני זוכר את הפעם הראשונה שבה פגשתי מישהו שאחרי שהזכרתי בפניו את אלוהים, הוא צחק ואמר: "אתה בטח צוחק עליי. אתה מאמין בזה?"

המאורע הזה חזר על עצמו עשרות פעמים בשנים שלאחר מכן, ובסופו של דבר למדתי פשוט לומר: "כן, אני מאמין בזה". אבל גם למדתי די מהר שאינני יכול להניח מה אנשים יודעים על אלוהים. אם אני מתכוון להכריז את הבשורה של ישוע המשיח היום, עליי להתחיל ממש בהתחלה - באלוהים עצמו.

כמובן, אתה יכול (וצריך!) ללמוד במשך כל החיים מה אלוהים גילה לנו על עצמו, ואינך צריך לומר את כל מה שאתה יודע על אלוהים כדי להציג את הבשורה בנאמנות. אבל יש כמה אמיתות בסיסיות על אלוהים, שאדם צריך להבין כדי שיוכל לתפוס את החדשות הטובות של האמונה המשיחית. זה כמו החדשות הטובות שמאחורי החדשות הרעות שמאחורי החדשות הטובות!

אלוהים הבורא

המסר המשיחי מתחיל בתחילת ספר הבריתות: "בראשית ברא אלוהים את השמיים ואת הארץ". הכול מתחיל מנקודה זו, ואם נקודת המוצא שגויה, גם כל מה שבא אחרי כן יהיה שגוי.

ספר בראשית פותח בסיפור על אלוהים שבורא את העולם: את ההרים והעמקים, את החיות והדגים, את הציפורים והזוחלים, את הכול. אלוהים ברא גם את כל יתר הדברים ביקום: את הכוכבים והירח, את כוכבי הלכת והגלקסיות. הכול נברא בדבר פיו, והכול התחיל מאפס. אלוהים לא לקח חומר קדום ועיצב ממנו את כל הדברים השונים שאנו רואים בעולם. לא, בספר בראשית מסופר שהוא דיבר ודברו התקיים: "ויאמר אלוהים: יהי אור! ויהי אור."

פסוקים רבים בספר הבריתות מספרים כיצד הבריאה מעידה על התפארת ועל הכוח של אלוהים. "השמיים מספרים כבוד אל, ומעשה ידיו מגיד הרקיע", נאמר בתהילים יט 1. שאול אומר באיגרת אל הרומים א 20: "הלוא עצמותו הנעלמת, היא כוחו הנצחי ואלוהותו, נראית בביורר מאז בריאת העולם בהיותה נתפסת בשכל באמצעות הדברים שנבראו". אם עמדת אי פעם על צוק גבוה, וראית את הציפורים עפות מתחתך ואת העננים מתפרשים מעל ראשך, או אם אי פעם חשת פחד פתאומי למראה סופת רעמים מתגלגלת מעבר לאופק, הרי שאתה יודע למה הכוונה. יש משהו בהוד וההדר של הבריאה, הצועק אל לב האדם: "אתה לא כל מה שיש!"

סיפור הבריאה שבספר בראשית מתרחב כל יום מחדש הן בהיקפו והן בחשיבותו. ראשית, בריאת האור, אחר כך הים, אחר כך האדמה, אחר כך הירח והשמש, אחר כך הציפורים, הדגים והחיות, ואחריהם - ממש בשיא הבריאה של אלוהים - האיש והאישה.

ויאמר אלוהים: "נעשה אדם בצלמנו כדמותנו וירדו בדגת הים ובעוף השמיים ובהמה ובכל הארץ ובכל הרמש הרומש על הארץ".

ויברא אלוהים את האדם בצלמו בצלם אלוהים ברא אותו זכר ונקבה ברא אותם (ברא' א 26-27).

בכל צורה שבה חושבים על סיפור הבריאה, ההשלכות של הטענה הזאת - שאלוהים ברא את העולם, ובמיוחד שאלוהים ברא אותך - הן עצומות. הרעיון שהעולם עצמו אינו הדבר הבסיסי והמהותי ביותר, אלא שהוא נבע מהמחשבה, מהפה ומהיד של מישהו אחר - הוא מהפכני, במיוחד בימינו. בניגוד לניהיליזם השולט כל כך בחשיבה של בני האדם, פירוש הדבר הוא שלכל דבר ביקום יש מטרה - כולל בני האדם. אנחנו איננו תוצאה של גורל אקראי ושל שינויים גנטיים, מיון מחדש של גנים או תקלות בכרומוסומים. אנחנו נבראנו! כל אחד מאיתנו הוא תוצאה של רעיון, תוכנית, ופעולה של אלוהים עצמו, וזה מעניק לחיי האדם גם משמעות וגם אחריות (ברא' א 26-28).

אף אחד מאיתנו איננו ריבוני, וההבנה של העובדה הזאת היא מפתח להבנת הבשורה. אף על פי שאנחנו מדברים ללא הרף על זכויות ועל חירות, איננו באמת חופשיים כפי שהיינו רוצים לחשוב. נבראנו, נוצרנו, ולכן אנחנו בבעלות הבורא.

מאחר שאלוהים ברא אותנו, יש לו זכות לומר לנו איך לחיות. לכן בגן עדן הוא אמר לאדם ולחיה מאילו עצים לאכול ומאילו עצים לא לאכול (ברא' ב 16-17). אלוהים לא פעל כמו ילד כוחני המשתלט על אחיו הקטן וקובע כללים שרירותיים רק כדי לראות מה יקרה. לא, ספר הבריתות אומר לנו שאלוהים הוא טוב. הוא ידע מה טוב לאנשיו, והוא נתן להם כללים שישמרו על אושרם ורווחתם ויעצימו אותם.

הבנה כלשהי של הרעיון הזה הכרחית לאדם שרוצה להבין את החדשות הטובות של האמונה המשיחית. הבשורה היא התגובה של אלוהים לחדשות הרעות לגבי החטא, והחטא הוא סירובו של אדם לקבל את זכויות היוצר שיש לאלוהים עליו. לפיכך, האמת הבסיסית של הקיום האנושי, הבאר שממנה נובעים כל יתר הדברים, היא שאלוהים ברא אותנו, ולכן אלוהים הוא הבעלים שלנו.

אלוהים הצדיק והקדוש

אם היית צריך לתאר את אופיו של אלוהים בכמה מילים, מה היית אומר? שהוא טוב ואוהב? שהוא רחום וחנון? כל אלה נכונים. כאשר משה ביקש מאלוהים להראות לו את כבודו ולהודיע לו את שמו, אלוהים השיב כך:

ה', ה', אל רחום וחנון, ארך אפיים ורב חסד ואמת. נוצר חסד לאלפים, נושא עוון ופשע וחטאה (שמות לד 6-7).

מדהים! כשאלוהים רוצה לגלות לנו את שמו ולהראות לנו את כבודו - כלומר להראות לנו באמת את רחשי ליבו - מה הוא אומר? שהוא רחום וחנון, ארך אפיים ורב חסד ואמת.

אבל יש דבר נוסף בקטע הזה, שמושט לעיתים קרובות, והוא כלל לא מנחם. האם אתה יודע מה אלוהים אומר למשה מיד אחרי שהוא אומר שהוא רחום וחנון?

ונקה לא יינקה (פס' 7).

הסתכל על המילים האלה שוב. הוא איננו פוטר מעונש את מי שאשם. זה מנפץ כתשעים אחוז ממה שאנשים חושבים שהם יודעים על אלוהים. האלוהים הרחום והחנון "נקה לא יינקה". יש השקפה רווחת על אלוהים שלפיה הוא דומה לעובד ניקיון רשן. במקום להתמודד באמת עם הזוהמה של העולם - החטא, הרוע והרשע - הוא פשוט מטאטא אותה מתחת לשטיח, מתעלם ממנה ומקווה שאף אחד לא ישים לב. רוב האנשים אינם מסוגלים להעלות על דעתם אלוהים שפועל אחרת. הם אומרים: "אלוהים שופט על חטא? מעניש אותי על עוון? ברור שהוא לא יעשה זאת. זאת לא אהבה". בהמשך נראה כיצד הסתירה הבלתי ניתנת ליישוב לכאורה בספר שמות לז 6-7 - שאלוהים "נושא עוון, ופשע וחטאה", ועם זאת "נקה לא יינקה" - נפתרת באמצעות מותו של ישוע על הצלב. אבל הרבה לפני שנגיע לשם, עלינו להבין שעל אף כל ההתרסות, אהבתו של אלוהים איננה מבטלת את הצדק והמשפט שלו. כתבי הקודש מכריזים שוב ושוב שהאלוהים שלנו הוא אלוהים של צדק מושלם ושל צדקה בלתי ניתנת לערעור. בתהילים יא 7 נאמר:

כי צדיק ה', צדקות אהב.

בתהילים לג 5 נאמר שהוא "אוהב צדקה ומשפט". ושני מכריזים אפילו: "צדק ומשפט מכון כיסאך" (תהי' פט 15, צו 2). האם אתה מבין מה הפסוקים האלה אומרים? שלטונו של אלוהים על היקום וסמכותו הריבונית על הבריאה, מבוססים על היותו צדיק וישר לנצח.

לכן הרעיון שאלוהים דומה לעובד ניקיון רשלין, איננו מניח את הדעת. הוא הופך את אלוהים לאלוהים לא ישר ולא צדיק. הוא הופך אותו לאלוהים שפשוט מסתיר חטא או אפילו מסתתר מפני חטא, במקום להתעמת איתו ולהרוס אותו, וזה הופך אותו לפחדן מבחינה מוסרית. ומי רוצה אלוהים כזה? תמיד מעניין לראות מה קורה לאנשים שמתעקשים שאלוהים לעולם לא ישפוט אותם, כאשר הם נתקלים פנים אל פנים ברוע לשמו. כשהם ניצבים בפני איזשהו רוע מחריד באמת, הם רוצים אלוהים של צדק - והם רוצים אותו עכשיו. הם רוצים שאלוהים יעלים עין מהחטא שלהם, אבל לא מהחטא של הטרוריסט. הם אומרים: "סלח לי, אבל אל תעז לסלוח לו!" תבין, אף אחד לא רוצה אלוהים שמסרב להתמודד עם רוע. הם פשוט רוצים אלוהים שמסרב להתמודד עם הרוע שלהם.

אבל בכתובים נאמר לנו שמאחר שאלוהים הוא ישר וצדיק לחלוטין, הוא יטפל בהחלטיות בכל רוע. בחבקוק א 13 נאמר:

טהור עיניים מראות רע, והביט אל עמל לא תוכל.

אילו אלוהים היה מביט אל עמל, כלומר מתייחס בסובלנות לחטא, פירושו של דבר שהוא היה מתנכר ליסוד שעליו מושתת כיסאו. יתר על כן, הוא היה מתכחש לעצמו, ואת זאת אלוהים לא יעשה. לרוב האנשים אין שום בעיה לחשוב שאלוהים חנון ורחום. אנו, המאמינים, עשינו עבודה מצוינת ושכנענו את העולם שאלוהים אוהב אותם. אבל אם אנחנו רוצים להבין עד כמה הבשורה של ישוע היא מהוללת ומחיה, עלינו להבין שאלוהים הרחום והחנון הזה, הוא גם קדוש וצדיק, ושהוא נחוש בדעתו לעולם לא להעלים עין, לא להתכחש, ולא לגלות סובלנות לחטא.

כולל החטא שלנו. וזה כמובן מביא אותנו לחדשות הרעות.

פרק 3

האדם החוטא

לפני כמה ימים שילמתי קנס על חניה במקום אסור. זה היה קל. קראתי את פרטי האישום, הפכתי את הדו"ח לצידו השני, סימנתי את המשבצת שאמרה "מודה באשמה", רשמתי המחאה בסך שלושים וחמישה דולר לאגף התנועה העירוני, סגרתי את המעטפה ושלשלתי אותה לתיבת הדואר.

אני עבריין מורשע.

מסיבה כלשהי, אף על פי שסימנתי את משבצת "מודה באשמה", אינני מרגיש נורא אשם. אין לי כוונה להצטער על כך שעברתי על החוק. אין לי צורך לבקש סליחה ממישהו, ועכשיו, כשאני חושב על זה, אני אפילו קצת ממורמר כי הקנס היה גבוה בעשרה דולר מהקנס הקודם שקיבלתי.

למה אינני מרגיש רע בגלל הפרת החוק? אני משער שזה מפני שבעצם, הפרת תקנה של איסור חניה, פשוט לא נראית לי דבר כה חמור או נורא. כן, אדאג להכניס מטבע נוסף למדחן בפעם הבאה, אבל המצפון שלי לא ממש מייסר אותי בגלל כל העניין.

במהלך השנים הבחנתי שרוב האנשים נוטים לחשוב שחטא, במיוחד החטא שלהם, איננו חמור מהפרת איסור חניה. אנחנו חושבים: "כן כמובן, מבחינה טכנית חטא הוא הפרה של התורה שמסר אלוהים וכל זה, אבל הוא בוודאי יודע שיש פושעים גדולים ממני. מלבד זאת, אף

אחד לא נפגע, ואני מוכן לשלם את הקנס. ובינינו - לא צריך לעשות חשבון נפש בגלל משהו כזה. נכון?"

טוב, אני משער שלא צריך, בעיקר אם אתה חושב על חטא בצורה קרה כזאת. אבל על פי ספר הבריתות, חטא אינו רק הפרה של אי אילו חוקי תנועה שרירותיים בשמיים. חטא הוא שבירה של מערכת יחסים, ויותר מכך, הוא דחייה של אלוהים עצמו - דחיית שלטונו, השגחתו, סמכותו וזכותו להטיל מצוות על אלה שלהם נתן חיים. בקצרה, זהו מרד של הברוא בבוראו.

מה השתבש?

כאשר ברא אלוהים את בני האדם, הוא תכנן שהם יחיו תחת שלטון הצדק שלו בשמחה מוחלטת, יעבדו אותו, יצייתו לו, ובכך יחיו איתו בשותפות מלאה. כפי שראינו בפרק האחרון, הוא ברא איש ואישה בצלמו, כלומר היה עליהם להידמות לו, להיות איתו בקשר אישי ולהכריז את כבודו לעולם. יתר על כן, אלוהים הועיד תפקיד לבני האדם. הם היו אמורים להיות נציגיו, למשול בעולמו תחתיו. אלוהים אמר להם: "פרו ורבו ומלאו את הארץ וכבשוה ורדו בדגת הים ובעוף השמיים ובכל חיה הרומשת על הארץ" (ברא' א 28).

אבל השלטון של האיש והאישה על הבריאה לא היה בלעדי. הסמכות לא הייתה שלהם, היא ניתנה להם מאלוהים. לפיכך, גם כשאדם וחווה משלו על העולם, היה עליהם לזכור שהם כפופים לאלוהים ונתונים לשלטונו. הוא ברא אותם, ולכן הייתה לו זכות לצוות עליהם.

עץ הדעת טוב ורע שנטע אלוהים בתוך הגן, היה תזכורת ברורה לעובדה זו (ברא' ג 17). כשאדם וחווה הביטו על העץ וראו את פריו, היה עליהם לזכור שסמכותם מוגבלת, שהם ברואים, ושחייהם תלויים באלוהים לחלוטין. הם היו רק מנהלי הארמון. הוא היה המלך.

לפיכך, כשאדם וחווה נגסו בפרי, הם לא רק הפרו איזושהי מצווה שרירותית - "לא תאכלו מפרי העץ אשר בתוך הגן". הם עשו דבר עצוב וחמור הרבה יותר. הם דחו את סמכותו של אלוהים והכריזו על

עצמאותם. אדם וחווה רצו להיות "כמו אלוהים", כפי שהנחש הבטיח להם. הם חשבו שנפלה לידם הזדמנות להשיל את מעמדם כסגנים ולקחת את הכתר עצמו. בכל היקום היה דבר אחד בלבד שאלוהים לא השית תחת רגליו של אדם - אלוהים עצמו. אבל אדם החליט שהסידור הזה לא טוב מספיק בשבילו, והתמרד.

אך הגרוע מכול הוא שבאי-הציות למצוות אלוהים, החליטו אדם וחווה החלטה מודעת לדחות אותו בתור מלכם. הם ידעו מה יהיו ההשלכות אם הם לא יצייתו. אלוהים אמר להם במפורש שאם הם יאכלו את הפרי, הם ימותו. פירושו של דבר קודם כול, שהם יגורשו מלפניו ויהפכו לאויביו, במקום להיות ידידיו ונתיניו השמחים (ברא' ב 17). אבל לאדם וחווה לא היה אכפת. הם המירו את חסד אלוהים ברדיפת תענוגות וכבוד.

ספר הבריתות מכנה אי-ציות למצוות אלוהים - באומר, במחשבה או במעשה - "חטא". פשוטו כמשמעו, פירוש המילה הוא "להחטיא את המטרה", אבל בכתובים המשמעות של חטא עמוקה הרבה יותר. זה לא שאדם וחווה השתדלו מאוד לשמור את מצוות אלוהים ורק החטיאו במעט את המטרה. לא, הם כיוונו לכיוון ההפוך! היו להם מטרות ורצונות מנוגדים לחלוטין למה שאלוהים חפץ בעבורם, ולכן הם חטאו. הם הפרו בכוונה את מצוות אלוהים, שברו את מערכת היחסים שלהם איתו, ודחו אותו בתור אדונם החוקי.

ההשלכות של חטאם של אדם וחווה היו הרסניות לגביהם ולגבי צאצאיהם ושאר הבריאה. הם עצמם גורשו מגן העדן השליו. מעתה האדמה כבר לא תיתן להם ברצון ובשמחה את פירותיה ואת אוצרותיה. הם יצטרכו לעבוד קשה ולסבול כדי להשיג אותם. גרוע מכך, אלוהים הפעיל נגדם את עונש המוות כפי שאמר. הם לא מתו מיד, כמובן. גופם המשיך לחיות, ריאותיהם נשמו, לבבותיהם פעמו, גפיהם נעו. אבל החיים הרוחניים שלהם, אלה שהם החשובים ביותר, הסתיימו מיד. השותפות שלהם עם אלוהים התפרקה, ולכן ליבם גווע, ראשם התמלא במחשבות אנוכיות, עיניהם כהו ליופיו של אלוהים, ונפשותיהם נהיו צחיחות וחרבות, חסרות כליל את החיים הרוחניים שאלוהים נתן להם בבראשית, כשהכול היה טוב.

לא רק הם, גם אנחנו

ספר הבריתות אומר לנו שלא רק אדם וחיה אשמים בחטא. כולנו אשמים בחטא. שאול אומר באיגרת אל הרומים ג 23: "הכול חטאו ומחוסרי כבוד אלוהים המה". כמה פסוקים לפני כן הוא אומר: "אין צדיק, אין גם אחד" (ג 10).

הבשורה של ישוע המשיח מלאה אבני נגף, וזו אחת הגדולות שבהן. לבני אדם שדבקים בדעה שהם טובים ביסודם ואינם תלויים בדבר, הרעיון שבני אדם הם חוטאים ומרדניים ביסודם, איננו רק שערורייתי. הוא מקומם.

לכן חיוני מאוד שנבין הן את הטבע של חטאנו והן את עומקו. אם אנחנו ניגשים לבשורה במחשבה שחטא הוא משהו אחר ממה שהוא באמת או בלי להבין את מהותו של החטא וחומרתו, אנחנו נפרש את החדשות הטובות של ישוע המשיח באופן מוטעה מאוד. הנה כמה דוגמאות לאופן שבו מאמינים בדרך כלל מבינים את החטא שלא כהלכה.

בלבול בין חטא לתוצאתיו

לאחרונה נהיה אופנתי להציג את הבשורה בדרך זו: ישוע בא להושיע את האנושות מתחושה מולדת של אשמה או חוסר משמעות או חוסר תכלית או ריקנות. כמובן, הדברים האלה הם אכן בעיות, ואנשים רבים מרגישים אותם בעומק ליבם. אבל ספר הבריתות מלמד שהבעיה הבסיסית של האנושות - הדבר שממנו עלינו להיושע - איננו חוסר משמעות או התפוררות בחיינו, או אפילו תחושת אשמה מתישה. אלה הם רק תסמינים של בעיה עמוקה ותהומית יותר: החטא שלנו. עלינו להבין שאנחנו יצרנו את המצב הקשה שאנו נמצאים בו. לא צייתנו לדבר אלוהים. התעלמנו ממצוותיו. חטאנו לו.

אם אנחנו טוענים שהישועה היא מחוסר משמעות או מחוסר תכלית, בלי לראות ששורשי הבעיות האלה נעוצים בחטא, אנחנו מסייעים אמנם לתרופה להחליק בגרון, אבל זו התרופה הלא נכונה. הדרך הזאת מאפשרת לאדם להמשיך לחשוב שהוא קורבן, ולעולם לא להתמודד באמת עם העובדה שהוא עצמו העבריין, רשע הראוי למשפט.

מזעור משמעות החטא

מערכת יחסים היא נושא חשוב בספר הבריתות. בני האדם נבראו כדי לנהל מערכת יחסים עם אלוהים. אבל עלינו לזכור שמדובר ביחסים מאוד מסוימים - לא יחסים בין שני צדדים שווים, שבהם התורה, המשפט והעונש הם מחוץ לתמונה, אלא יחסים בין מלך לבין נתיניו. מאמינים רבים מדברים על חטא כאילו הוא רק ריב בין אלוהים לאדם, ומאיתנו נדרש פשוט להתנצל ולקבל את סליחתו של אלוהים. אבל דימוי של החטא למריבה בין זוג אוהבים, מציג את היחסים שלנו עם אלוהים בצורה מעוותת. הוא מעביר את המסר שהתורה והצדק לא הופרו, שאין זעם מוצדק, שאין משפט אלוהים - ולפיכך, בסופו של דבר, גם אין צורך במישהו שיישא בעונש במקומנו. ספר הבריתות מלמד שחטא הוא אכן שבר ביחסים עם אלוהים, אבל השבר הזה כולל דחייה של כבודו המלכותי. זה לא רק ניאוף (אף שזה זה), אלא גם מרד. זו לא רק בגידה, אלא גם מעילה באמון. אם אנו ממזערים את משמעות החטא וטוענים שהוא בסך הכול שבר במערכת יחסים, ואיננו מבינים שמשמעות החטא היא מרד ובגידה במלך טוב וצדיק האוהב את נתיניו, לעולם לא נבין מדוע בן אלוהים נדרש למות כדי לפתור את הבעיה.

בלבול בין חטא למחשבה שלילית

הבנה שגויה אחרת ביחס לחטא, היא הטענה שהוא רק עניין של חשיבה שלילית. ראינו זאת בחלק מהציטוטים במבוא של ספר זה. היפטר מהיין הישן שלך! חשוב בגדול! אלוהים רוצה להראות לך את טובו הנהדר, אם רק תיפטר מכל אותן נטיות שליליות שבולמות אותך! זהו מסר משכנע לאנשים שחושבים שהם אינם תלויים בדבר, ורוצים להאמין שהם בעצמם יכולים לטפל בחטא שלהם. זו כנראה הסיבה לכך שאנשים המכריזים מסר כזה, הצליחו לבנות כמה מהקהילות הגדולות בעולם. למעשה הנוסחה היא די פשוטה. אמור לאנשים שהחטא שלהם אינו אלא חשיבה שלילית, ושהוא מונע מהם בריאות, עושר ואושר. אחר

כך אמור להם שאם הם רק יחשבו על עצמם בצורה חיובית יותר (בעזרת אלוהים כמובן), הם ייפטרו מהחטא שלהם, ובנוסף לכך יתעשרו. בינגו! קהילת ענק בן רגע!

לפעמים המטרה המובטחת היא כסף, לפעמים בריאות, לפעמים משהו אחר לגמרי. אבל איך שלא מסתכלים על זה, הטענה שישוע המשיח מת כדי להושיע אותנו ממחשבות שליליות על עצמנו, איננה מבוססת על הכתובים ומן הראוי לגנותה. למעשה ספר הבריתות מלמד שחלק גדול מהבעיה שלנו הוא שאנחנו מעריכים את עצמנו יותר מדי, לא פחות מדי. עצור וחשוב על זה לרגע. איך פיתה הנחש את אדם וחוה? הוא אמר להם שהם חושבים על עצמם באופן שלילי מדי. הוא אמר להם שעליהם לחשוב בצורה חיובית יותר, להרחיב את האופקים, להגשים את הפוטנציאל המלא שלהם, להיות כמו אלוהים! בקצרה, הוא אמר להם לחשוב בגדול.

ואיך זה נגמר במקרה שלהם?

בלבול בין חטא לחטאים

יש הבדל עצום בין ההבנה שאתה אשם בחטאים, לבין הידיעה שאתה אשם בחטא. לרוב האנשים אין שום בעיה להודות שהם ביצעו חטאים (בלשון רבים), לכל הפחות כל עוד הם חושבים שהחטאים האלה הם טעויות קטנות ובודדות בחיים שבשאר המובנים הם טובים למדי - קנס חניה פה ושם בתיק נקי מעברות.

חטאים אינם מזעזעים אותנו מאוד. אנחנו יודעים שהם שם, אנחנו רואים אותם בעצמנו ובאחרים כל יום, ודי התרגלנו אליהם. אבל אנחנו מזדעזעים כשאלוהים מראה לנו את החטא שבמעמקי ליבנו, את המרביצים העמוקים של הזוהמה והשחיתות שמעולם לא ידענו שקיימים אצלנו, ושלעולם לא היינו יכולים להיפטר מהם בעצמנו. כך ספר הבריתות מתאר את עומק החטא ורשעותו - הוא רובץ בתוכנו, נובע מקרבנו ואינו רק מסביבנו.

בקומה השנייה של המוזיאון הלאומי להיסטוריה של הטבע בושינגטון, מוצג מה שנחשב לכדור הבדולח הגדול והמושלם ביותר

בעולם. הכדור קצת יותר גדול מכדורסל, ואין בו אף שריטה, בועה, או כתם נראים לעין. הוא מושלם. אנשים חושבים בדרך כלל שהטבע האנושי הוא כמו כדור הבדולח הזה. כן, מדי פעם אנחנו יכולים להכתים אותו בעפר ובבוץ, אבל מתחת לזוהמה הוא נשאר זך כתמיד, וכל מה שאנחנו צריכים לעשות כדי להשיב לו את זוהרו, זה לנגב אותו.

אבל התיאור של הטבע האנושי בספר הבריתות אינו כל כך יפה. על פי כתבי הקודש, הטבע האנושי אינו זך כלל, והבוץ אינו מרוח רק מבחוץ. להפך, אנחנו נגועים בחטא לחלוטין. הסדקים, הבוץ, הזוהמה והשחיתות מגיעים עד עומק הווייתנו.

אנחנו "בני זעם", כמו ששאל השליח אומר (אפס' ב 3). אנחנו נגועים באשמה ובשחיתות של אדם (רומ' ה). גם ישוע לימד זאת: "מן הלב נובעות מחשבות רשע, רציחות, ניאופים, זנונים, גנבות, עדויות שקר וגידופים" (מתי טו 19). המילים הרעות שאתה מדבר והמעשים הרעים שאתה עושה, אינם מקרים בודדים בלבד. הם נובעים מרוע ליבך. כל היבט של הקיום האנושי שלנו מושחת בגלל החטא וכפוף לכוחו. ההבנה שלנו, האישיות שלנו, הרגשות והתחושות שלנו, ואפילו הרצון שלנו, משועבדים כולם לחטא. לכן שאל אומר באיגרת אל הרומים ח 7: "מחשבות הבשר עוינות את אלוהים מפני שאינן נכנעות לתורת אלוהים, אף אינן יכולות להיכנע". איזו הצהרה מזעזעת ומפחידה! שלטונו של החטא עלינו - על המחשבות שלנו, על ההבנה שלנו ועל הרצון שלנו - הוא כה יסודי, עד שאנו רואים את הכבוד ואת הטוב של אלוהים, ומתרחקים מהם באופן בלתי נמנע.

לא די לומר שישוע בא להושיע אותנו מחטאים, אם אנחנו מתכוונים לומר בכך שישוע בא להושיע אותנו מהטעויות הבודדות שלנו. רק כשאנו מבינים שהטבע שלנו הוא חוטא - שאנחנו אכן מתים בחטאינו ובפשעינו (אפס' ב 1, 5) - רק אז אנחנו מבינים עד כמה טובות החדשות - יש דרך להיוושע.

גזר הדין של אלוהים כנגד החטא

אחת ההצהרות המפחידות ביותר בספר הבריתות נמצאת באיגרת אל הרומים ג 19. ההצהרה מגיעה בסוף דברי האשמה שמפנה שאול לאנושות כולה - קודם ליהודים ואחר כך לגויים - שכן הכול חטאו והם מחוסרי כבוד אלוהים. וכך משלים שאול את דבריו ומסכם את הנושא: "לא יהיה פתחון פה לאיש, וכל העולם יימצא אשם לפני אלוהים".

האם אתה יכול לדמיין מה זה אומר? לעמוד לפני אלוהים ללא שום הסבר, שום טיעון, שום תירוץ, שום נימוק? ומה זה אומר להימצא "אשם לפני אלוהים"? כפי שראינו בפרק האחרון, בספר הבריתות נאמר במפורש שאלוהים צדיק וקדוש, ולכן הוא לא יצדיק חטא. אבל מה זה אומר מבחינת אלוהים לטפל בחטא, לשפוט בני אדם בגללו ולהעניש אותם עליו?

באיגרת אל הרומים ו 23 נאמר: "שכר החטא הוא מוות". במילים אחרות, השכר שאנו מרוויחים על חטאינו, הוא מותנו. הכוונה איננה רק למוות פיזי. הכוונה למוות רוחני, הפרדה המוחלטת של האני החוטא והעלוב שלנו, מנוכחותו של האלוהים הצדיק והקדוש. הנביא ישעיהו מתאר זאת כך:

עוונותיכם היו מבדילים ביניכם לבין אלוהיכם, וחטאותיכם הסתירו פנים מכם משמוע (ישע' נט 2).

לפעמים אנשים מדברים על זה כאילו מדובר רק בהיעדרות פסיבית, שקטה של אלוהים. אבל הכוונה למשהו חמור יותר. מדובר בגזר דין ממשי של אלוהים כנגד החטא, וספר הבריתות אומר שהוא יהיה מפחיד. ספר ההתגלות מתאר איך ייראה הסוף, ביום שבו אלוהים יחרוץ את משפטו הטוב והצודק. שבעת המלאכים ישפכו "על הארץ את... זעם אלוהים" (התג' טז 1). "ויספדו עליו כל משפחות הארץ" (התג' א 7). בני אדם יאמרו להרים ולסלעים: "נָפְלו עלינו והסתירו אותנו מפני היושב

על הכיסא ומזעם השה, כי בא היום הגדול, יום חרונם, ומי יכול לעמוד?" (התג' ו 16-17). הם יראו את ישוע, מלך המלכים ואדון האדונים, והם יירתעו בפחד כי "הוא דורך את גת היין של חרון אף אלוהי צבאות" (התג' יט 15).

ספר הבריתות מלמד שהיעד הסופי של חוטאים שלא חזרו בתשובה ושאינם מאמינים, הוא מקום של עינוי נצחי ומכוון, הנקרא "גיהנום". ספר ההתגלות מכנה אותו "אגם האש והגופרית", וישוע אומר שזהו מקום של "האש אשר לא תכבה" (התג' כ 10; מרק' ט 43).

בהתחשב באופן שבו ספר הבריתות מדבר על הגיהנום ומזהיר אותנו מפניו, אינני מבין את הדחף של מאמינים מסוימים להסביר מהו באופן שיישמע נסבל יותר. לנוכח מה שנאמר בספר ההתגלות על ישוע שדורך את גת היין של חרון אף אלוהי צבאות, ולנוכח ההזהרות של ישוע עצמו מפני "האש אשר לא תכבה... במקום אשר תולעתם אינה מתה והאש אינה נכבית" (מרק' ט 43, 48), אני שואל בתימהון איזו סיבה יש לאדם מאמין להציג את הדברים בצורה שנשמעת פחות מזעזעת? מדוע שנרגיע חוטאים ברעיון שאולי, אחרי הכול, הגיהנום לא יהיה נורא כל כך?

לא המצאנו את הרעיונות האלה

הדימויים שספר הבריתות משתמש בהם כדי לדבר על משפט אלוהים כנגד החטא, הם מזעזעים מאוד. באמת אין פלא שהעולם קורא את התיאורים של ספר הבריתות על הגיהנום, וקורא למאמינים "חולים" כי הם מאמינים שהדברים נכונים.

אבל תגובה כזאת מחטיאה את העיקר. אנחנו, המאמינים, לא המצאנו את הרעיונות האלה בעצמנו. איננו קוראים על הגיהנום, מאמינים בו ומדברים עליו כי אנחנו נהנים לחשוב עליו. חלילה, לא, אנחנו מדברים על גיהנום כי בסופו של דבר אנחנו מאמינים בספר הבריתות. אנחנו מאמינים לכתוב כשהוא אומר שהגיהנום הוא אמיתי, ואנחנו מאמינים לו בצער כשהוא אומר שאנשים שאנחנו אוהבים עלולים לבלות שם את הנצח.

זהו גזר הדין המטלטל שהכתובים גוזרים עלינו. אין צדיק, אף לא אחד. לכן יום אחד לא יהיה פתחון פה לאיש, כל לשון תיאלם, וכל העולם יימצא אשם לפני אלוהים.
אבל...

פרק 4

ישוע המשיח המושיע

אבל. אני חושב שזו המילה החזקה ביותר שאדם יכול לומר. היא קטנה, אבל יש לה כוח למחות את כל מה שקדם לה. אחרי חדשות רעות כמו אלה ששמענו זה עתה, יש לה כוח לרומם את מבטנו ולהפיח בנו תקווה מחדש. יש לה יכולת לשנות הכול, יותר מכל מילה אחרת שאדם יכול לומר.

- המטוס צלל, אבל אף אחד לא נפגע.
- יש לך סרטן, אבל קל לטפל בו.
- הבן שלך היה מעורב בתאונת דרכים, אבל הוא בסדר.

למרבה הצער, לעיתים המילה "אבל" אינה מופיעה. המשפט נקטע, ואנחנו מקבלים רק את החדשות הרעות. עם זאת, הרגעים האלה רק מעצימים את הפעמים הנפלאות שבהן המילה "אבל" כן מופיעה.

תודה לאל שהחדשות הרעות בנוגע לחטאו של אדם ולמשפט אלוהים, אינן סוף הסיפור. אילו ספר הבריתות היה מסתיים בהצהרתו של שאול שכל העולם יעמוד ללא פתחון פה לפני כס המשפט של אלוהים, לא הייתה לנו שום תקווה. היה רק ייאוש. אבל (הנה זה שוב!) תודה לאל שיש המשך!

אתה חוטא וגורלך נחרץ. אבל אלוהים פעל כדי להציל חוטאים כמוך בדיוק!

מילים של תקווה

מרקוס מתחיל לתאר את חייו של ישוע במילים אלה: "תחילת בשורת ישוע המשיח, בן האלוהים". מרקוס והמאמינים הראשונים ידעו שבואו של ישוע המשיח הוא החדשות הטובות של אלוהים לעולם הרוס המוטל מת לרגלי החטא. לנוכח החורבן הנוראי שהביא החטא, בואו של ישוע היה הכרזה נוקבת ורועמת שהכול השתנה!

עוד בגן עדן נתן אלוהים לאדם ולחיה מסר של תקווה - ידיעה משמחת בעיצומו של הייאוש שלהם. הוא לא היה ארוך, בעצם רק רמוז - משפט קצרצר בסוף גזר הדין של אלוהים נגד הנחש.

הוא ישופך ראש,
ואתה תשופנו עקב (ברא' ג 15).

אבל הוא היה חשוב. אלוהים רצה שאדם וחיה, על אף היותם מורדים, ידעו שהסיפור לא נגמר. זאת הייתה בשורה משמחת, קצת חדשות טובות בעיצומו של האסון.

שאר ספר הבריתות מספר כיצד הזרע הקטן של הבשורה נבט, התפתח וצמח. במשך אלפי שנים, הכין אלוהים את העולם באמצעות התורה והנביאים למכת המוות המוחצת שלו נגד הנחש באמצעות החיים, המוות והתחייה של ישוע המשיח. לבסוף, האשמה שהביא אדם על המין האנושי כולו, תובס, המוות שהכריז אלוהים על בריאתו, יגווע, והגיהינום יכרע ברך. ספר הבריתות הוא הסיפור של מתקפת הנגד של אלוהים נגד החטא. זוהי עלילה מרשימה המתארת כיצד אלוהים עשה צדק בעבר, עושה צדק בהווה, וכיצד יום אחד ישיב את הצדק על כנו באופן סופי ולנצח.

לגמרי אלוהים ולגמרי אדם

כל אחד ממחברי ארבע הבשורות מתחיל את סיפור חייו של ישוע בהצגתו כאדם לא רגיל. לוקס מספר על מלאך המגיע אל בתולה צעירה

בשם מרים ואומר לה שהיא תהרה ותלד בן. מרים, ההמומה מהחדשות, שואלת: "איך יהיה הדבר הזה, הרי אינני יודעת איש?" והמלאך מסביר: "רוח הקודש תבוא עלייך וגבורת עליון תצל עלייך. לכן קדוש ייקרא היילוד, בן אלוהים" (לוקס א 34-35). יוחנן פותח את סיפורו בהצהרה מדהימה אף יותר. "בראשית (מילה שמצביעה בבירור על בראשית א 1) היה הדבר, והדבר היה עם האלוהים, ואלוהים היה הדבר... הדבר נהיה בשר ושכן בתוכנו" (יוח' א 1, 14).

כל הדברים האלה - הבשורה שישוע ייוולד לבתולה, השם "בן האלוהים", קביעתו של יוחנן ש"אלוהים היה הדבר" בנוסף להצהרתו ש"הדבר נהיה בשר" - נועדו ללמד אותנו מי הוא ישוע.

במילים פשוטות, ספר הבריתות אומר לנו שישוע הוא גם לגמרי אדם וגם לגמרי אלוהים. זוהי נקודה מכריעה שעלינו להבין לגבי ישוע, כי רק בן האלוהים, שהוא אנושי לחלוטין ואלוהי לחלוטין, יכול להושיע אותנו. אילו ישוע היה סתם עוד אדם - כמונו בכל המובנים, כולל הטבע החוטא שלנו - הוא לא היה מסוגל להושיע אותנו, כשם שאדם מת איננו מסוגל להציל אדם אחר. אבל כיוון שהוא בן האלוהים, נקי מחטא ושווה לאלוהים האב בכל תכונותיו, הוא מסוגל להביס את המוות ולהושיע אותנו מחטאנו. באותו אופן, יש חשיבות מכרעת לכך שישוע באמת יהיה אחד מאיתנו - כלומר אנושי לחלוטין - כדי שיוכל לייצג אותנו כראוי לפני אביו. כפי שהאיגרת אל העברים מסבירה, ישוע מסוגל "לחוש עימנו את חולשותינו" כי "הוא התנסה בכול כמונו מבלי חטא" (עבר' ד 15).

המלך המשיח הגיע!

בתחילת שירתו הכריז ישוע מסר נהדר: "מלאה העת וקרבה מלכות אלוהים! שובו בתשובה והאמינו בבשורה!" (מרק' א 15).

השמועה על האיש שמכריז שמלכות אלוהים באה, התפשטה במהירות ברחבי הארץ, ועד מהרה הקיפו אותו המונים נלהבים כדי לשמוע את הבשורה שהכריז. אבל מה היה כה מלהיב בבשורה?

במשך מאות שנים, חזה אלוהים באמצעות התורה והנביאים, שבבוא העת הוא ישים קץ אחת ולתמיד לרוע בעולם, ויושיע את עמו מחטאו. הוא ישים קץ לכל התנגדות ויבסס את שלטונו, "מלכותו", על פני כל הארץ. יתר על כן, אלוהים הבטיח שהוא יקים את מלכותו באמצעות המלך, המשיח, אדם שהוא בן משפחת המלוכה של דוד המלך. בספר שמואל ב פרק 13 פסוק 13 מבטיח אלוהים לדוד שאחד מבניו ימשול על כיסא ממלכתו לנצח. הנביא ישעיהו אמר על הבן הזה שימלוך:

ויקרא שמו פלא יועץ,
אבי עד, שר שלום,
למרבה המשרה ולשלום אין קץ,
על כיסא דוד ועל ממלכתו,
להכין אותה ולסעדה
במשפט ובצדקה
מעתה ועד עולם (ישע' ט 5-6).

אפשר לדמיין את ההתלהבות שקידמה את פניו של ישוע כשהוא התחיל להכריז שקרבה מלכות אלוהים. המשמעות הייתה שהמשיח המיוחל מזרע דוד הגיע סוף סוף!
מחברי הבשורות אומרים, וחוזרים ואומרים, שמלך זה מבית דוד, הוא לא אחר מאשר ישוע. לוקס מצטט את דברי המלאך שהודיע למרים על לידתו של ישוע:

הוא גדול יהיה ובן עליון ייקרא, וה' אלוהים ייתן לו את כיסא דוד אביו; וימלוך על בית יעקב לעולם ואין קץ למלכותו (לוקס א 32-33).

מתי מתחיל את ספרו בשושלת היוחסין של ישוע, החוזרת ישירות אל דוד המלך, וממשיכה לאחור עד אברהם. מתי מציג באופן מרתק את שושלת היוחסין שלו. הוא מחלק אותה לשלוש קבוצות של ארבעה עשר דורות. ארבע עשרה, כידוע, הוא הערך הגימטרי של השם "דוד".

מתי, כמו כל המאמינים האחרים, צועק בעצם בתחילת סיפורו על ישוע:
"מלך! מלך! מלך!"

בשורה מפתיעה – אם אתה יכול לקבל אותה

הברית החדשה מתארת כיצד ייסד המלך ישוע את מלכות אלוהים עלי אדמות, והחל להסיר את קללת החטא. אבל המלכות שישוע ייסד לא דמתה כלל למה שהיהודים ציפו או רצו. הם רצו משיח שיקים מלכות ארצית, פוליטית, שתפיל את האימפריה הרומית ותתפוס את מקומה. אלא שישוע כלל לא ביקש כתר ארצי. הוא ביקש ללמד, לרפא חולים, לסלוח על חטא, להקים את המתים, ולומר למושל הרומי באופן שאינו משתמע לשתי פנים: "מלכותי איננה מן העולם הזה" (יוח' יח 36).

אין זה אומר שהמלכות שלו לא תהיה אף פעם מן העולם הזה. מעט קודם לכן אמר ישוע לכוהן הגדול: "אתם תראו את בן האדם יושב לימין הגבורה ובא עם ענני השמיים" (מרק' יד 62), ובספר ההתגלות פרק כא כתוב שהוא מושל בארץ חדשה ובשמיים חדשים שהשתנו קיצונית באמצעות כוחו, ושחררו משעבוד לחטא.

כל הדברים האלה הם ללא ספק חדשות טובות - אם אתה יכול לקבל אותן. אבל אנחנו שוב בבעיה בגלל החטא שלנו, נכון? עד שלא מתרחש דבר מה שמסיר את האשמה שמיוחסת לנו כתוצאה מאי-ציות לאלוהים ומרד בו, אנו נותרים מנותקים ממנו ופנינו אינן מועדות לשמחות שבשמיים החדשים והארץ החדשה, אלא לעונש הנצחי של הגיהנום.

אבל כאן החדשות הטובות נעשות ממש טובות. אתה רואה, המלך ישוע לא בא רק כדי לייסד את מלכות האלוהים, הוא בא גם כדי להביא אליה את החוטאים. הוא מת במקומם ובגלל חטאם, לקח את העונש על עצמו, העניק להם סליחת חטאים, הפך אותם לצדיקים בעיני אלוהים והכשיר אותם להשתתף בנחלת המלכות (קול' א 12).

מלך מיוסר?

"הנה שה האלוהים הנושא חטאת עולם", אמר יוחנן המטביל, הנביא שלבושו היה משיער גמלים ומאכלו חגבים, כשראה את ישוע בא לקראתו (יוח' א' 29). למה הוא התכוון? שה האלוהים? הנושא חטאת העולם? כל יהודי במאה הראשונה לספירה, היה יכול להבין מיד למה התכוון יוחנן כשאמר: "שה האלוהים הנושא חטאת העולם". זאת הייתה התייחסות לחג הפסח, שבו מספרים בני ישראל את סיפור יציאת מצרים וזוכרים את הנס שעשה אלוהים כשגאל אותם מעבדות לחירות כאלף חמש מאות שנה לפני הספירה.

אלוהים העניש את המצרים, שלח את עשר המכות, ובכל מכה הקשה מלך מצרים את ליבו וסירב לשלח את בני ישראל. המכה האחרונה היתה הנוראה מכולן. אלוהים אמר לבני ישראל שבחצות הלילה יצא המשחית ויהרוג כל בכור בארץ מצרים, מאדם ועד בהמה. העונש הנורא הזה יחול גם על בני ישראל - אלא אם כן יצייתו בקפידה להוראות של אלוהים. אלוהים הורה לכל משפחה לקחת שה תמים ללא מום, ולשחוט אותו. לאחר מכן היה עליהם לטבול אגודת אזוב בדם ולמרוח אותו על משקוף ביתם ועל המזוזות. אלוהים הבטיח שכשיראה המשחית את הדם, הוא "יפסח" על הבית ויציל את יושביו מעונש מוות.

סעודת הפסח - ובמיוחד שה הפסח - ממחישה את הרעיון שמותו של האחר יכול לשמש תמורה לעונש מוות שקיבל אדם על חטאיו. על הרעיון הזה של קורבן תמורה מבוססת כל מערכת הקורבנות שבתורה. מדי שנה, ביום הכיפורים, נכנס הכוהן הגדול לקודש הקודשים, והביא איתו דם של בהמות תמימות ככפרה על חטאי העם. שנה אחרי שנה דם הקורבנות כיפר על חטאי העם.

זה לקח זמן, אבל חסידיו של ישוע הבינו לבסוף שהוא נשלח לא רק לייסד את מלכות האלוהים, אלא גם למות כקורבן תמורה למען עמו. הם הבינו שישוע לא היה סתם עוד מלך. הוא היה מלך מיוסר. ישוע עצמו ידע מלכתחילה שהוא נשלח למות על החטאים של בני עמו. עוד לפני שישוע נולד, הכריז המלאך ש"הוא יושיע את עמו

מחטאותיהם" (מתי א' 21). בלוקס נאמר: "כאשר מלאו ימיו להילקח השמיים, שם פניו ללכת לירושלים" (לוקס ט' 51). ישוע ניבא את מותו פעמים רבות בבשורות, וכאשר שמעון כיפא ניסה בטיפשותו לעמוד בדרכו, גער בו ישוע: "סור מלפניי, שטן! מכשול אתה לי" (מתי טז' 23). ישוע שם פניו כחלמיש בכוונה ללכת לירושלים ולקראת מותו.

ישוע גם הבין את החשיבות והמטרה של מותו. במרקוס י' 45 הוא אמר: "בן האדם לא בא כדי שישרתוהו, אלא כדי לשרת ולתת את נפשו כופר בעד רבים". ובמתי כו', כשהסב לסעודת הפסח האחרונה עם תלמידיו, הוא לקח את כוס היין ובירך: "שתו ממנה כולכם, כי זה דמי, דם הברית [החדשה] הנשפך בעד רבים לסליחת חטאים" (מתי 27-28). ביוחנן הוא אמר: "את נפשי נותן אני בעד הצאן... איש לא נטל אותה ממני, אלא שאני נותן אותה מעצמי" (י' 15, 18). ישוע ידע מדוע הוא הולך למות. מתוך אהבה לעמו, הוא נתן ברצון את חייו. שה האלוהים נטבח כדי שעמו יוכל לקבל מחילה.

רוח הקודש לימדה גם את המאמינים הראשונים מה הגשים ישוע על הצלב. שאול תיאר זאת כך: "המשיח פדה אותנו מקללת התורה בכך שהיה לקללה בעדנו" (גל'ט' ג' 13). באיגרת השנייה אל הקורינתים, הוא הסביר: "כדי שאנו נלבש את הצדקה של אלוהים בו, את זה אשר לא ידע חטאת, עשה לחטאת בעדנו" (קור'ב' ה' 21). שמעון כיפא כתב: "הן גם המשיח מת לכפרת חטאים, אחת ולתמיד, הצדיק בעד הרשעים, כדי לקרב אותנו אל האלוהים" (פטר'א' ג' 18). וגם: "הוא אשר את חטאינו נשא בגופו על העץ, כדי שנמות לגבי החטא ונחיה לצדקה; אשר בחבורתו נרפא לכם" (פטר'א' ב' 24).

האם אתה מבין מה אמרו המאמינים האלה על חשיבות מותו של ישוע? הם אמרו שכאשר ישוע מת, הוא לא נענש על החטאים שלו (הוא לא חטא!) אלא על חטאי עמו! כאשר הוא היה תלוי על הצלב בגולגותא, הוא נשא את מלוא כובד הנטל האיום והנורא של חטאי עם אלוהים. כל המרד, כל הסרבנות, כל החטאים שלהם, רבצו על כתפיו, והקללה שאלוהים חרף בגן עדן - גזר דין מוות - ניחתה עליו.

לכן צעק ישוע בייסורים: " 'אלי, אלי, למה שבקתני?' כלומר, 'אלי, אלי, למה עזבתני?' " (מתי כז 46). אלוהים, שהוא קדוש וצדיק, שעניו טהורות מלהביט ברע, הביט בבנו, ראה את חטאי בני עמו של בנו רובצים על כתפיו, הפנה ממנו את מבטו בשאט נפש, ושפך עליו את זעמו. מת כותב שכאשר ישוע היה תלוי על הצלב, השתרר חושך על הארץ במשך כשלוש שעות. זה היה החושך של המשפט, זעמו הכבד של האב, שנשפך על ישוע בשעה שנשא את חטאי עמו ומת במקום החוטאים. הנביא ישעיהו ניבא זאת כשבע מאות שנה לפני שזה קרה:

אכן חוליינו הוא נשא
ומכאובינו סבלם;
ואנחנו חשבנוהו נגוע,
מוכה אלוהים ומעונה.
והוא מחולל מפשעינו,
מדוכא מעוונותינו;
מוסר שלומנו עליו,
ובחבורתו נרפא לנו (ישע' נג 4-5).

האם אתה מבין מה זה אומר? זה אומר שבסופו של דבר אני הייתי צריך למות, לא ישוע. אני הייתי צריך להיענש, לא הוא. ובכל זאת הוא לקח את מקומי. הוא מת למעני.
על הפשעים שלי, הוא הוכה. בגלל העוונות שלי, הוא התייסר. בגלל החטא שלי, הוא סבל. אבל העונש ששילם קנה לי שלום. החבורות שלו זיכו אותי במרפא. היגון שלו זיכה אותי בשמחה.
המוות שלו נתן לי חיים.

לב הבשורה

למרבה הצער, תורה זו של מותו של ישוע במקומו, היא ככל הנראה החלק השנוא ביותר בעיני העולם בבשורה המשיחית. אנשים פשוט בוחלים ברעיון שישוע נענש על חטא של מישהו אחר. לא אחת נכתב

שזאת התעללות. אבל התעלמות מהעובדה שהוא מת במקומנו, פירושה כריתת לב ליבה של הבשורה. אין ספק, הכתובים מתארים בדרכים רבות את מה שישוע השיג במותו, למשל: מופת, ריצוי וניצחון. אבל ביסוד של כל אחד מהם טמון העיקרון שעליו מצביעים כל שאר התיאורים - הוא מת במקומנו. אינך יכול להתעלם מעיקרון זה, או למזער אותו, שהרי אתה עלול לפזר סביב כתבי הקודש שאלות ללא מענה. למה נועדו הקורבנות? לשם מה נשפך דם? איך יכול אלוהים לרחם על חוטאים בלי למוטט את הצדק? מה זה אומר שאלוהים הוא "נושא עוון ופשע וחטאה, ונקמה לא יינקה" (שמות לד 7)? כיצד יכול אלוהים צדיק וקדוש להצדיק את החוטא (רומ' ד 5)?

התשובה לכל השאלות הללו, נמצאת בצלב בגולגותא, במותו של ישוע במקום עמו. אלוהים צדיק וקדוש יכול להצדיק חוטאים כי במותו של ישוע, רחמים וצדק חברו זה לזה. הקללה הוצאה להורג בצדק, ואנו נושענו ברחמים.

הוא קם לתחייה

כמובן, כל זה נכון - ואלה אכן חדשות טובות - רק משום שהמלך ישוע הצלוב כבר איננו מת. הוא קם מהקבר. כל הספקות שפקדו את התלמידים של ישוע כשהוא מת, נעלמו ברגע שאמרו המלאכים לנשים שבאו לקברו: "למה אתן מחפשות את החי בין המתים?... הוא איננו פה, הוא קם לתחייה" (לוקס כד 5-6).

אילו המשיח היה נותר מת כמו כל "מושיע", "מורה" או "נביא" אחר, למותו לא הייתה משמעות שונה ממותך או ממותי. חבלי המוות היו סוגרים עליו בדיוק כפי שהם סוגרים על חייהם של כל בני האדם. כל טענה שטען הייתה יורדת לטמיון, והאנושות הייתה נשאת ללא תקווה להיוושע מחטא. אבל כשהוא התחיל לנשום שוב, כאשר גופו קם בכבוד בכוח התחייה, כל הטענות של ישוע הוצדקו באופן מלא, בלתי הפיך ובלתי ניתן לערעור.

באיגרת אל הרומים ח, מבטא שאול את שמחתו על תחייתו של ישוע מהמתים ועל משמעות הדבר לגבי מאמינים:

מי יטען נגד בחירי אלוהים? הרי אלוהים הוא המצדיק!
מי המרשיע? האם המשיח ישוע אשר מת, ולא זו בלבד כי אם קם לתחייה, והוא נמצא לימין אלוהים ומפגיע בעדנו?
(רומ' ח 33-34).

מדהים לחשוב שהאדם ישוע יושב עכשיו בהוד והדר לימינו של אביו בשמיים, מושל כמלך העולם! לא זו בלבד, אלא שגם עכשיו הוא מפגיע בעד עמו, בעודנו ממתנינים לשובו הסופי שכולו כבוד ופאר.
אבל כל זה מעלה שאלה נוספת, נכון? מי הם בני עמו?

פרק 5

תגובה – אמונה וחזרה בתשובה

ניסיתי ללמד את הבן שלי לשחות בשלב מוקדם מאוד בחייו. זאת הייתה משימה לא קלה. הילד, שהיה אז בערך בן שנה, לא אהב שמתיזים לו מים על הפנים באמבטיה, כל שכן בבריכה הענקית כאוקיינוס שבהה בה כעת. "ללמד אותו לשחות" פירושו היה בהתחלה לתת לו להשתכשך מעט במים על המדרגה העליונה של הבריכה, ואולי להכניס את שפתי למים כך שהוא יוכל לעשות בהם קצת בועות אם ירגיש שהוא ממש אמיץ.

בסופו של דבר שכנעתי אותו להסתובב אתי במים הרדודים כשהוא לופת את צווארי, מפוחד עד מוות כמובן. ברגע שהתמודדנו עם זה בהצלחה, הגיע הזמן למופע הגדול - קפיצה פנימה. מילאתי את החובה האבהית שהטיל עליי אלוהים, הוצאתי אותו מהמים, העמדתי אותו על סף הבריכה ואמרתי: "קדימה, קפוץ!"

אני חושב שבאותו רגע, בני הפעוט חשב שאני משוגע. תוך שתי שניות בערך, התחלפה הבעת הפנים שלו מבלבול להבנה, לסרבנות משועשעת ולבוז מוחלט. הוא קימט את מצחו ואמר: "לא. אני הולך לאימא". שוב, דבקתי באחריות הכבדה המוטלת עליי בתור אב, וסירבתי להיכנע. רדפתי אחריו ולבסוף שכנעתי אותו (באמצעות שוחד מסוגים שונים) לחזור לבריכה. וכך הגענו לרגע האמת.

קפצתי שוב למים ונעמדתי לפניו בזרועות מושטות, מתבונן בו מתנועע בהיסוס בחיתול השחיה שלו, כמו שתינוקות בני שנה

מתנועעים כשהם רוצים לקפוץ פנימה אבל לא ממש. "קדימה, ילדון", אמרתי. "אני פה. אני אתפוס אותך, אני מבטיח!" הוא הביט בי במבט ספקני, התכונן, קיפץ קלות, ואחר כך צנח לתוך הבריקה. זאת הייתה יותר נפילה מאשר קפיצה. ואני תפסתי אותו.

המחסום נפרץ. "עוד פם, אבא! עוד פם!" וכך החלה חצי שעה של קפיצה, תפיסה, הרמה, ושוב - קפיצה, תפיסה, הרמה, וחוזר חלילה. כשזה הסתיים, התחלנו אשתי ואני לחשוש שהבן שלנו מתלהב קצת יותר מדי מהמים. מה יהיה אם הוא ילך לבד לבריקה כשאף אחד לא נמצא שם? האם יזכור את כל הפעמים שקפץ למים בלי בעיה ויחשוב שהוא יכול לעשות את זה? האם הוא יקפוץ שוב? במהלך הימים הבאים השגחנו עליו ליד הבריקה, ומה שראינו גם ניחם אותי כהורה וגם ריגש אותי עמוקות כאבא. אף פעם לא עלה על דעתו של הילד הקטן שלי לקפוץ למים - אלא אם כן עמדתי לפניו בזרועות מושטות, מבטיח לתפוס אותו. רק אז הוא קפץ בלי שום בעיה. בסופו של דבר, למרות כל ההישגים הניכרים של הבן שלי, הוא לא בטח ביכולת שלו להסתדר במים. הוא בטח באביו ובהבטחה של אביו: "קדימה, ילדון. קפוץ. אני מבטיח לתפוס אותך".

הקריאה להאמין ולחזור בתשובה

מרקוס כותב שהפעילות של ישוע התחילה בהכרזה: "מלאה העת וקרבה מלכות אלוהים! שובו בתשובה והאמינו בישועה!" (מרק' א 15). ציווי זה - שובו בתשובה והאמינו - הוא הדרישה שאלוהים דורש מאיתנו בתגובה לישועה של ישוע.

לכל אורך הברית החדשה, אנו רואים שהשליחים קוראים לציבור לעשות זאת. ישוע קרא לקהל מאזיניו לחזור בתשובה ולהאמין בישועה. בסוף הדרשה שנשא שמעון כיפא בחג השבועות, אחרי שצלחה רוח הקודש על המאמינים, הוא אמר לאנשים שהתקהלו סביב: "שובו

בתשובה והיטבלו איש איש מכם בשם ישוע... (מה"ש ב 38).¹ שאול הסביר את השליחות שלו במעשי השליחים כ 21 ואמר: "בהעדי גמ ביהודים וגם ביוונים לחזור בתשובה אל אלוהים ולהאמין באדוננו ישוע". ובמעשי השליחים כו 18 הוא מתאר כיצד ישוע עצמו שלח אותו:

לפקוח את עיניהם, להשיב אותם מחושך לאור ומשלטון השטן לאלוהים, כדי שיקבלו על ידי אמונה בי שליחת חטאים ונחלה בקרב המקודשים.

אמונה וחזרה בתשובה - אלה הדברים שמאפיינים את אנשי המשיח, או המשיחיים. במילים אחרות, מאמין הוא אדם שפונה עורף לחטא ובוטח באדון ישוע המשיח - ולא בשום דבר אחר - שיושיע אותו מחטא ומהמשפט הקרב.

אמונה היא ביטחון

אמונה היא אחת מאותן מילים שהשתמשו בהן בצורה לא ראויה במשך זמן כה רב, עד שלרוב האנשים אין מושג מה כוונתה. אם תבקש מהאדם ברחוב לתאר אמונה, אולי תשמע כמה מילים שנשמעות מכובדות, אבל קרוב לוודאי שלב העניין יהיה שאמונה היא ביטחון במשהו לא הגיוני כנגד כל הראיות.

פעם צפיתי בטלוויזיה עם בני הבכור בתהלוכה השנתית שערכה חנות הכל-בו "מייסיס" לכבוד חג ההודיה. נושא האירוע היה "האמן!" במוקד האירוע, מעל הבמה המרכזית, היה מה שהקריינים כינו "מד אמונה". בכל פעם שעברה בימה ניידת, ניגנה להקה, או רקדו רקדנים בתלבושות השדונים שלהם, טיפס המחוג של מד האמונה קצת יותר גבוה. גולת הכותרת של התהלוכה הייתה כאשר סנטה קלאוס הגיע בנסיעה, מזחלתו מעוצבת להפליא בצורת אווז מלכותי. אז החל מד האמונה להשתולל! המוזיקה, הריקודים, הקונפטי, הילדים והמבוגרים שצווחו

1 טבילה בשם ישוע היא ביטוי לאמונה בו.

בתגובה, היו משכנעים כל עובר אורח שהם באמת מאמינים שסנטה קלאוס קיים.

בני בן השש חשב שכל העניין הזה מטופש ורעשני.

אבל זה מה שהעולם חושב בימינו על האמונה. זו "הצגה", משחק מהנה ומנחם שבני אדם רשאים לעסוק בו אם ירצו, אבל ללא קשר אמיתי לעולם הממשי. ילדים מאמינים בסנטה קלאוס שנותן מתנות; מיסטיקנים מאמינים בכוח של אבנים וקריסטלים; משוגעים מאמינים בפיות; ומאמינים משיחיים - הם מאמינים בישוע.

אלא שאם תקרא את ספר הבריתות, תיווכח שהאמונה איננה עניין מגוחך. האמונה איננה ביטחון במשהו שאי אפשר להוכיח, כפי שכל כך הרבה אנשים מגדירים זאת. לפי ספר הבריתות, אמונה היא ביטחון. ביטחון מוצק כסלע, מבוסס על אמת ומיוסד על הבטחה, ביטחון מלא שישוע קם לתחייה כדי להושיע אותך מחטא.

שאלו מדבר על טבעה של האמונה באיגרת אל הרומים ד, בדבריו על אברהם. כך הוא מתאר את אמונתו של אברהם:

ובאין סיבה לאמונה הוא האמין וקיווה כי יהיה לאב המון גויים, כפי שנאמר: "כה יהיה זרעך". אמונתו לא נתרופפה גם כאשר בהיותו כבן מאה שנים חשב על תשישות גופו ועל עקרות שרה. הוא לא חדל מאמונה ולא פקפק בהבטחת אלוהים, אלא התחזק באמונתו ונתן כבוד לאלוהים, בהיותו בטוח לחלוטין כי את אשר הבטיח יוכל גם לקיים (רומ' ד 18-21).

למרות כל הדברים שפעלו כביכול נגד ההבטחה של אלוהים - הגיל של אברהם, הגיל של אשתו ועקרותה - אברהם האמין למה שאמר אלוהים. הוא האמין בו בלי לפקפק, וסמך עליו שיקיים את הבטחותיו. אמונתו של אברהם לא הייתה מושלמת, כמובן. לידתו של ישמעאל מהגר מוכיחה שאברהם ניסה תחילה להסתמך על תוכניות משלו להגשמת הבטחות אלוהים. אבל אברהם חזר בתשובה על החטא הזה, ולבסוף הוא שם את מבטחו באלוהים. כמו ששאל אומר עליו: "בהיותו בטוח לחלוטין כי את אשר הבטיח יוכל גם לקיים".

הבשורה של ישוע המשיח קוראת לנו לעשות את אותו דבר בדיוק - לשים את מבטחנו בישוע, לסמוך עליו ולהאמין שהוא יעשה את מה שהבטיח לעשות.

אמונה שאלוהים יזכה אותנו במשפט

אבל לשם מה בדיוק אנחנו בוטחים בישוע? במילים פשוטות, אנחנו בוטחים בכך שבזכותו אלוהים יזכה אותנו מאשמה במקום להאשים אותנו.

הרשה לי להסביר. ספר הבריתות מלמד שהצורך הגדול ביותר של כל אדם הוא להיחשב צדיק ולא רשע בעיני אלוהים. ביום הדין אנו זקוקים נואשות לכך שאלוהים יכריז שאנחנו צדיקים ולא אשמים. זוהי הצדקה על פי הכתובים - ההכרזה של אלוהים שאנחנו צדיקים בעיניו, ולא אשמים.

וכיצד אנו מבטיחים שנימצא זכאים במשפט? בכתובים נאמר במפורש שזה לא יקרה בעקבות בקשה שלנו מאלוהים לבחון את חינו. לא, בקשה כזאת תהיה מהלך מטופש. אם אי פעם ניחשב לצדיקים בעיני אלוהים, זה לא יקרה על סמך רשימת החטאים שלנו, אלא על סמך עדות חייו של מישהו אחר, מישהו שעומד לפניו במקומנו. פה נכנסת לתמונה האמונה בישוע. כשאנו שמים את מבטחנו בישוע, אנו סומכים עליו שהוא יעמוד לפני אלוהים במקומנו הן בחייו המושלמים והן במותו המכפר על הצלב. במילים אחרות, אנו בוטחים באלוהים שהוא ימיר את עדותנו בעדותו של ישוע, ולפיכך יכריז שאנחנו מוצדקים (רומ' ג 24).

אפשר לראות את זה כך: כאשר אנו בוטחים בישוע שיושיע אותנו, אנו מתאחדים איתו ומתרחשת המרה מופלאה. כל החטא, המרד והרשעות שלנו מיוחסים (או נזקפים) לישוע, לכן הוא מת (פטר"א ג 18). ובמקביל, חייו המושלמים של ישוע מיוחסים לנו, ובזכותו אנחנו מוצדקים. אלוהים מסתכל עלינו, ובמקום לראות את החטא שלנו, הוא רואה את צדקתו של ישוע.

לכך מתכוון שאול כשהוא אומר על המאמין באיגרת אל הרומים ד: "אלוהים יחשוב לו צדקה בלי תלות במעשים", וגם "אשרי... כסוי חטאה" (פס' 6-7). והכי חשוב, לכך מתכוון שאול כשהוא אומר, למרבה התדהמה, שאלוהים "מצדיק את החוטא" (פס' 5). אלוהים איננו מכריז שאנחנו צדיקים כי אנחנו עצמנו צדיקים. ותודה לאל שזה כך, כי אף אחד מאיתנו לא היה מצליח לעמוד בתקן זה! לא, אלוהים מכריז שאנחנו צדיקים כי בזכות האמונה אנחנו לבושים בצדקת המשיח. אלוהים מושיע אותנו בחסד טהור, לא בגלל דבר מה שעשינו, אלא אך ורק בגלל מה שישוע עשה למעננו.

הנביא זכריה מבהיר נקודה זאת בתיאור יפה של יהושע הכהן הגדול שמקבל בגדים חדשים. כך זכריה כותב:

ויראני את יהושע הכהן הגדול עומד לפני מלאך ה', והשטן עומד על ימינו לשטנו. ויאמר ה' אל השטן: "יגער ה' בך, השטן, ויגער ה' בך, הבוחר בירושלים, הלוא זה אוד מוצל מאש". ויהושע היה לבוש בגדים צואים ועומד לפני המלאך. ויען ויאמר אל העומדים לפניו לאמור: "הסירו הבגדים הצואים מעליו". ויאמר אליו: "ראה העברתי מעליך עוונך והלבש אותך מחלצות". ואומר: "ישימו צניף טהור על ראשו", וישימו הצניף הטהור על ראשו וילבישוהו בגדים ומלאך ה' עומד (זכר' ג 1-5).

אותם בגדי מחלצות נקיים וחדשים לא היו שייכים ליהושע. גם לא הצניף הטהור. רק הבגדים הצואים שבהם עמד היו שייכים לו, אותם בגדים שהשטן הצביע עליהם בלגלוג ובאצבע מאשימה. לא, הצדקה שיהושע נהנה ממנה לפני אלוהים, לא הייתה שלו. היא ניתנה לו על ידי מישהו אחר.

זה נכון גם לגבינו המאמינים. הצדקה שלנו לפני אלוהים איננה שלנו. היא ניתנה לנו על ידי ישוע. אלוהים הביט בבנו וראה את החטא שלנו, והוא מביט בנו ורואה את צדקתו של ישוע.

אמונה בלבד

כאשר אתה מבין עד כמה אתה תלוי בישוע כדי להיושע - במוות שלו על חטאך, ובחיים שלו למען הצדקה שלך - אתה מבין מדוע ספר הבריתות טוען בתוקף שהישועה באה רק באמצעות אמונה בישוע. אין אף דרך אחרת, אין אף מושיע אחר, אין אף דבר אחר ואין אף אחד אחר בעולם שעליו אנו יכולים לסמוך שיושיע אותנו, גם לא על המאמצים שלנו.

כל דת אחרת בהיסטוריה האנושית דוחה את הרעיון שאנחנו מוצדקים אך ורק באמצעות אמונה. כל הדתות האחרות טוענות שישועה מושגת במאמץ מוסרי, במעשים טובים ובניסיון לאזן איכשהו את החשבון על ידי צבירת מספיק נקודות זכות שיכריעו את הרע. למען האמת, זה לא מפתיע. זה אנושי מאוד לחשוב ואפילו להתעקש שאנחנו יכולים לתרום לישועתנו.

אנחנו עצמאיים מאוד, נכון? אנחנו משוכנעים שאיננו תלויים בדבר, ואנחנו מתרעמים על כל רמיזה שאנחנו מה שאנחנו בגלל התערבות של מישהו אחר. חשוב מה היית מרגיש אילו אמרו על התפקיד שלך או על משהו אחר שאתה מעריך: "אתה לא הרווחת אותו. הוא שלך רק כי מישהו נתן לך אותו". אבל זה בדיוק העניין לגבי הישועה שלנו לפני אלוהים. היא ניתנת לנו כמתנת חסד, ואיננו תורמים דבר - לא את הצדקה שלנו, לא את התשלום על חטאינו, ובוודאי שלא מעשים טובים כלשהם לאיזון החשבון (גלט' ב 16).

להאמין במשיח פירושו לוותר כליל על כל תקווה להיחשב צדיק לפני אלוהים בדרך אחרת. האם אתה בוטח במעשים שלך? להאמין פירושו להודות בעצב שאיננו ראויים, ולבטוח במשיח לבדו. האם אתה בוטח בליבך ונדמה לך שהוא טוב? להאמין פירושו להכיר בכך שליבך איננו טוב כלל, ולבטוח במשיח לבדו. במילים אחרות, להאמין פירושו לקפוץ משפת הבריכה ולומר: "ישוע, אם אתה לא תופס אותי, אני אבוד. אין לי שום תקווה אחרת, שום מושיע אחר. הצל אותי, ישוע, אחרת - אמות".
זאת אמונה.

חזרה בתשובה, הצד השני של המטבע

המסר של ישוע לקהל מאזיניו היה: "שובו בתשובה והאמינו בישוע בישועה!" (מרק' א 15). אם פירושה של האמונה הוא לפנות לישוע בביטחון מלא שממנו תבוא הישועה, חזרה בתשובה היא הצד השני של המטבע. פירושה הוא לפנות מחטא, לתעב אותו, להחליט בעזרת אלוהים לנטוש את החטא, ולפנות לאלוהים באמונה. לכן אמר שמעון כיפא לקהל שנאסף סביבו: "התחרטו ושובו בתשובה כדי שיימחו חטאיכם" (מה"ש ג 19), ושאל אומר לכולם: "לחזור בתשובה ולפנות לאלוהים" (מה"ש כו 20).

חזרה בתשובה איננה רק תוספת אפשרית לחיים המשיחיים. לחזרה בתשובה חשיבות מכרעת לחיים המשיחיים. היא מבדילה בין אלה שנושעו על ידי אלוהים, לבין אלה שלא נושעו.

הכרתי הרבה אנשים שהיו אומרים משהו מעין זה: "כן, קיבלתי את ישוע כמושיע, ואני משיחי. אבל אני פשוט עדיין לא מוכן לקבל אותו כאדון. יש כמה עניינים שאני צריך לסיים קודם". במילים אחרות, לטענתם הם יכולים להאמין בישוע ולהיושע, ובכל זאת לא לחזור בתשובה על חטא.

אם אנו מבינים כראוי מהי חזרה בתשובה, ניווכח שהרעיון שאפשר לקבל את ישוע כמושיע אבל לא כאדון, הוא שטות גמורה. קודם כול, זה פשוט איננו מתיישב עם מה שהכתובים אומרים על חזרה בתשובה ועל הקשר שלה לישועה. לדוגמה, ישוע הזהיר: "אם לא תחזרו בתשובה, כולכם תאבדו כמותם" (לוקס יג 3). כשהשליחים שמעו את סיפורו של שמעון כיפא על חזרתו בתשובה של קורנליוס, הם שיבחו את אלוהים על שנתן לגויים "לחזור בתשובה אלי חיים" (מה"ש יא 18). שאול מדבר על "תשובה אשר תוצאתה ישועה" (קור"ב ז 10).

בנוסף על כך, אמונה בישוע היא במהותה אמונה שלמה שהוא אכן מי שהוא אומר שהוא - המלך שנצלב וקם לתחייה, שניצח את המוות ואת החטא, ושבכוחו להושיע. איך אדם יכול להאמין ולבטוח בכל זה

ולהסתמך על זה, ובכל זאת לומר: "אבל אני לא מכיר בכך שאתה המלך שלי ושאתה מושל בי?" זה לא הגיוני. האמונה במשיח כוללת ויתור על אותו יריב שישוע המשיח ניצח - החטא. מי שאיננו מוותר על החטא, איננו מאמין באמת במי שהביס את החטא. ישוע אמר במתי 24: "אין איש יכול לעבוד שני אדונים שכן או ישנא אחד ויאהב את השני, או יהיה מסור לאחד ויזלזל בשני". להאמין במלך ישוע, פירושו לפנות עורף לאויביו.

חזרה בתשובה, לא שלמות אבל נקיטת עמדה

אין זאת אומרת שאדם מאמין לא יחטא לעולם. חזרה בתשובה על חטא איננה אומרת בהכרח שאתה מפסיק לחטוא - בהחלט אינך מפסיק לחלוטין, ובדרך כלל גם לא בתחומים מסוימים. מאמינים הם עדיין חוטאים, גם אחרי שאלוהים נותן להם חיים רוחניים חדשים. אנו נמשיך להיאבק בחטא עד שנתאחד עם ישוע בשמיים (ראה למשל גלט' ה 17; יוח"א ב 1). גם אם החזרה בתשובה איננה שמה סוף מיידי לחטאים שלנו, היא כן גורמת לכך שאיננו יכולים לחיות בשלום עם החטא שלנו. נכריז עליו מלחמת חורמה ונתנגד לו בעזרת אלוהים בכל חזית בחיינו. מאמינים רבים נאבקים קשות ברעיון הזה של חזרה תשובה, כי הם מצפים איכשהו שאם הם באמת הכו על חטא, החטא יסתלק והפיתוי ייפסק. כאשר זה לא קורה, הם מתייאשים ותוהים אם אמונתם בישוע היא אמיתית. נכון, כשאלוהים נותן לנו חיים חדשים, הוא נותן לנו כוח להילחם בחטא ולהתגבר עליו (קור"א י 13). אך כיוון שנמשיך להיאבק בחטא עד שנתאחד עם ישוע בשמיים, עלינו לזכור שחזרה בתשובה אמיתית היא ביסודה עניין של יחס הלב לחטא, ולא רק שינוי התנהגות. האם אנו שונאים את החטא ונלחמים בו, או שמא אנו מוקירים אותו ומגנים עליו?

המחבר וויליאם ארנוט הגדיר את האמת הזאת בצורה יפה:

ההבדל בין מי שאינו מאמין לבין מי שמאמין, אינו מתבטא בכך שלאחד יש חטאים ולאחר אין חטאים. ההבדל ביניהם מתבטא בכך שהאחד דבק בחטאים שהוא מוקיר כנגד אלוהים מעורר אימה, ואילו האחר דבק באלוהים רחום וחונן כנגד החטאים שהוא שונא.²

באיזה צד אתה בוחר - בצד של החטא שלך או בצד של אלוהים?

שינוי אמיתי, פרי אמיתי

בספר הבריתות נאמר שכאשר אדם באמת חוזר בתשובה ומאמין בישוע, הוא מקבל חיים רוחניים חדשים. שאול אומר: "הייתם מתים בפשעיכם וחטאיכם... אבל אלוהים המלא רחמים אהב אותנו, ובאהבתו הרבה, אף כי מתים היינו בפשעינו, החיינו עם המשיח" (אפס' א 1, 4-5). כאשר זה קורה, החיים שלנו משתנים - לא מייד, לא במהירות, גם לא בהכרח בקצב קבוע. אבל הם משתנים. אנחנו מתחילים לשאת פרי.

ספר הבריתות אומר שמאמינים צריכים להיות מאופיינים באהבה, בחמלה ובטוב שאפיינו את ישוע עצמו. שאול אומר שמאמינים אמיתיים יעשו "מעשים ראויים לתשובה" (מה"ש כו 20). ישוע אומר: "כל עץ ניכר בפריו, שהרי לא מן הקוצים אוספים תאנים ולא משיח קוצני בוצרים ענבים" (לוקס ו 44). במילים אחרות, כאשר בני אדם מקבלים חיים רוחניים חדשים, הם מתחילים לעשות את הדברים שישוע עשה. הם מתחילים לחיות כמו שישוע חי, והם מניבים פרי טוב.

עלינו להישמר מאוד מפני כל מחשבה שפירות אלה הם הסיבה לישועה שלנו. תמיד יש סכנה שכאשר נתחיל לראות פירות בחיינו, נתחיל לאט לאט לסמוך על הפרי הזה ולהאמין שהוא אחראי לישועתנו, במקום לסמוך על המשיח. הישמר מפני הפיתוי הזה. עליך להבין שהפרי שאתה מניב הוא בסך הכול פרי - פרי שבחסד אלוהים במשיח, הפך

William Arnot, *Laws from Heaven for Life on Earth* (London: T. Nelson and Sons, 1884), 311

לפרי טוב. מי שמסתמך על הפרי שהוא מניב בתור משיחי, וחושב שהוא ערובה לחסד אלוהים, בעצם איננו מאמין בישוע אלא בעצמו. זאת איננה ישועה.

על מה תצביע?

אני תוהה מה תעשה או תאמר כשתעמוד מול אלוהים ביום הדין כדי לשכנע אותו שאתה ראוי להיחשב לצדיק ולקבל את כל הברכות של המלכות שלו. איזה מעשה טוב או התנהגות מופתית תשלוף מהכיס כדי להרשים אותו - את ההשתתפות שלך באספות הקהילה? את חיי המשפחה שלך? את המחשבות הטהורות שלך? את העובדה שלדעתך לא עשית שום דבר ממש רע? אני תוהה מה תציג לפניו בזמן שתאמר: "אלוהים, בגלל זה, הצדק אותי!"

אני אומר לך מה יעשו, בחסד אלוהים, כל המאמינים הבוטחים במשיח לבדו. הם יצביעו בפשטות ובשקט על ישוע ויאמרו בתחינה: "הו אלוהים, אל תחפש כל צדקה בחיים שלי. הבט על בנך. אל תצדיק אותי בגלל משהו שעשיתי או בגלל מי שאני, אלא בגללו. הוא חי את החיים שאני הייתי צריך לחיות. הוא מת את המוות שמגיע לי. אינני נאחז בשום דבר אחר, אלא בוטח אך ורק בו. אנא, הצדק אותי, אלוהים, בגלל ישוע!"

פרק 6

המלכות

בכניסה למגרש החניה של הקהילה שלי, יש לוח נחושת ועליו רקועות המילים האלמותיות של המבשר ג'ים אליוט: "חכם מי שנותן את מה שאיננו יכול לשמור לעצמו, כדי להרוויח את מה שאיננו יכול לאבד". אני אוהב את הציטוט הזה כי הוא מתאר היטב הן את המחיר שנדרש מהמאמין המשיחי והן את הגמול שלו.

אין ספק שכדי להיות משיחי נדרש מחיר גבוה (לוקס יד 28). אבל גם אין ספק שהגמול הוא אדיר ולא ניתן לתארו במילים. סליחת חטאים, מעמד של בני אלוהים, קשר אישי עם ישוע, מתנת רוח הקודש, חופש מרודנות החטא, שותפות בקהילה, תחייה מהמתים וגוף עטור כבוד, השתייכות למלכות האלוהים, שמיים חדשים וארץ חדשה, נצח בנוכחות אלוהים, זכות לראות את פניו - כל אלה הם ההבטחות שאלוהים מבטיח לנו במשיח. אין פלא ששאלו מוזכר את דברי ישעיהו באומרו:

אשר עין לא ראתה,

ואוזן לא שמעה,

ולא עלה על לב איש

כל אשר הכין האלוהים לאוהביו (קור"א ב 9).

החיים המשיחיים לא רק פוטרים אותנו מזעם אלוהים. להפך! הם מאפשרים לנו קשר תקין עם אלוהים, וזכות ליהנות ממנו לנצח. כלומר,

אנחנו מרוויחים את מה שאיננו יכולים לאבד - אזרחות במלכות אלוהים הנצחית.

מרגע שאדם נהיה מאמין בישוע המשיח, כל חייו משתנים לנצח. אני יודע - לפעמים איננו מרגישים ככה. לא יורד קונפטי מהשמיים, אין תרועת חצוצרות, אין שירת מלאכים (לפחות לא כזאת שאנחנו יכולים לשמוע), אבל זה נכון בכל זאת. הכול משתנה. שאול אומר: "הן האב הצילנו משלטון החושך והעבירנו אל מלכות בנו אהובו" (קול' א 13).

מהי מלכות האלוהים?

מלכות האלוהים היא נושא חשוב בברית החדשה. ישוע עצמו הכריז עליה לעיתים קרובות ואמר: "שובו בתשובה כי קרבה מלכות אלוהים". ספר מעשי השליחים כח 31 מסכם את שליחותו של שאול כך: "הוא הכריז את מלכות האלוהים ולימד על אודות האדון ישוע בלי כל פחד ובאין מפריע". מחבר האיגרת אל העברים שמח בשל העובדה שהמאמינים במשיח "מקבלים מלכות אשר לא תימוט" (עבר' יב 28), ושמעון כיפא מעודד את קוראיו ואומר: "ייפתח לכם לרווחה המבוא אל מלכות עולמים של אדוננו ומושיענו ישוע המשיח" (פטרו' ב א 11). בספר ההתגלות, צבא השמיים פוצח בהלל: "עתה באה ישועת אלוהינו, גבורתו ומלכותו וממשלת משיחו" (התג' יב 10).

אבל מהי בדיוק המלכות הזו? האם היא אזור מוגדר, פיסת מקרקעין שאלוהים מושל בה באופן בלעדי? האם היא הקהילה? האם היא קיימת כאן עכשיו, או אולי היא משהו שאנחנו מחכים לו, משהו שיבוא בעתיד? ומי בדיוק שייך למלכות האלוהים? האם שלטון אלוהים איננו חל על כל בני האדם, מאמינים ולא מאמינים? האם לא כולנו שייכים למלכות? האם לא כולנו יכולים - לפעול לכינון המלכות, בין שאנחנו משיחיים ובין שאיננו משיחיים?

נבחן כעת מה הכתובים מלמדים על מלכות אלוהים, וננסה לענות על חלק מהשאלות שהעלינו.

מלכות אלוהים הגואלת

ראשית, מלכות האלוהים היא שלטונו הגואל בחיי עמו. מלכות היא אחת המילים שיש להן משמעויות נלוות, ובמקרה זה הן נוטות לבלבל. כשאנו חושבים בדרך כלל על מלכות, אנו חושבים על אזור מסוים עם גבולות מוגדרים היטב. מלכות היא מילה גיאוגרפית לרובנו. אבל לא זו משמעותה בספר הבריתות. בספר הבריתות המשמעות של מלכות אלוהים קרובה יותר למלוכה מאשר למלכות במובן המקובל שלה. לפיכך מלכות אלוהים היא השלטון, הממשל והסמכות של אלוהים (תהי' קמה 11, 13).

אבל יש מילה חשובה נוספת שעלינו להוסיף להגדרה שלנו. לפי ספר הבריתות מלכות אלוהים איננה רק שלטונו, אלא שלטונו הגואל, הריבונות האוהבת שהוא מפגין כלפי עמו.

כמובן, כל סנטימטר מרובע ביקום וכל אדם כפופים לשלטון אלוהים, ואין דבר שאיננו נתון לסמכותו. אלוהים ברא הכול, הוא מושל בכול, והוא ישפוט את הכול. אבל בספר הבריתות הביטוי "מלכות אלוהים" מתייחס לרוב באופן מיוחד לשלטונו של אלוהים על עמו, על אלה שנושעו באמצעות המשיח. לכן שאול מדבר על מאמינים שהועברו משלטון החושך אל מלכותו של המשיח (קול' א 12-13), והוא מקפיד מאוד לציין שהרשעים לא יירשו את מלכות האלוהים (קור' א ו 9). במילים פשוטות, מלכות האלוהים היא שלטונו וסמכותו הגואלים של אלוהים בחיי האנשים שישוע גאל.

המלכות באה

שנית, מלכות האלוהים נמצאת כאן. כאשר ישוע החל בשירותו עלי אדמות, הוא הכריז מסר מדהים: "שובו בתשובה, כי קרבה מלכות שמיים" (מתי ג 2). למעשה אפשר לתרגם זאת כך: "שובו בתשובה כי מלכות שמיים הגיעה!"

כבר ראינו עד כמה מדהימה הטענה שטען ישוע באמצעות המילים האלה. היהודים חיכו, קיוו, והתפללו במשך מאות שנים לבואה של המלכות, ליום שבו שלטון האלוהים ייכון עלי אדמות, ואנשיו יוצדקו

סוף סוף. והנה בא ישוע - הנגר מנצרת שהיה למורה - ואומר להם שהיום שלו הם חיכו, הגיע.

במתי יב 28, כשהפרושים מאשימים את ישוע בגירוש שדים בשם השטן, ישוע גוער בהם וטוען טענה מטלטלת: "אם על ידי רוח אלוהים אני מגרש את השדים, כי אז הגיעה אליכם מלכות האלוהים". האם אתה מבין למה הוא מתכוון? ישוע אכן גירש שדים, והוא עשה זאת באמצעות רוח אלוהים. ישוע טען שסוף סוף החלה להתגשם הבטחתו של אלוהים לשחרר את עמו. המלכות כבר באה.

איזה רעיון אדיר! ההתגלמות של ישוע בבשר הייתה הרבה יותר מסתם ביקור ידידותי מהבורא. זאת הייתה תחילתה של מתקפת הנגד המוחצת והסופית של אלוהים כנגד כל החטא, המוות וההרס שחדרו לעולם עם חטאו של האדם הראשון.

אפשר לראות שהמלחמה מתרחשת לכל אורך סיפור חייו של ישוע בברית החדשה. ישוע המשיח הולך לבד למדבר כדי לעמוד מול השטן - זה שפיתה את אדם וגרר את העולם לשחיתות שנים רבות קודם לכן - ומביס אותו באופן מוחלט! הוא נוגע בעיניו של איש עיוור מלידה, ואור חודר אליהן בפעם הראשונה. הוא נועץ מבט בעלטה הנוגה של הקבר וקורא: "אלעזר, צא החוצה!" ואחזיתו של המוות במין האנושי מתחילה להתרופף כשהמת יוצא מהקבר.

ומעל לכול, כמובן, הובס החטא כשישוע קרא בקול גדול על הצלב: "נשלם!" אחזית המוות פגה לחלוטין כשאמר המלאך - ואני משוכנע שהוא חייך - "למה אתן מחפשות את החי בין המתים?... הוא איננו פה, הוא קם לתחייה" (לוקס כד 5-6). צעד אחר צעד, מהלומה אחר מהלומה, הסיר ישוע באופן מוחלט את השפעות החטא הקדמון. המלך החוקי של העולם בא, וכל דבר שעמד בדרכו לכינון מלכותו - החטא, המוות, הגיהנום, השטן - הוכרע באופן מוחלט.

פירוש הדבר הוא שרבות מהברכות של המלכות הן כבר שלנו. ישוע אומר לתלמידיו שהוא ישלח להם "מנחם אחר", את רוח הקודש, שידריך אותם, ירשיע אותם על חטא, ויקדש אותם. המאמינים יודעים כבר עכשיו מה זה אומר להיות מאומצים אל משפחת אלוהים ולהיות

רצויים בעיניו. שאול אפילו אומר שאלוהים כבר הקים אותנו והושיב אותנו עם המשיח (אפס' ב 6).

זו אמת מאוד מעודדת. אבל יש דבר נוסף, חשוב באותה מידה, שעלינו להבין.

מלכות שטרם הושלמה

שלישית, מלכות האלוהים טרם הושלמה, והיא לא תושלם עד שישוע ישוב. על אף כל מה שעשה ישוע כדי למוטט את כוחות הרשע, הוא לא כונן את שלטון אלוהים עלי אדמות במלואו ובאופן סופי - עדיין לא. הגיבור כפות, אך טרם חוסל. הרוע נחל תבוסה, אך טרם הושמד, ומלכות האלוהים קמה, אך עדיין איננה שלמה.

ישוע דיבר על יום שבו המלכות סוף סוף תושלם. הוא אמר שביום הזה "בן האדם ישלח את מלאכיו וילקטו מממלכתו את כל המכשלות ואת כל עושי הרשע... אז יזהירו הצדיקים כשמש בממלכת אביהם" (מתי יג 41-43). בסעודה האחרונה הוא אמר שהוא מחכה ליום שבו ישתה שוב עם תלמידיו את פרי הגפן: "ואני אומר לכם, מעתה לא אשתה מפרי הגפן הזה עד אותו היום אשר אשתהו חדש עימכם במלכות אבי" (מתי כו 29).

גם שאול מחכה בכיסופים לתחיית המתים (קור"א טו), ואומר לאפסים שהם נחתמו ברוח הקודש "אשר היא עירבון לנחלתנו עד לפדיית הקניין, לתהילת כבודו" (אפס' א 14). אחר כך הוא אומר שאלוהים הושיע אותנו "כדי להראות בעולמים הבאים את שפע עושר חסדו בטובה שגמל עלינו במשיח ישוע" (אפס' ב 7). גם פטרוס, הוא שמעון כיפא, מדבר על "ישועה העתידה להיגלות בעת קץ" (פטרוס"א א 5), ומחבר האיגרת אל העברים אומר לקוראיו כי "זרים וגולים הם בארץ" (עבר' יא 13), ושעליהם לחכות "לעיר שיש לה יסודות, שאדריכלה ומקימה הוא האלוהים" (עבר' יא 10).

התקווה הגדולה שלנו, המאמינים, הדבר שאליו אנחנו נכספים ושממנו אנחנו שואבים כוח ועידוד, הוא היום שבו השמיים ייפתחו ומלכנו ישוב כדי להקים את מלכותו בכבוד והדר, באופן סופי ולנצח.

הרגע הגדול הזה יהיה כשכל דבר בעולם הזה ישוב למקומו הראוי, כשסוף סוף ייעשה צדק, כשהרוע ימוגר לנצח, וכשהצדקה תעמוד על כנה אחת ולתמיד. אלוהים מבטיח:

כי הנני בורא שמיים חדשים וארץ חדשה.
ולא תיזכרנה הראשונות ולא תעלינה על לב...
וגלתי בירושלים וששתי בעמי;
ולא יישמע בה עוד קול בכי וקול זעקה" (ישע' סה 17-19).

הנביא אומר לנו שביום ההוא,

לא ירעו ולא ישחיתו בכל הר קודשי;
כי מלאה הארץ דעה את ה'
כמים לים מכסים (ישע' יא 9).

בילדותי חשבתי שהייעוד של המשיחי הוא לבלות את הנצח באספה אינסופית של מאמינים ללא גוף. זו הייתה מחשבה מפחידה, אבל היא הייתה שגויה לחלוטין. אלוהים מתכוון ליצור לעמו עולם חדש, ללא חטא ומוות וחולי. המלחמה תסתיים, הדיכוי ייפסק, ואלוהים ישכון עם עמו לנצח. לעולם איש מאנשי אלוהים לא יטעם מוות, ולעולם לא יצרבו הדמעות את עינינו ליד הקבר. לעולם לא יחיה תינוק רק כמה ימים ואז ימות. לעולם לא נתאבל, לא ניפגע ולא נבכה. לעולם לא נתגעגע הביתה. כי כפי שנאמר בספר ההתגלות, אלוהים עצמו ימחה כל דמעה מעינינו, ואנחנו, סוף סוף, נראה את פניו!

מה אתה אומר בתגובה לכל זה? דבר אחד, אני חושב: אנא, אדון ישוע, בוא מהר!

אני תמיד קצת מופתע כשאני רואה אנשים מדברים על כל ההבטחות האלה - השמיים החדשים והארץ חדשה, העיר השמימית שלא חודר אליה כל רע, העולם שמתרוקן ממוות, ממלחמות ומדיכוי, אנשי האלוהים שקמו לתחייה וחיים לפניו בשמחה לנצח - ואחרי זה נושאים את עיניהם ואומרים: "טוב, בואו נקדם את זה!"

העובדה היא שאנחנו, בני האדם, לא נוכל להביא לכינון מלכות האלוהים ולהתגשמותה. למרות מיטב מאמצינו הכנים לעשות את העולם מקום טוב יותר, המלכות המובטחת בספר הבריתות תגיע רק כשישוב המלך ישוע ויביא אותה איתו.

את העובדה המכריעה הזאת עלינו לזכור, מכמה סיבות לפחות. תחילה, היא מגנה עלינו מפני אופטימיות מוטעית, ובסופו של דבר מטעה, לגבי מה שנוכל לעשות בעולם מוכה חטא זה. המאמינים בהחלט יוכלו לחולל כמה שינויים בחברה. זה קרה בעבר, ואין לי סיבה לפקפק שזה קורה אפילו עכשיו ויקרה שוב בעתיד. המאמינים עשו, ועדיין יכולים לעשות, הרבה טוב בעולם, טוב שיפאר את אלוהים ואת ישוע המשיח בפני העולם. אבל אני חושב שהעלילה של ספר הבריתות מאלצת אותנו להכיר בכך שעד חזרתו של ישוע, הניצחונות החברתיים והתרבותיים שלנו יהיו תמיד קלושים וזמניים. המאמינים לעולם לא יביאו את מלכות האלוהים. רק אלוהים עצמו יכול לעשות זאת. ירושלים החדשה יורדת מן השמיים - היא איננה נבנית על הארץ ועולה מעלה.

חשוב מכך, הידיעה שהמלכות תקום רק כאשר ישוע יחזור, ממקדת בצדק את התקווה, החיבה והכיסופים שלנו בישוע עצמו. במקום לחפש כוח אנושי כלשהו, מעשה אנושי כלשהו, סמכות אנושית כלשהי, או אפילו להתאמץ לתקן את העולם, אנחנו נושאים עינינו לשמיים וקוראים עם השליח יוחנן: "בוא נא האדון ישוע!" (התג' כב 20). כך הכיסופים שלנו לחזרתו מתגברים, תפילותינו נהיות נלהבות יותר, ואהבתנו אליו מעמיקה. בקצרה, הרצונות והתקוות שלנו מתמקדים - ובצדק - יותר במלך מאשר במלכות.

תגובת האדם למלך

רביעית, הכניסה למלכות האלוהים תלויה לחלוטין בתגובה של האדם למלך. ישוע הבהיר זאת היטב. שוב ושוב הוא קובע שהתגובה של האדם אליו ואל המסר שלו, היא הגורם היחיד שמכריע אם האדם ייכנס

למלכותו. חשוב על הסיפור של מכשול העושר. איש בעל נכסים רבים שואל את ישוע: "מה עליי לעשות כדי לרשת חיי עולם?" וישוע עונה לו לבסוף: "לך אחריי". מבחינת אותו איש, משמעות הדבר הייתה לפנות עורך לביטחון שלו בעושרו, ולהאמין בישוע (מרק' י 17, 21).

פעם אחר פעם, ישוע אומר שאלוהים ימתח קו מאוד ברור ויחצה את האנושות לשניים, ויפריד בין הנושעים ללא נושעים. ההבדל היחיד בין שתי הקבוצות הללו, הוא התגובה למלך ישוע. זה הדגש בסיפור על הכבשים והעיזים במתי כה. בסוף, ההבדל בין "בואו" לבין "לכו ממני" נובע מהיחס של כל אדם לאנשיו של ישוע, שבעצם מייצגים אותו בסיפור: "מה שעשיתם לאחד מאחיי הקטנים האלה, לי עשיתם" (פס' 40).

וכמובן, מה שמאפשר לנו להשתייך לישוע מלכתחילה, הוא מותו בעבורנו על הצלב. זה הדבר המדהים באמת לגבי ישוע, ולא רק העובדה שהוא היה מלך או שהוא ייסד מלכות של אהבה וחמלה. למען האמת, העובדה הזאת איננה מפתיעה כל כך. כל יהודי ידע שזה עומד לקרות יום אחד. לא, מה שהיה מדהים באמת בבשורה של ישוע, הוא שהמלך הזה מת כדי להציל את עמו, שהמשיח המיוחל היה למשיח צלוב.

היהודים ייחלו במשך מאות שנים למלך המשיח שיבוא ויציל אותם. היו להם גם תקוות לבואו של עבד ה' הסובל (שישעיהו ניבא עליו), ואפילו ציפיות מעורפלות ל"בן אדם" שמיימי, שיופיע בקץ העולם (לפי דניאל). אבל הם מעולם לא הבינו ששלושת הדמויות הללו יתגלמו באותו אדם! איש לא קשר את הקצוות האלה יחד, עד שישוע בא.

ישוע לא רק הכריז שהוא ההתגשמות של התקוות המשיחיות של ישראל (כלומר המלך), אלא גם קרא לעצמו לעיתים קרובות "בן האדם", וכוונתו הייתה לבן האדם השמימי שמוזכר בספר דניאל פרק ז. יותר מזה, ישוע אמר על בן האדם שהוא בא "לתת את נפשו כופר בעד רבים" (מרק' י 45), דבר המצביע בבירור על עבד ה' הסובל בספר ישעיהו נג 11. האם אתה מבין מה ישוע טען? הוא אמר שהוא עצמו הגשים - בעת ובעונה אחת - את תפקיד המשיח מבית דוד, את תפקיד העבד הסובל מספר ישעיהו, ואת תפקיד בן האדם מספר דניאל! ישוע לקח את הטבע

האלוהי של בן האדם, צירף את סבלו של העבד שהיה לכפרה, ולבסוף שילב את כל אלה בתפקידו כמשיח. לאחר שחיבר ישוע את כל הקצוות של תקוות היהודים, היה המלך הזה נשגב בהרבה מהמהפכן הארצי שהם קיוו לו. הוא היה מלך-עבד שמיימי, שהיה מוכן לסבול ולמות למען אנשיו כדי להושיע אותם, לעשות אותם צדיקים בעיני אביו ולהביא אותם אחר כבוד למלכותו.

לאור כל זה, אין פלא שישוע קובע שהכניסה למלכותו תלויה אך ורק בחזרה בתשובה מחטא ובאמונה בו ובפעולתו המכפרת על הצלב. כשישוע מדבר על "בשורת המלכות", הוא איננו מתכוון רק לכך שהמלכות באה, אלא אומר בעצם "המלכות באה ואתה יכול להיכנס אליה אם אתה מאוחד אתי, המלך, באמונה שאני לבדי יכול להושיע אותך מהחטא".

לפיכך, להיות אזרח במלכותו של המשיח, איננו רק עניין של "לחיות חיי מלכות", או "לנהוג לפי המופת של ישוע", או "לחיות כמו שישוע חי". אדם יכול להצהיר על עצמו שהוא "הולך אחרי ישוע", או "חי כמו שחיים במלכות", ועם זאת להיות מחוץ למלכות. אתה יכול לחיות כמו שישוע חי כמה שאתה רוצה, אבל אם אינך בא אל המלך הצלוב באמונה ואינך חוזר בתשובה, אם אינך מסתמך עליו לבדו ומאמין שהוא הקורבן המושלם על חטאיך והתקווה היחידה שלך לישועה, אינך משיחי ואינך אזרח מלכותו. כדי להיכנס למלכותו של ישוע, צריך לבוא אל המלך. לא די להריע לו על כך שהוא משמש לנו מופת מעולה ומראה לנו דרך טובה יותר לחיות. צריך להאמין בענווה שהוא האדון הצלוב שקם לתחייה, ושרק הוא יכול לשחרר אותך מגזר דין מוות. בסופו של דבר, הדרך היחידה אל המלכות היא הדם של המלך.

קריאה לחיות למען המלך

חמישית, להיות אזרח במלכות פירושו להיקרא לחיות כבן המלכות. באיגרת אל הרומים פרק ו, קורא שאול למאמינים להכיר בכך שהם ניצלו משלטון החטא ונכנסו למלכות האלוהים.

נקברנו איתו בטבילה למוות כדי שנתהלך גם אנחנו בחיים חדשים, כשם שהמשיח הוקם מן המתים על ידי כבודו של האב; שכן אם התאחדנו איתו במוות דומה למותו, כך גם נתאחד איתו בתחייתו. זאת אנו יודעים: האדם הישן אשר בנו נצלב איתו כדי שייהרס גוף החטא ולא נהיה עוד עבדים לחטא; שהרי המת משוחרר מן החטא. אבל אם מתנו עם המשיח, מאמינים אנו כי גם נחיה עמו. אנחנו יודעים כי המשיח, לאחר שקם מן המתים, לא ימות עוד; המוות לא יוסיף לשלוט בו. הרי במותו מת פעם אחת ולתמיד לגבי החטא, אך בחיותו הוא חי לאלוהים. בדרך זאת גם אתם חשבו את עצמכם מתים לגבי החטא, אך חיים לאלוהים במשיח ישוע (רומ' ו 4-11).

כאשר אנו נכנסים באמונה למלכות האלוהים, רוח הקודש נותנת לנו חיים חדשים. אנו הופכים לאזרחים של מלכות חדשה ולנתינים של מלך חדש. לפיכך יש לנו גם חובה חדשה לציית למלך זה ולחיות חיים שנותנים לו כבוד. זאת הסיבה ששאל אומר:

לכן, אל ימשול החטא בגופכם בן התמותה ואל יכניע אתכם לתאוותיו. ואל תמסרו את איבריכם לחטא ככלים של רשע, אלא מסרו את עצמכם לאלוהים כאנשים חיים שהוקמו מן המתים, ואת איבריכם תמסרו לאלוהים ככלים של צדק (רומ' ו 12-13).

עד שישוע יחזור, אנו, המאמינים, ממשיכים לחיות בדור החוטא הזה, ומלכנו קורא לנו לחיות חיים ראויים למלכות שאליה הוא קורא אותנו (תסל"א ב 12), להופיע "כמאורות בעולם" בתוך דור עיקש ופתלתול (פיל' ב 15). אין זה נכון שאנחנו נכנסים למלכות כי אנחנו חיים כבני המלכות. אנחנו חיים כבני המלכות כי אחרי שכבר נכנסנו למלכות באמצעות אמונה במלך, גילינו שיש לנו אדון חדש, תורה חדשה, מעמד חדש, חיים חדשים - ולכן אנו מתחילים לרצות לחיות כבני המלכות. בספר הבריתות נאמר שבעולם הזה חיי המלכות באים לידי ביטוי בעיקר בקהילה. חשבת על זה פעם? הקהילה היא המקום שבו המלכות של אלוהים נראית לעין בעידן הזה. קרא באיגרת אל האפסים ג 10-11:

וכך באמצעות הקהילה תיוודע עתה לרשויות ולממשלות שבשמיים חוכמת אלוהים העתירה, על פי תוכנית העולמים שעשה במשיח ישוע אדוננו (אפס' ג 10-11).

הקהילה היא הזירה שבה, מעל לכול, בחר אלוהים להפגין את חוכמתו ואת תפארת הבשורה. כפי שציינו רבים בעבר, הקהילה היא המאחז של מלכות האלוהים בעולם הזה. אין זה נכון לומר שהקהילה היא מלכות האלוהים. כפי שראינו, המשמעות של המלכות רחבה הרבה יותר. אבל נכון לומר שהקהילה היא המקום שבו אנו רואים את מלכות האלוהים מופגנת בעידן זה.

האם אתה רוצה לראות איך נראית מלכות האלוהים לפני שהושלמה? האם אתה רוצה לראות את חיי המלכות מתקיימים בעידן הזה? הבט בקהילה. זה המקום שבו מוצגת החוכמה של אלוהים, המקום שבו אנשים שהיו זרים בעבר, מתרצים זה לזה ומתאחדים הודות לישוע, המקום שבו רוח הקודש, רוח אלוהים, פועלת, יוצרת חיים מחדש ובונה אותם מחדש. זה המקום שבו עמו של אלוהים לומד לאהוב איש את רעהו, לשאת את העול ואת הצער זה של זה, לבכות יחד ולשמוח יחד, להיות ערבים זה לזה. מובן שהקהילה איננה מושלמת, אבל היא המקום שבו חיים את חיי המלכות ומציגים אותם לעולם הזקוק נואשות לישועה.

עמידה איתנה למרות האפלה

הצורך הנואש של העולם להיוושע מקשה מאוד על אזרחי מלכות המשיח לחיות בעידן הזה. העולם חש מאוים מהמשיחיים, וכך היה תמיד. בימי הקהילה הראשונה, ההכרזה "ישוע הוא אדון!" נחשבה להסתה ולזלזול בסמכותו של הקיסר, והמאמינים שאמרו זאת הוצאו להורג. היום, ההכרזה "ישוע הוא אדון" נחשבת לדחייה צרת אופקים ולגישה לא סובלנית כלפי פלורליזם, והעולם מגנה אותנו בשל כך.

אף פעם לא נאמר בכתובים שחיי המלכות והמאבק להישאר נאמן למלך, יהיו קלים. ישוע הבטיח שחסידי יירדפו, יהיו קורבן לגידופים

וללעג ואפילו ייהרגו. אבל גם בעיצומם של כל הקשיים האלה, אנחנו, המאמינים, עומדים איתן כי אנחנו יודעים שאלוהים הכין לנו נחלה טובה מכל מה שיכולנו אי פעם לדמיין.

ב"שיבת המלך", הספר האחרון ביצירת המופת של ג'ון רונלד רעואל טולקין, "שר הטבעות", מגיעים גיבורי הסיפור לחלק האפל ביותר של מסעם. הם עברו יותר מאלף ושש מאות קילומטר ברגל, ומגיעים לבסוף לארץ הרעה שאליה ביקשו להגיע, אבל מכל מיני סיבות, הכול נראה אבוד עכשיו. למרות הכול, ברגעים האפלים ביותר, אחד הגיבורים, סם, מביט לשמיים השחורים. כך כותב טולקין:

גבוה מעל אָפֶל דואַת, במערב, עדיין היו שמי הלילה חיוורים ומצועפים. והנה, מבעד לקרע בעננים, מעל צוק גבוה במרומי ההרים, ראה סם כוכב לבן מנצנץ לרגע קט. יופיו צבט את ליבו של סם כשנשא אליו את עיניו מן הארץ השכוחה הזאת, והתקווה שוב נייערה בו. כקן אור בהירה וצוננת פילחה אותו המחשבה כי בסופו של דבר, גם הצל אינו אלא דבר פעוט וחולף: יש אור ויש יופי נשגב שהוא לא ישלוט בהם לעולם.³

זהו אחד הרגעים האהובים עליי בסיפור, כי בדיוק שם, טולקין, שהאמין במשיח, מצביע על המקום שבו אנו מוצאים את האומץ לעמוד איתן למרות האפלה. האומץ הזה נובע מתקווה. הוא נובע מהידיעה שסבלותינו עכשיו הם דבר קטן וחולף, ושכמו שאמר שאול, הם אינם שקולים כנגד הכבוד העתיד להיגלות בנו כשמלכנו ישוב.

3 טולקין, ג'ון רונלד רעואל: "שר הטבעות: שיבת המלך", זמורה-ביתן, מוציאים לאור, 1998, עמ' 884.

פרק 7

הקפד להשאיר את הצלב במרכז

בספר "מסעות ההלך" מאת ג'והן באניין, גיבור הסיפור ששמו משיחי, משוחח בשלב מסוים עם שני ברנשים - צלמון וחונף. הם טוענים שגם הם, כמו משיחי, בדרך לעיר השמימית, והם משוכנעים למדי שיצליחו להגיע אליה כי רבים בארצם הלכו בדרך זו לפניהם.

כמובן, שני הברנשים האלה, צלמון וחונף, כלל לא יצליחו להגיע אל העיר. משיחי רואה את השניים לראשונה כשהם קופצים מעבר לחומה שלצד הדרך הצרה שמשחי צועד בה. הוא מבין, כמובן, יש בעיה כי הוא יודע שהכניסה החוקית היחידה אל הדרך הצרה היא השער שדרכו הוא נכנס, שער המסמל בסיפור חזרה בתשובה ואמונה במשיח הצלוב.

משיחי, שאף פעם איננו חושש לגשת ישר לעניין, לוחץ על השניים: "ולמה זה לא באתם דרך השער שנמצא בראשית הדרך?" השניים מסבירים בחיפזון כי אנשי ארצם חושבים שהשער רחוק מדי, ולכן החליטו מזמן "לקצר את הדרך".⁴ מלבד זאת, הם אומרים:

מה ההבדל באיזה אופן באנו לדרך הזו? הלוא כעת אנחנו פה כמון, אמנם אתה באת בשער ואנחנו דילגנו מעל החומה, אולם במה ייטב מצבך כעת משלנו?⁵

4 ג'והן באניין: "מסעות ההלך", הוצאת הגפן, 1987, עמ' 39.

5 שם, עמ' 41.

משיחי מזהיר את השניים שאדון העיר ציווה שכל מי שבא לעיר השמימית, חייב להיכנס לדרך הצרה בשער, ומראה להם מגילה שקיבל והתבקש להראות בשער העיר כדי להבטיח את כניסתו אליה. משיחי אומר להם: "כל אלה יחסרו לכם יען לא באתם דרך השער".⁶ באינני מבקש להראות שהדרך היחידה לישועה היא דרך השער - כלומר, באמצעות חזרה בתשובה ואמונה. לא די להתהלך כביכול בדרך המשיחית. אם אדם איננו נכנס דרך השער הזה, הוא לא באמת מאמין משיחי.

בשורה גדולה ורלוונטית יותר?

זה סיפור ישן, אבל הנקודה שבאינני מדגיש ישנה אף יותר. מאז ומעולם ניסו בני אדם להושיע את עצמם בדרכים הגיוניות מבחינתם, במקום לשמוע לאלוהים ולהיכנע לו. הם ניסו להבין איך לגרום לישועה לעבוד - איך לגרום לבשורה לעבוד - בלי להיכנס בשער, כלומר בנפרד מהצלב של ישוע המשיח.

זה לא פחות נכון בימינו. אני בהחלט מאמין שאחת הסכנות הגדולות ביותר לגוף המשיח היום, היא הפיתוי לשנות את הבשורה ולנסח אותה מחדש, ולהציג בשורה שבמרכזה ניצב כל דבר מלבד מותו של ישוע על הצלב במקום החוטאים.

הלחץ לעשות זאת הוא עצום, ונראה שהוא נובע מכיוונים שונים. אחד המקורות העיקריים ללחץ הוא הרעיון שנהיה נפוץ יותר ויותר, ולפיו הבשורה של סליחת החטאים באמצעות מותו של ישוע, איננה "גדולה" מספיק. הטענה היא שהבשורה איננה נותנת מענה לבעיות כמו מלחמה, דיכוי, עוני ועוול, ושלמעשה היא "לא מאוד חשובה", כמו שכתב מחבר אחד, כשמדובר בבעיות האמיתיות של העולם הזה.

אני חושב שהטענה הזאת שקרית לחלוטין. כל הבעיות שצוינו הן בשורשיהן תוצאה של חטא, וזו איוולת לחשוב שאם ננקוט פעולה נמרצת, אם נדאג קצת יותר, אם נחיה קצת יותר "את החיים שישוע חי",

6 שם, עמ' 41.

נוכל לפתור את הבעיות האלה. לא, הצלב הוא היחיד שבאמת מספק מענה אחת ולתמיד לחטא, והוא שמאפשר לבני אדם להיכנס למלכות המושלמת של אלוהים.

אף על פי כן, דומה שהלחץ למצוא בשורה "גדולה" יותר, "רלוונטית" יותר, השתלט על רבים. שוב ושוב, בספר אחרי ספר, אנו רואים תיאורים של הבשורה, שבסופו של דבר מעבירים את הצלב לתפקיד משני. את מקומו תופסות הכרזות שהלב של הבשורה הוא שאלוהים בורא מחדש את העולם, או שהוא הבטיח מלכות שתשיב את הסדר על כנו, או שהוא קורא לנו להצטרף אליו לחולל שינוי בחברה ובתרבות שלנו. יהיו הפרטים המדויקים אשר יהיו, התוצאה היא ששוב ושוב, מותו של ישוע במקום החוטאים, נתפס כדבר מובן מאליו, שולי, או אפילו (לפעמים בכוונה) כדבר שראוי להתעלם ממנו.

שלוש בשורות חלופיות

נראה לי שגם בקרב מאמינים הצלב נדחק אט אט אל השוליים בדרכים שונות. כמה בשורות "גדולות יותר וטובות יותר" מקודמות בשנים האחרונות, ודומה שכל אחת מהן זוכה לתומכים רבים. כל עוד הבשורות ה"גדולות" האלה בוחרות להציב במרכזן משהו שהוא איננו הצלב, אני טוען שהן קטנות מהבשורה, או שאינן הבשורה כלל. הרשה לי לתת לך שלוש דוגמאות לכך.

ההכרזה "ישוע הוא אדון" איננה הבשורה

לפי אחת הבשורות הפופולאריות ה"גדולות" האלה, החדשות הטובות הן פשוט ההכרזה ש"ישוע הוא אדון". כמו שכרוז נכנס לעיר ומכריז ש"הקיסר הוא אדון", כך משיחיים צריכים להכריז שהחדשות הטובות הן שישוע הוא השולט, ושהוא בעיצומו של תהליך שבו הוא "מְרצה את העולם אל עצמו" ומכפיף אותו לשלטונו.

כמובן, ההצהרה ש"ישוע הוא אדון" היא נהדרת ונכונה לחלוטין!

ההכרזה שהוא אדון חיונית למסר של הבשורה. לכן שאול מצהיר באיגרת אל הרומים י 9 שמי שמודה ש"ישוע הוא האדון" - ייושע, ולכן הוא אומר באיגרת הראשונה אל הקורינתים יב 3 ש"אין איש יכול לומר 'ישוע הוא האדון' אלא ברוח הקודש".

אבל אין זה נכון לומר שההכרזה "ישוע הוא האדון" היא סך כל הבשורה ומהותה. כבר ראינו שהמשיחיים הראשונים אמרו הרבה יותר מזה כשהכריזו את הבשורה. נכון, במעשי השליחים פרק ב הכריז פטרוס: "לכן ידע נא כל בית ישראל בבירור, שאלוהים שם לאדון ולמשיח את ישוע זה אשר אתם צלבתם" (פס' 36), אבל לפני הצהרה זו ואחריה, ניתן הסבר מלא על משמעות העובדה שישוע הוא אדון. המשמעות היא שהאדון ישוע נצלב, נקבר וקם לתחייה, ומעל לכול, שמותו ותחייתו סיפקו אחת ולתמיד סליחת חטאים לאלה שחוזרים בתשובה ומאמינים בו. פטרוס לא רק הכריז שישוע הוא אדון, אלא גם הצהיר שהאדון הזה פעל למען המאמינים כדי להושיע אותם מזעם אלוהים על חטאם.

צריך להיות ברור בשלב זה שהאמירה "ישוע הוא אדון", איננה חדשות טובות כלל אם איננו מסבירים שישוע הוא לא רק אדון אלא גם מושיע. אדנות מרמזת על הזכות לשפוט, וכבר ראינו שאלוהים מתכוון לשפוט את בני האדם על רוע. לפיכך, לחוטא שמורד באלוהים ובמשיחו, ההכרזה שישוע הוא אדון, היא בשורה איומה. פירושה הוא שהאויב שלך זכה בכס הכבוד, וכעת הוא עומד לשפוט אותך על כך שמרדת בו.

כדי שהחדשות האלה יהיו טובות ולא רק מפחידות, עליהן להציע דרך שבה תוכל לקבל מחילה על המרד שלך, דרך שבה תהיה רצוי לאדון האחד והיחיד. זה בדיוק מה שאנו רואים בבית החדשה - לא רק את ההכרזה שישוע הוא אדון, אלא גם שהאדון ישוע נצלב כדי שחוטאים יקבלו סליחת חטאים ויזכו לשמחת מלכותו הקרבה. אחרת ההצהרה ש"ישוע הוא אדון", היא גזר דין מוות.

בריאה-חטא-פדות-התגשמות איננה הבשורה

מאמינים רבים סיכמו את הסיפור של הכתובים בארבע מילים: בריאה, חטא, פדות, התגשמות.

למעשה זאת דרך טובה מאוד לסכם את העלילה המרכזית של ספר הבריתות. אלוהים בורא את העולם, האדם חוטא, אלוהים פועל באמצעות המשיח ישוע כדי לפדות בני אדם כדי שיהיו לו לעם, וההיסטוריה מגיעה לסיומה בהתגשמות המלאה של מלכותו המפוארת. זוהי דרך מצוינת לזכור את סיפור העלילה הבסיסי של ספר הבריתות, מבראשית ועד ההתגלות. למעשה, כשאתה מבין ומציג כראוי את המתווה של בריאה-חטא-פדות-התגשמות, הוא מספק מסגרת טובה להכרזה נאמנה של הבשורה.

אבל הבעיה היא שהיו אנשים שהשתמשו בצורה שגויה במתווה הזו של בריאה-חטא-פדות-התגשמות, ושמו את הדגש של הבשורה על ההבטחה של אלוהים לברוא מחדש את העולם, ולא על הצלב. לפיכך, "בשורת" הבריאה-חטא-פדות-התגשמות מוצגת בדרך כלל בערך כך:

הבשורה היא החדשות שבראשית ברא אלוהים את העולם וכל דבר בעולם. במקור העולם היה טוב מאוד, אבל בני האדם מרדו בשלטון האלוהים ודרדרו את העולם לתוהו ובוהו. הקשר בין בני אדם לאלוהים השתבש, וכך גם הקשר שלהם עם הזולת, עם עצמם ועם עולמם. אבל אחרי החטא, הבטיח אלוהים לשלוח מלך שיפדה בני אדם כדי שיהיו לו לעם, וישר שוב את ההדורים בין הבריאה לבין אלוהים. הבטחה זו החלה להתממש עם בואו של ישוע המשיח, אבל היא תתגשם סופית, או תושלם, כאשר המלך ישוע ישוב.

כל דבר בפסקה זו הוא נכון, כמוכן. אבל זאת איננה הבשורה. בדיוק כשם שההכרזה ש"ישוע הוא אדון" איננה חדשות טובות, אלא אם כן יש דרך לקבל מחילה על המרד שלך בו, כך גם העובדה שאלוהים בורא מחדש את העולם, איננה חדשות טובות, אלא אם כן אתה יכול להיות חלק ממנו. כמוכן, שימוש במתווה בריאה-חטא-פדות-התגשמות, הוא בהחלט דרך טובה להסביר את הבשורה. למעשה, המושגים "בריאה" ו"חטא" מתיישבים כמעט לחלוטין עם המושגים שלנו לגבי "אלוהים" ו"אדם". אבל הנקודה המכריעה היא במושג "פדות". כדי להכריז את הבשורה

באמת, בשלב הזה עלינו לתאר ולהסביר בקפידה את מותו ותחייתו של ישוע, ולומר מהי התגובה שאלוהים דורש מחוטאים. אם נאמר רק שאלוהים פודה בני אדם ובורא מחדש את העולם, אבל לא נאמר איך הוא עושה זאת (דרך מותו ותחייתו של ישוע) וכיצד אדם יכול לקחת חלק בפדות זו (דרך חזרה בתשובה מחטא ואמונה בישוע), הרי שלא הכרזנו את הבשורה. פשוט סיפרנו את הסיפור של ספר הבריתות בקווי מתאר כלליים, והותרנו את החוטאים כשפניהם דבוקים לחלון, מסתכלים פנימה.

שינוי חברתי איננו הבשורה

דומה שהשאיפה לראות שינוי חברתי שמתחולל בעקבות פעילות של משיחיים, מעסיקה לאחרונה מאמינים רבים. אני סבור שזו מטרה אצילית, ואני גם חושב שהמאמץ להתנגד לרוע בחברה, גם במישור האישי וגם במישור הכללי, עולה בקנה אחד עם הכתובים. שאול אומר לנו: "נגמול טוב לכל אדם, ובייחוד לבני אמונתנו" (גלט' ו 10). ישוע אומר לנו לדאוג לזולת, כולל הזרים שבינינו (לוקס י 25-37). הוא גם אומר לנו: "יאר נא אורכם לפני בני אדם, למען יראו את מעשיכם הטובים ויכבדו את אביכם שבשמיים" (מתי ה 16).

אבל אנשים רבים הדוגלים בשינוי, מרחיקים לכת ומוצאים במסר הבסיסי של הכתובים צידוק "לגאול את החברה". לטענתם, אם אלוהים פועל כדי לברוא מחדש את העולם, הרי שבאחריותנו להצטרף אליו לעבודה, לאסוף את חומרי הבנייה של המלכות ולעשות צעדים ניכרים לכינון מלכות אלוהים בשכונות שלנו, בערים שלנו, במדינות שלנו ובעולם שלנו. הם אומרים: "עלינו לעשות מה שאנחנו רואים שאלוהים עושה".

הרשה לי לשים על השולחן את כל המחשבות שלי בעניין. יש לי כמה הסתייגויות תיאולוגיות חשובות לגבי הגישה של השינוי החברתי. אינני משוכנע שכתבי הקודש מייחסים לשינוי חברתי חשיבות כה עליונה כמו זאת שמייחסים לו הדוגלים בשינוי. יש לכך כמה סיבות. ראשית, אינני חושב שהאחריות שהטיל אלוהים על האדם בבראשית א 28 נועדה רק

למאמינים אלא לכלל בני אנוש. גם אינני חושב שדרכה של החברה האנושית, הן בכתובים והן בהיסטוריה, מובילה לאלוהים. אני חושב שדרכה של החברה האנושית בכלל, אם כי לא של כל פרט בה, מוביל למשפט (ראה התג' יז-יט). לפיכך, אני חושב שהאופטימיות של רבים מהדוגלים בשינוי, המאמינים שאפשר "לשנות את העולם", היא מטעה, ובסופו של דבר יתברר שהיא מרפה את ידיהם.

אבל כל זה הוא חלק מדיון מקראי-תיאולוגי עצום, ואיננו הדבר העיקרי שאני רוצה לעסוק בו. אני באמת חושב שאפשר לדגול במסירות בשינוי, ובמקביל, להקפיד לשמור על מקומו של צלב ישוע במרכז הסיפור של הכתובים ושל הבשורה. אחרי הכול, האנשים שאלוהים סלח להם ופדה אותם, הם האנשים שבהם ישתמש אלוהים כדי לחולל שינוי, וסליחת חטאים וגאולה מוענקות רק באמצעות הצלב.

הדבר העיקרי שבו אני רוצה לעסוק, הוא נושא שאני מקווה שידידי המשיחיים הדוגלים בשינוי, יסכימו איתו מכל הלב. אצל כמה מהדוגלים בשינוי, גאולת החברה הופכת לאט לאט להבטחה הגדולה ולנקודה המרכזית של הבשורה - מה שאומר כמובן שהצלב, בכוונה או שלא בכוונה, נדחק לשוליים. אפשר לראות זאת בספרים רבים הקוראים לשים דגש עיקרי על שינוי חברתי. ההתלהבות והשמחה הגדולות ביותר נובעות מההבטחה לחברה מתוקנת ולא מפועלו של ישוע על הצלב. הפניות הנלהבות ביותר הן אלה הקוראות לאנשים להצטרף לפעולתו של אלוהים לשינוי העולם, ולא אלה הקוראות להם לחזור בתשובה ולהאמין בישוע. הציר המרכזי של הכתובים כפי שהם מציגים אותו, איננו מותו המכפר של ישוע על הצלב, אלא בריאת העולם מחדש. תוך כדי כך, המשיחיות מתבססת פחות ופחות על חסד ואמונה, והופכת לדת בנאלית של "אם נחיה בצורה כזאת וכזאת, נשנה את העולם". זאת איננה משיחיות, זאת מוסריות נוקשה ומופרזת.

אבן נגף וסכלות

בסופו של דבר, אני תוהה אם הדחף לדחוק את הצלב לשוליים, נובע מעצם העובדה שהעולם פשוט לא אוהב את הצלב. במקרה הטוב, בני האדם

חושבים שהבשורה היא אגדה מגוחכת, ובמקרה הרע, שקר מפלצתי. אבל זה לא צריך להפתיע אותנו. שאול אמר לנו שזה יקרה. הוא אמר שהמסר של הצלב יהיה אבן נגף לחלק מהאנשים, וסכלות לשאר!

העובדה שאנחנו באמת רוצים שהבשורה תשבה את ליבו של העולם, מוסיפה לחץ עצום על המשיחיים למצוא דרך לא לדבר כל כך הרבה על הצלב. הרי אנחנו רוצים שהעולם יקבל את הבשורה, לא יצחק עליה, נכון? אבל אנחנו פשוט צריכים להכיר בכך שהמסר של הצלב יישמע כמו שטויות לאנשים סביבנו. הוא יגרום לנו, המאמינים, להישמע כמו טיפשים, ובהחלט יכשיל את הניסיונות שלנו "להתחבר" ללא מאמינים ולהוכיח להם שאנחנו נחמדים, לא מזיקים ולא שונים מכולם. המשיחיים יכולים לגרום לעולם לחשוב שהם נחמדים, עד לרגע שבו הם מתחילים לדבר על ישועה באמצעות אדם צלוב. בשלב זה הנחמדות מתאדה, לא משנה עד כמה טיפחת אותה.

אף על פי כן, הכתובים מבהירים במפורש שהצלב חייב להישאר במרכז הבשורה. איננו יכולים להזיז אותו הצידה, ואיננו יכולים להחליף אותו בכל אמת אחרת - הצלב הוא הלב, המרכז והמעין המתגבר של הבשורה. אם נעשה זאת, נציג לעולם דבר מה שאינו מושיע, וזאת איננה הבשורה כלל.

ספר הבריתות מנחה אותנו בבירור כיצד להגיב ללחץ כלשהו שמטרתו להרחיק את הצלב מהמרכז של הבשורה. עלינו להתנגד לכך. ראה מה שאול אמר באיגרת הראשונה אל הקורינתים. הוא ידע שהמסר של הצלב נשמע לאנשים סביבו כמו שיגעון, במקרה הטוב. הוא ידע שהם ידחו את הבשורה עקב כך, שהבשורה תהיה מתועבת בעיניהם. אבל אפילו לנוכח דחייה ודאית זאת, הוא אמר: "אנחנו מכריזים משיח צלוב" (קור"א א 23). למעשה הוא אמר שהחליט "שלא לדעת דבר בקרבכם זולת ישוע המשיח - והוא צלוב" (קור"א ב 2). וכפי שכתב בסוף האיגרת, הוא החליט זאת כי העובדה "שהמשיח מת בעד חטאינו, לפי הכתובים" (קור"א טו 2), לא הייתה רק עובדה חשובה, או אפילו חשובה מאוד. היא הייתה העובדה החשובה ביותר, ולכן שאול מסר אותה "בראש ובראשונה" (קור"א טו 3).

ואם זה יעורר לעג מצד העולם? ואם בני אדם מגיבים טוב יותר לבשורה הנוטה לכיוון בריאת העולם מחדש במקום לכיוון מותו של ישוע במקום החוטאים? ואם אנשים צוחקים על הבשורה כי היא מדברת על אדם שמת על צלב? שאול החליט שהוא מכריז על הצלב ומצידו, שיחשבו שזה מגוחך; שיחשבו שזה טיפשי, שכן הוא ידע ש"סכלות אלוהים חכמה מבני אדם" (קור"א א 25).

שאול וידא שהצלב הוא הנקודה המרכזית של הבשורה שהוא הכריז, ואנחנו צריכים לעשות כמותו. אם אנחנו נותנים לכל דבר אחר להיות במרכז, אנחנו גם יכולים לומר: "הרשה לי לעזור לך לקפוץ מעבר לחומה. סמוך עליי. אתה תהיה בסדר".

פרק 8

כוח הבשורה

לפני שסיימתי את לימודיי בקולג', שניים מחבריי הטובים ביותר ואני החלטנו לנסוע לטיול ארוך מעיר הולדתנו במזרח טקסס לפארק הלאומי ילוסטון. זה היה טיול נהדר, מעין טקס מעבר של שלושה בחורים שקפצו קפיצת ראש למים העמוקים של חיי הבגרות.

כפי שאתה יכול לדמיין, ראינו במסענו נופים מדהימים של הרים, גייזרים, מעיינות גופרית חמים, והרבה מאוד איילי קורא. בוקר אחד החלטנו לצאת לטיול רגלי, והסכמנו בינינו שרק בשביל ההרפתקה, לא ניקח איתנו מפה. רצינו לראות לאן הדרך מובילה. ארזנו ארוחת צהריים וטלפונים סלולריים בתרמילי הגב שלנו, ויצאנו לדרך.

הלכנו מרחק רב, ואחרי זמן מה התחלנו להתבדח שהנה אנחנו בפארק הלאומי ילוסטון, אבל הוא לא נראה שונה בהרבה מהיער במזרח טקסס, שבה גדלנו. עצי אורן גדולים הקיפו אותנו מכל עבר, ומדי פעם בפעם נאלצנו לקפץ מעל אפיק נחל קטן שחצה את דרכנו. אבל לא היה הרבה מה לראות, והתחלנו לאבד סבלנות.

פתאום, לפני שמישהו מאיתנו שם לב שמישהו משתנה, הגענו לסוף היער ומצאנו את עצמנו על שפת הקניון הגדול של ילוסטון. מתחתינו נמתח ערוץ ארוך מאוד מרהיב ביופיו, ובקרקעיתו זרם נהר, בוהק בשמש. מתחתינו התעופפו ציפורים, ומעלינו נעו במהירות עננים נמוכים, שנסחפו, כך אני משער, ברוח שנשבה בערוץ.

תחושה נהדרת של קטנות אפפה אותי בזמן שעמדתי ובהיתי בנוף המסחרר הפרוש מתחתיי והבטתי בשמיים. למשך כמה רגעים נותרנו שלושתנו - בפעם הראשונה באותו יום - ללא מילים. ואז החל אחד מחבריי לשיר,

אל ואדון, שוכן בסתר רעם,
ברוב פליאה אביט בפועלך.⁷

הוא לא היה זמר טוב, אבל הכוונה שלו הייתה טובה. בדקות הבאות עמדנו על שפת הקניון הגדול של ילוסטון והיללנו את אלוהים, שברא את יצירת המופת הזאת המעוררת יראת כבוד.

למה אנחנו מתעלמים?

אני חושב שהבשורה הייתה מדהימה אותנו באותה מידה, אילו עצרנו לרגע וחשבנו עליה ברצינות. כמה זמן עבר מאז הסתכלת לאחרונה אל מעבר לפרטי הפרטים של החיים בעולם הזה, וראית את גודל המעשה שעשה אלוהים למעננו באמצעות ישוע? האם חשבת על החסד הבלתי נתפס שלו כשסלח לאנשים שמרדו בו? האם חשבת על תוכניתו המדהימה לשלוח את בנו למות במקומם, ועל תוכניתו לכונן את כס מלכותו של ישוע, שקם לתחייה, בממלכה שכולה צדק? האם חשבת על תוכניתו להביס את החטא והרשע לנצח ולהביא את האנשים שהוא הושיע וגאל בדמו, לארץ חדשה ולשמיים חדשים?

אם כן, איך זה שאני נותן ליופי, לכוח ולמשמעות האדירה של הבשורה לפרוח לי מהראש לעיתים כה קרובות ולזמן כה רב? למה המחשבות והרגשות שלי נשלטים בדרך כלל על ידי שאלות מטופשות כמו האם המכונית שלי נקייה, מה קורה בחדשות עכשיו, או האם נהנית מארוחת הצוהריים שלי היום, ולא על ידי האמיתות הנהדרות האלה?

7 "אל ואדון שוכן בסתר רעם", ראה שירון "הלל וזמרת יה", קרן אחווה משיחית, 1976.

למה אני כל הזמן מארגן את חיי וחושב עליהם בראייה כל כך צרה, ולא לאור הנצח? למה הבשורה הזאת איננה מחלחלת בעקביות ליחסים שלי עם אשתי וילדיי, עם עמיתיי וחבריי, ועם חברי הקהילה, ומשפיעה עליהם עמוקות?

אני יודע בדיוק למה. כי אני חוטא, והארציות תמשיך להישאר בליבי ולהילחם בי עד היום שבו ישוב ישוע. אבל עד שיגיע היום הזה, אני רוצה להילחם בה. אני רוצה להילחם בעצלות הרוחנית - בקהות החושים והערפול שהעולם הזה מאיים ללא הרף לכפות עליי. אני רוצה לאמץ את הבשורה הזאת בחוזקה, ולתת לה להשפיע על הכול - על המעשים שלי, על הדברים שאני מחבב, על הרגשות, התשוקות, המחשבות והרצון שלי. אני מקווה שגם אתה רוצה בכך, ואני מקווה שהספר הקטן הזה עוזר לך לראות מבעד לעצים את החשיבות האדירה של מה שעשה אלוהים למעננו באמצעות ישוע. אבל מה עכשיו? הרשה לי לציין רק כמה דברים - יש מיליון דברים אחרים שלא אציין - בנוגע לאופן שבו הבשורה של ישוע צריכה להשפיע על חיינו.

חזור בתשובה והאמן

ראשית, אם אינך משיחי, תודה שקראת בספר הזה עד כאן. אני מקווה שניצלת את ההזדמנות להקדיש קצת מחשבה לבשורה של ישוע, ואני מתפלל שהיא תחדור עמוק לנפשך. אני חושב שיהיה לך קל למדי לענות על השאלה "מה עכשיו". אינך צריך לעשות מיליון דברים, אלא רק דבר אחד: חזור בתשובה על חטאיך והאמן בישוע. כלומר, הכר בפשיטת הרגל הרוחנית שלך, הודה בחוסר היכולת המוחלט שלך להושיע את עצמך, ובוא לישוע. זו התקווה היחידה שאי פעם תקבל סליחת חטאים ותוצדק לפני אלוהים.

אינך צריך לעבור תהליך מייגע כדי להיות משיחי. אינך צריך להשיג דבר. ישוע כבר השיג את כל מה שאתה צריך. מה שהבשורה קוראת לך לעשות, הוא להפנות את ליבך מהחטא ולפנות לישוע באמונה - כלומר לבטוח בו ולסמוך עליו. הבשורה קוראת לך לבוא אליו ולומר: "אני יודע

שאינני יכול להושיע את עצמי, ישוע, ואני סומך עליך שתעשה את זה בשבילי".

אחר כך ייפתח בפניך עולם שלם. אבל הכול מתחיל בחזרה בתשובה על חטא ובאמונה שישוע יושיע אותך.

בוא אל המנוחה

אם אתה משיחי, הבשורה קוראת לך בראש ובראשונה לבטוח בישוע המשיח ולשמוח בישועה הוודאית שהוא העניק לך. הודות לישוע, וכיוון שאני יודע שאני מאוחד איתו באמצעות אמונה, אני יכול להילחם במחשבות שהישועה שלי שברירית או חולפת, ולא להתפתות להן. בין שאני מרגיש זאת בכל רגע נתון ובין שאינני מרגיש, אני יכול לדעת - עמוק בתוכי, מעבר לכל השאלות המציקות - שאני שייך לישוע ושאיך אחד אינו יכול לחטוף אותי מידו. הסיבה לכך היא שהבשורה אומרת לי שהצדקה שלי בעיני אלוהים איננה מבוססת על סימון כרטיס בינגו רוחני. פרי? יש. תפילה? יש! הגות? יש, יש, יש! מעולה! אני מרגיש ממש נושע היום!

זה מגוחך לאור מה שהבשורה אומרת על ישוע! תודה לאל, היחסים שלי איתו אינם מבוססים על הרצון ההפכףך שלי או על היכולת שלי לחיות חיי חסידות. לא, אלוהים כבר נתן פסק דין לגביי - הוא סלח לי! יותר מזה, פסק הדין הזה לא ישתנה לעולם כי הוא מבוסס לעד אך ורק על ישוע - על המוות שלו על הצלב במקומי, ועל ההפגעה שלו בשבילי, אפילו עכשיו, לפני כס האלוהים.

אם אתה משיחי, הצלב של ישוע ניצב כסלע איתן בחייך, מעיד בקביעות על אהבתו של אלוהים אליך ועל נחישותו לקרב אותך אליו. כמו שאמר שאול באיגרת אל הרומים: "אם אלוהים איתנו, מי יעמוד נגדנו? הוא אשר לא חשך את בנו שלו, אלא מסר אותו בעד כולנו, האם לא יעניק לנו איתו את הכול?" (רומ' ח 31-32).

אהוב את אנשי המשיח

כמו כן, הבשורה צריכה להניע אותך לאהוב בצורה עמוקה יותר וחיה יותר את המאמינים - את קהילת אלוהים. אף אחד מאיתנו, המשיחיים, לא בא בזכות עצמו אל הנחלה שהכין לנו אלוהים. אנחנו לא אזרחי המלכות שהצליחו בכוחות עצמם. אנחנו שותפים להבטחות של אלוהים רק משום שאנחנו יודעים שאנחנו תלויים בישוע המשיח לשם ישועתנו, ושנחנו מאוחדים איתו בזכות האמונה.

אבל הנה האתגר. האם אתה מבין שזה נכון גם לגבי אח או אחות בקהילה שמרגיזים אותך? הם מאמינים באותו ישוע שבו אתה מאמין, ואוהבים את אותו ישוע שאותו אתה אוהב, ואפילו יותר. הם נושעו וחסאיהם נסלחו להם על ידי אותו אדון שהושיע אותך וסלח לך. חשוב על האח או על האחות שלא טרחת להכיר כי לא חשבת שתתיידדו בקלות. חשוב על אדם שאתה מסוכסך איתו ולא רצית להתפייס איתו. עכשיו זכור שהאדם הזה אוהב את אותו אדון שאתה אוהב, ובוטח באותו אדון שבו אתה בוטח. זכור שאותו אדון שמת למענך, מת גם למענו.

אני תוהה אם אתה מבין בצורה מספיק עמוקה את בשורת ישוע המשיח - החדשות הטובות שישוע הושיע אותך אף על פי שלא הגיע לך - כך שתוכל להבליג על הטענות הפעוטות שיש לך על האחים והאחיות שלך. אני תוהה אם אתה מבין את הבשורה בצורה מספיק עמוקה, כך שהיא תכסה על חטאיהם כלפיך, אפילו המכאיבים ביותר, ותסייע לך לסלוח להם ולאהוב אותם בדיוק כפי שעשה ישוע למענך ולמענם.

אני תוהה אם אהבתו העצומה של אלוהים כלפיך, הגבירה את אהבתך לאחרים.

הכרז את הבשורה לעולם

לא זו בלבד, אני גם תוהה אם החסד של אלוהים כלפיך גרם לך לאהוב יותר את העולם סביבך ולהשתוקק לראות שאנשים מעוניינים להכיר את ישוע המשיח ולהאמין בו. אם נבין באמת את החסד שאלוהים הראה לנו, נהיה להוטים לראות את אלוהים מגלה את חסדו גם לאחרים.

לאחר תחייתו, הופיע ישוע בפני תלמידיו ואמר להם: "כך כתוב, שהמשיח יסבול ויקום מן המתים ביום השלישי, ובשמו תוכרז תשובה וסליחת חטאים לכל הגויים החל מירושלים". תוכניתו הגדולה של אלוהים להושיע את בני האדם, הוצגה לתלמידים בברור ובבהירות. ואחר כך, למרבה התדהמה, הוסיף ישוע: "אתם עדים לדברים האלה" (לוקס כד 46-48). תמיד דמיינתי שכאשר התלמידים שמעו את זה, הם החווירו כסיד! המטרה של אלוהים הייתה לגאול את העולם, לא פחות, והנה ישוע אומר להם שהם אלה שישלימו את המשימה הזו!

אינני יודע מה אתה חושב, אבל המחשבה הזאת גורמת לי להרגיש מאוד לא ראוי. אלוהים מתכוון לממש את מטרותיו בעולם באמצעותנו? זה מדהים! אבל אם אתה מרגיש לא ראוי ולא כשיר, הרשה לי לעודד אותך קצת. אתה לא ראוי, ואתה בהחלט לא כשיר! איך זה בתור עידוד? הסתכל עלינו - בני אדם חלשים, שבריריים, שעדיין נאבקים בחטא כל יום בחיינו. ובכל זאת, ישוע אומר לנו: "אתם תהיו העדים שלי". אלוהים נחוש להושיע חוטאים באמצעות הבשורה שאנחנו משרים - בין שאנחנו מכריזים או מלמדים אותה ובין שאנחנו מדברים עליה סביב השולחן עם חברים, בני משפחה ועמיתים.

האם אי פעם תהית מדוע המלאך שדיבר אל קורנליוס במעשי השליחים פרק י, לא בישר לו את הבשורה? למה צריך היה להטריח את קורנליוס לשלוח אנשים לקרוא לפטרוס, שהיה בעיר אחרת לגמרי? אם המלאך אמר לקורנליוס את כל מה שאמר, אין ספק שהוא היה יכול לבשר לו את הבשורה! אבל לא, אלוהים קבע שהבשורה תופץ באמצעות עדותם של המאמינים, כלומר, תצא מפייהם של האנשים שבעצמם אימצו את החדשות הטובות על ישוע וקיבלו את סליחת החטאים שהוא נותן. אם אתה משיחי, עליך להבין שאתה מחזיק בידיך את בשורת הישועה האמיתית היחידה שהעולם ישמע אי פעם. לעולם לא תהיה בשורה אחרת, ולאנשים אין שום דרך אחרת להיוושע מחטאיהם. אם המשפחה, החברים והעמיתים שלך יזכו להיוושע מהחטאים שלהם, זה יקרה כי מישהו בישר להם את הבשורה של ישוע המשיח. לכן ישוע

מצווה עלינו ללכת לכל העולם ולהכריז וללמד את החדשות הטובות. לכך גם התכוון שאול כששאל באיגרת אל הרומים י: "וכיצד יאמינו בזה אשר לא שמעו אותו? וכיצד ישמעו באין מבשר?" (רומ' י 14). יש הרבה דברים טובים שאנחנו יכולים לעשות בתור משיחיים, אך האמת היא שגם אנשים שאינם מאמינים יעשו בשמחה את רוב הדברים הטובים האלה. אבל אם אנחנו, המשיחיים, נכשלים בהכרזת בשורתו של ישוע, מי יעשה זאת? אף אחד.

לכן, תן לאמיתות של הבשורה לחדור לליבך ואפילו לשבור אותן למען אלה שאינם מכירים את ישוע המשיח. חשוב מה יהיה על חבריך, בני משפחתך ועמיתיך שיעמדו ללא ישוע המשיח לפני אלוהים הצדיק. זכור מה החסד של אלוהים עשה בחיים שלך, ודמיון מה הוא יכול לעשות בחיים שלהם. אחר כך קח נשימה עמוקה, התפלל שרוח אלוהים תפעל, פתח את הפה ודבר!

השתוקק אליו

לבסוף, הבשורה צריכה לגרום לנו להשתוקק ליום שבו יחזור ישוע המשיח להקים את מלכותו במלואה, באופן סופי ולנצח. איננו משתוקקים אך ורק להיות במלכות. איננו מייחלים לשובו של ישוע רק כי אנחנו רוצים לחיות בעולם שבו הרוע הובס והצדק מושל.

אלה הבטחות נהדרות, אבל אפילו הן אינן גדולות מספיק. אם נבין את הבשורה בצורה נכונה, לא נשתוקק כל כך למלכות אלא למלך. בזכות הבשורה אנחנו מכירים אותו ואוהבים אותו, ולכן אנחנו משתוקקים להיות איתו. "אבי, אלה שנתתם לי רצוני שיהיו גם הם איתי באשר אני" (יוח' יז 24). גם אנחנו רוצים להיות איתו ולהשתחוות לו עם עוד מיליוני בני אדם.

בספר ההתגלות יש חזון מדהים של מה שאלוהים הכין לנו, אוהביו. המידע מועט, אבל עדיין אפשר להרגיש את התחושה הנהדרת של ניצחון, שמחה, מנוחה ונצחיות בתיאור זה של הנושעים המשתחוים לישוע המשיח.

אחרי כן ראיתי והנה המון רב, אשר לא יכול איש למנותו, מכל האומות והשבטים והעמים והלשונות – עומדים לפני הכיסא ולפני השה, והם לבושים גלימות לבנות וכפות תמרים בידיהם, וקוראים בקול גדול: "הישועה לאלוהינו היושב על הכיסא ולשה" (התג' ז 9-10).

הבשורה מניעה אותנו להשתוקק ליום הזה. גם כשאנו נתקלים בניסיונות, ברדיפות, בהטרדות, בפיתויים, בבלבול, באדישות ובתשישות מהעולם הזה, הבשורה מצביעה לנו על השמיים. שם מלכנו ישוע - שה האלוהים שנצלב במקומו וקם מן המתים - יושב עכשיו ומפגיע בעדנו. ולא זו בלבד, אלא שהבשורה גם קוראת לנו להתקדם אל היום האחרון, שבו יתמלאו השמיים בקולות הצהלה של מיליוני מיליונים של נושעים שמריעים לו - המושיע שנצלב והמלך שקם לתחייה.

תודה מיוחדת

כמו כל מחבר המוציא לאור ספר, גם אני חב תודה על ספר זה לאנשים רבים לאין ספור. אדם איננו לומד ואיננו חושב במנותק מסביבתו, ואני יכול לבלות יום שלם בציון שמות של אחים ואחיות שאיתם דיברתי ואיתם חשבתי על הבשורה בעשור האחרון. אבל אני רוצה לומר תודה מיוחדת לכמה אנשים.

ראשית, תודה לצוות הנהדר בהוצאת Crossway, שלקח סיכון לפרסם ספר של מחבר לא מוכר. אם אלוהים יראה לנכון להשתמש בספר זה כדי לתקן את הקהילה שלו, זה יהיה הודות לסיוע שלכם. תודה גם לצוות הארגון 9Marks על העידוד לכתוב את הספר הזה, ועל המאמצים להוציא את הרעיון לפועל. החזון והתשוקה של מאט שמוקר למען הבריאות של הקהילה ברחבי העולם, מעוררות השראה, וכבוד הוא לי להכיר אותו ולעבוד איתו. ג'ונתן לימן עזר לי מאוד-מאוד בכתיבת הספר הזה. הוא חידד את הספר הזה בשיחות, בהודעות דואר אלקטרוני ובעריכה. תודה גם לבובי ג'יימיסון, שרוקן איתי מספר עצום של כוסות קפה בשיחות על המלכות. זו שמחה אדירה להיות בצוות הזה! למארק דָּוֹר, אחי היקר, תודה שדחפת אותי לכתוב את הספר הראשון שלי. אני אסיר תודה לך בדרכים שאינני בטוח שאוכל לבטא אי פעם. אני גאה לקרוא לך המורה הרוחני שלי, ואני שמח מאוד שאלוהים הפתיע את שנינו והחזיר אותי לושינגטון לזמן מה. ברוב חסדו, הוא נתן לנו את הזמן הזה יחד.

לבסוף, תודה לאישתי החזקה והיפה, מוריה, שאוהבת אותי ומטפלת בי היטב, ושיוצאת מגדרה ונושאת בנטל כשאני שוקע במחשבות ועוסק בשאלה תיאולוגית קשה כלשהי. אני אוהב אותך מאוד, מותק.

IX

9Marks

תשעה מאפיינים

כיצד לבנות קהילות בריאות

האם הקהילה שלך בריאה?

מטרת "תשעה מאפיינים" להעניק למנהיגי קהילה חזון המבוסס על כתיב הקודש ומשאבי מעשיים להצגת כבוד אלוהים לעמי העולם באמצעות קהילות בריאות. אנחנו רוצים לעזור לקהילות לפתח תשעה מאפיינים של בריאות שרבים מתעלמים מהם: לשם כך

1. הוראה פרשנית של המקרא
2. תיאולוגיה מקראית
3. הבנת הבשורה בהתאם למקרא
4. הבנת הישועה בהתאם למקרא
5. הכרזת הבשורה בהתאם למקרא
6. חברות בקהילה
7. אכיפת משמעת קהילתית בהתאם למקרא
8. הכשרת תלמידים בהתאם למקרא
9. הנהגת הקהילה בהתאם למקרא

אנחנו מפרסמים מאמרים, ספרים, חוות דעת על ספרים וכתב עת מקוון. ב"תשעה מאפיינים" עורכים ראינות ומוציאים לאור חומר לימוד כדי לעזור לקהילות לשקף את אנחנו מארחים כנסים, כבוד אלוהים. תכנים ביותר משלושים שפות ולהירשם כדי לקבל את כתב העת המקוון באתר שלנו תוכל למצוא שלנו חינום. האתרים שלנו בשפות שונות רשומים בהמשך, נוסף על אלה:

English - 9Marks.org
Spanish - es.9Marks.org
Portuguese - pt.9Marks.org
Chinese - cn.9Marks.org
Russian - ru.9Marks.org

כולנו רוצים לשמוע רק בשורות טובות, אבל לצערנו לא כולן כאלה. ובכל זאת, יש בשורה אחת שהיא תמיד טובה, בשורת המשיח. התנ"ך והברית החדשה מציגים אלוהים שהוא טוב, רחמן ורב חסד, ויחד עם זאת, אלוהי הצדק והמשפט. אלוהים ברא אותנו בצלמו אבל מרדנו בו והפכנו לבני מוות, גם פיזי וגם רוחני. אבל אלוהים "כה אהב את העולם עד כי נתן את בנו יחידו למען לא יאבד כל המאמין בו, אלא ינחל חיי עולם. הן האלוהים לא שלח את בנו אל העולם לשפוט את העולם, אלא כדי שיוושע העולם על ידי" (יוח' ג' 16-17). זוהי בשורה טובה בהחלט, והיא תמיד תהיה בשורה טובה לכל המאמין בישוע, משיח ישראל.

ידידי היקר אנטוני (טוני) סימון האמין בבשורה הטובה הזאת והקדיש את חייו ואת כולו להכריז אותה ולהפיץ את האמונה במשיח. בדרכו המיוחדת הוא ניצל כל הזדמנות לספר את הבשורה לעוד אדם או לעוד קבוצת אנשים, גם בארץ וגם בעולם. ביום 29 במאי 2017 הוא נהרג בתאונה מצערת בצפון עיראק, בזמן שהיה במסע בישור. הוא חיי ומת למען הבשורה. בן 52 היה במותו.

תפילתי היא שדרך הספר הזה, תביא מורשתו של טוני סימון ובעיקר בשורת המשיח, לישועת רבים בארץ ובעולם כולו.

דוד צדוק

מנהל הוצאת הגפן

ספר זה מציג בנאמנות את המסר החשוב ביותר של אלוהים לאדם – בשורת ישוע המשיח. הספר יהיה לברכה גדולה לכל מי שיקרא אותו, ולעוזר רב לכל מי שפועל להגשמת המשימה הגדולה שהטיל ישוע על תלמידיו.

בזמן כתיבת המלצה זו, אני נזכר באחד מגיבורי האמונה שהכרתי, שאלוהים קרא לו לאחרונה לבוא אליו לגן עדן – אנטוני סיימון, שליח הבשורה ליהודים. אני יכול להעיד בפה מלא שהוא היה המבשר הנועז, העניו והאוהב ביותר שהכרתי מעודי. חייו היו לי למקור של השראה ותוכחה. אני מקווה ומתפלל שאלוהים ישתמש בספר הזה כדי להקים עוד מבשרים האוהבים את עם ישראל ומקדישים את חייהם לאלוהים ומקריבים אותם כמו נסך, כפי שעשו אנטוני ושאלו השליח לפניו (פיל' ב' 17; טימ"ב ד' 6).

פול וושר

מנהל HeartCry

IX **9Marks**

www.9marks.org